د «دوزخ په جنت کې» کیسه

ښه مې نه یادېږي چې د دې ناول لیکل مې کله پیل کړل خو مفکوره یې په ۲۰۱۲ کې ذهن ته راغله. هاغه مهال د لیکوالۍ نړۍوال پروګرام ته ورغلی وم چې په ترځ کې یې د امریکا د متحدو ایالتونو مختلف ښارونه مو هم وکتل. په دې کې یو ښار شیکاګو و، د ارنسټ همېنګوې د زوکړې او اوسېدو ښار. هلته د سفر په نیمایي کې د زړه تنګون ځوروونکې څپه راباندې راغله. نور ملګري مې د ښار له چکرونو خوند اخیست خو زما لپاره هر څه غمبدلي وو. هلته دغه تصور را ته پیدا شو چې دوزخ مکان نه دی، زمان دی. د «دوزخ په جنت کې» مفکوره هماغه مهال ذهن ته راغله او نیت مې وکړ چې ناول به ورباندې لیکم.

وطن ته چې راستون شوم، څه موده وروسته مې ناول شروع کړ خو په کراتو داسې ځای ته ورسېدم چې نور وړاندې نه شوای تلی. بیا به مې په میاشتو میاشتو غرض پرې نه کاوه او بیا به مې لیکل شوې برخه له پیله تر پایه ولوسته چې بېرته هماغه فضا ته ورننوځم او ناول وغځولی شم. په دې منځ کې مې شپږ اوه نور کتابونه تکمیل او چاپ کړل خو دا یو هماغسې نیمګړی پاتې و تر دې چې نظام نسکور شو او هر څه را ته ختم شوي غونډې واېسېدل. ډارېدم چې زه به نه یم او دغه ناول به، چې ډېر راباندې ګران و، همداسې نیمګړی پاتې شي. د سقوط په اولو شپو کې مې هماغه نیمګړې نسخه راشد خټک، اېمل پسرلي، ډاکټر اکبر اکبر، او د داستاني بنډار د وټس اپ ګروپ نورو ملګرو ته ولېږله او ومې ویل چې که څه راباندې وشول، دا ناول به

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې همداسې نیمګړی چاپوئ. ملګرو ډاډ راکاوه خو پوهېدم چې دوی هم هماغومره ناهیلي وو څومره چې زه وم. خو دوی مې هسې غمجن کړي وو، څه پوهېدم چې اوه میاشتې وروسته به «دوزخ په جنت کې» په جرمني کې تکمیلېږي.

دغه ناول متفاوت دی. زما ادعا همدومره ده. دا چې له نورو ناولونو یې توپیرونه څه دي، تاسې او کره کتونکي به یې معلوموئ. په دې کې یوازې یو دوزخ او یو جنت نه دی، دوزخونه په کې دي او جنتونه په کې دي. ایمل پسرلي یو وار ویلي وو چې دی تصور کوي چې زموږ غږونه په فضا کې پاتې کېږي او ممکن یو وخت داسې وسایل پیدا شي چې د زرګونه کاله مخکې غږونه پرې ضبط شي او موږ یې واورو. په دې ناول کې غږونه او فکرونه لیدل کېږي، په مختلفو رنګونو او شکلونو. د ناول په یوه ځای کې راغلي دي: « هره ولې لکه غشی راباندې لګېده. لکه د ځنګله په منځ کې چې ولاړ یې او د هرې ونې هر ښاخ او هره څانګه غشی وي او درګرده د تا خوا ته ګوزارېږي او ته نه ډال لرې، نه زغرې.» دغسې تشبیه مې د اروانښاد سلېمان لایق په منظوم داستان «مردی از کوهستان» کې لوستې وه. د ونې دغه تعریف چې «نباتات هغه موجودات دي چې زموږ فاضله مواد په مېوو بدلوي. موږ خپل فاضله مواد د ونو بېخ ته اچوو او دوی ورنه مېوې جوړوي.» زما د کشر زوی، مجیب الله، خبره ده. همدارنګه د زړو هېندارو کور د یوه حکایت یوه جمله هم په دې ناول کې راغلې ده: «هغوی د حقیقت یوه ټوټه موندلې ده او ګومان کوي چې ټول حقیقت همدا دی.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ناول، بلکې د خپلو ټولو کیسو ډېره زیاته برخه مې په نیمو شپو کې لیکلې ده. د نیمې شپې مطلقه خاموشي د تخیل مرغه تـه د لوړو او اوږدو الوتنو ځواک ورکوي. د دغو خوندورو بې خوبیو مننـدوی یم. ها بله مې ورځ مې فیسبوک د ۲۰۲۰ د جون د ۲۶مې دغه پوسټ رامخې ته کړ: «بېگا مې بیا خوب تښتېدلی و. زه هم شاوخوا دوه بـجې پاڅېدم او تر سهاره کمپیوټر ته کېناستم. د «دوزخ په جنت کې» نـاول مې لږ وغځاوه. د دې ناول ډېرې برخې مې په نیمـو شـپو کـې لیکلـې دي. که بشپړ شو، خپلې بې خوبۍ ته به یې ډالۍ کړم.»

د «دوزخ په جنت کې» نطفه په شیکاګو کې راوټوکېده، په کابـل کې یې وده وکړه، په اسلام آباد کـې یـې اندامونـه تکمیـل شـول او پـه جرمني کې یې خپل جنیني عمر تکمیل کړ. ناول مې تر چاپ مخکې ښاغلي ایمل پسرلي او اسـتاد اسـدالله غضـنفر تـه لېږلـی و. کـور یـې ودان چې د ټایپي املایي تېروتنو د تصحیح په خوا کـې یـې د نـاول د بهترۍ لپاره ګټورې مشورې راکړې.

د قدرمن ډاکټر صاحب صادق ژړک مننه کوم چـې د دې کتـاب چـاپولو تـه یـې لاره هـواره کـړه. خـدای دې دی او ملګـري یـې روغ او خوشحاله لري. همدارنګه د ګران عمر اندېښ پـر ګوتـو دې برکـت وي چې د کتاب پښتۍ یې ډیزاین کړې ده.

مینه او درنښت

محب الله زغم

۲۰۲۲ د جولای ۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

د بې خوبۍ هغو شپېبو ته چې دا او نورې کیسې
یې راباندې ولیکلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوزخ په جنت کې

غواړو خوندونه ابدي وي خو داسې نه ده.

خوندور ورېم مې احساس کړ. پوزه مې وسوڼله. ښه لويه ساه مې واخيسته، څومره هوا چې مې په سږو کې ځايېدلــه، هغــومره لويه. دغه خوشبويي راته اشــنا غونــدې وه، لکــه د ســنځلو او د گلابو ورېم چې سره گډ شوي وي. خو داسې بوی پخــوا هېڅکلــه راباندې نه و نښتی. خو زه «پخوا» ولې يــادوم؟ کومــه «پخــوا»؟ هېڅ! حافظه مې سپينه وه.

سترگې مې پرانيستلې. اسمان تك شين و، داسې روڼ لکــه لــه بارانه وروسته چې وي. لمره نېغه پر سر مې ولاړ وه. نه گرمي، نه يخني. داسې خوندوره هوا چې ما ويل كاش ټول عمــر همدغلتــه همدغسې پروت وای.

سر مې پورته او لاسونه مې ترې لاندې کړل چــې تکيــه شي. ورو ورو مې شاوخوا ته وکتل. چارچاپېره ونې وې، گــلان وو. د ونو پاڼې او د گلونو گلپاڼې داسې پاکې، داسې ځلېدونکې وې لکه يوه يوه چې دې په خپل لاس په رڼو اوبو مينځلــې وي او داســې زرغونه رڼا يې كوله چې ته وا پاڼې نه دي، ډېــوې دي، څراغونــه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېناستم. ټوله ځمکه په شنه چمن پوښلې وه، ته وا چــا شــين بخمل پرې غوړولی دی. د چمن له هر ډکي څخه خوشــبويي داره وهله او لور په لور او هرې خوا ته خپرېدله.

ځان ته مې وکتل. نرۍ سپين کالي مې پر تن وو. لاس مې پــر تېر کړ. داسې پوست او ښوی ولګېد لکه د ګلابو پر ګلپــاڼې چــې لاس تېروې. پخوا مې هېڅکله داسې کالي نه وو ليدلي. اورېــدلي مې وو چې ورېښمين ټوکر همداسې نرم وي؛ خو ليدلی مې نه و. دا «پخوا» نو بيا له کومه شوه؟ لکه چې زما آزار ته يې مــلا تړلــې ده او نه مې پرېږدې چې پوره خوند واخلم. داسې نو نه کېږي، دا له ذهنه باید وشړم.

وړی وم، لکه د مياشتو مياشتو روږه چې مې وي. څنــګ تــه مې وکتل. د مڼو ونه، ډك ښاخونه، ولاړه وه. راولاړ شوم. بدن مې سپك و، لکه هوا، لکه خوشبو. د ونې ښاخونه لوړ وو. ما وې ونې ته به پسې وخېژم خو ښاخ پخپله ورو ورو راکښته شــو، لاس تــه مې برابر شو. ګورم چې په همدې يوه ښــاخ کــې زېــړې، شــنې، تورې او سرې رنګارنګې مڼې ځړېږي.

زيړې مڼې ته مې لاس ورووړ. پخپله له ښاخه راجلا شــوه او په لپه کې راولوېده. خولې ته مې کړه. غاښونه مې پــه کــې ښــخ شول. د سپنج غوندې خورا نرمه وه. خورا خوږه وه.

په خوله کې مې داسې ژر ويلې شوه لکه شيريخ چې په خوله کې اوبه کېږي. ژويلو ته يې حاجت نه و. مڼې نه زړې لــرل، نــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلی. د ایسته غورځولو هېڅ شی په کې نه و. ټوله مې پاکه وخوړه. د منې خوند بیخي بل ور و. پخوا مې بیروتي، مارلینګ او جورسې منې خوړلې وې خو د دغې منې خوند په یوې کې هم نه و. اوووف! د دې «پخوا» له لاسه خو به لېونی شم. ډېر فکر مې ورته وکړ خو تر هغې شېبې مخکې چې خوندور وړم راویښ کړم، هېڅ شی مې رایاد نه شو. زما «پخوا» همدومره وه.

ښه نو، ما وې راځه دا توره منه وڅکه چې د دې خوند څنګه دی. ګورم چې د زېړې منې په ځای کې وار له واره بله منه راشنه شوې ده. تورې منې ته مې لاس یوور. لپه مې ترې لاندې ونیوه. دا هم پخپله راخطا شوه.

څو شېبې مې ښاخ ته کتل. د دې تورې منې پر ځای هم د سترګو په رپ کې تور ګل را وټوکېد، توره غوټۍ شوه، راغټه شوه، توره منه شوه. د تورې منې خوند له زېړې منې بېل و، تر هغې لا خوندوره خو دې منې ژدویل غوښتل. غاښونو مې له منې څخه په خرپ ایستلو عجب خوند اخیست.

شنه منه مې هم وخوړه. د یوې منې خوند تر بلې زیات و. بیخي په ځان پوه نه شوم چې څو دانې مې وخوړې.

د دې ونې تر څنګ د انارو ونه وه. خولې مې انارو ته اوبه وکړې. ورروان شوم. د انارو پوستکی لکه ښیښه داسې روڼ او شفاف و. د منځ سرې دانې یې جوتې ښکارېدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه انار ته مې لپه ونیوه. لپه مې په انــار ډکــه شــوه. مــا وې پوستکی به ترې لرې کړم. په نوکانو مې چې څــومره وس وکــړ، خاشه ترې لرې نه شوه. خولې ته مې یووړ. په احتیاط سره مــې غاښ پرې ټینګ کړ. غاښونه مې په کې داسې ننوتل لکــه ام چــې مې ټینګ کړی وي. د دانو تر منځ یې پردې نه وې. ژدویلو ته یې حاجت نه و، دانې به یې پخپله په خوله کې ویلــې کېــدې. د انــار خوند هم د هغو انارو غوندې نه و چې ما پخوا خوړلي وو. د دې خوند بیخي نوی و. خدای زده چــې دا «پخــوا» ولــې لکــه ســپۍ راپسې نښتې ده؟ چې څومره یې کورې کومه، بیا راځي.

انار مې هم پاك وخوړ او د ایسته غورځولو شی په کې پاتې نه شو. په خوند یې نه مړېدم. هر انار چې به مې وخوړ، پر ځای به یې بل انار راشین شو. چې هغه به مې وخوړ، بل به راشین شو. د انارو نرموالي ام را په یاد کړ.

ومې لیدل چې د دې ونې څنګ ته د امونو ونه ده.

چې په نوم مېوه مې پېژندله، هلته وه. لا داسې مېوې هــم وې چې پخوا مې نه وې لیدلې. د ټولو میوو خوند خورا زیــات و. پــه خوړلو یې نه مړېدم. درګرده مې خوړلې، خوړلې، خوړلې.

پر نس مې لاس راتېر کړ. داسې سپك و لکه هېڅ شی چې مې نه وي خوړلی. د مېوو خوند یوه خوا او د حیرانۍ کیف بله خــوا، بلکې لا ډېر خوند خو په حیرانېدو کې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځو شېبې چې تېرې شوې، خولې راباندې راغلې. له خولو مې د ټولو میوو ګډ بوی رالټېده.

لمرې ته مې وکتل. سترګې يې را ونه برېښولې. داسې مهربانه لمره مې کله هم نه وه لیدلې. لمره د داسې اور غونډې وه چې تودول خو کوي خو سوځول نه کوي.

ما ډېر وخت د مېوو په خوړلو او د باغ په چکر تېر کړی و خو لمره لا همغسې نېغه ولاړه وه او له خپله ځايه هېڅ خوځېدلې نه وه.

د لمرې د وړانګو هرې ذرې زما ځرمن داسې نازوله لکه په يخ ژمي کې چې تودې سقاوې ته ورننوځې او د سرو اوبو تاوده بخار درباندې ولګېږي او بیا تودې اوبه پر ځان راخوشې کړې او بدن دې ټکور ټکور شي.

هی هی! خوند اخیستل نو خورا لوی نعمت دی خو ارمان چې ابدي وای.

ځمکې ته مې وکتل. ونو سیوري نه لرل. د ځان په سیوري پسې وګرځېدم خو زما سیوری هم نه و. ته وا ټول بدن مې له ښیښې جوړ شوی. حیران شوم چې دا نو کوم ځای دی؟ هر څه په کې آشنا وو خو هر څه نا آشنا وو. ګومان مې کاوه چې دا ځای به مې ډېر پخوا، په لرې زمانو کې لیدلی وي. ښايي په ماشومتوب کې، ښايي تر ماشومتوبه مخکې. يا به دا هسې زما ګومان و. کله چې يو څوک، يو ځای، يا يو شی دې خوښ شي، ګومان کوې چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پخوا دې ورسره رابطــه وه او یارانــه مــو زړه ده. ســړی څــه پوهېږي، ښايي همداسې وي.

په خوندونو کې دې خوا ها خوا ګرځېدم. لښتیو ته ورسېدم. د مالوچ په رنګ تکې سپینې اوبه په کــې بهېــدې. ورنــژدې شــوم. ګورم چې اوبه نه دي، شیدې دي.

شیدو ته وهوسېدم. لپه مې ورنژدې کړه خو له لښتي څخــه د شیدو یوه داره راپورته شوه. مخامخ مې خولې ته راغله. خولې ته څه چې دغسې نېغې معدې ته مــې تېرېــدلې. د شــیدو د تېرولــو لپاره د ساه بندول نه وو په کار. ما بې غمه، آرام آرام ساه ایســتله او شیدې مې له ستوني څخه پخپله تېرېدلې.

ښه مې تنده پرې ماته کړه. لړه ها خوا په بل لښتي کې ټینــګ خو اوبلن زېــړ بخــون شی ســوکه ســوکه بهېــده. خــوا تــه یــې وروخوځېدم. د شاتو لښتی و، خو داسې روڼ چې لاندې د لښتي تل راښکارېده.

خوله مې ورته خلاصه ونیوه. د شاتو داره مې خولې ته راغله. واه! عجیبه خوند یې و. داسې مهربان خوږلــت چــې ســتونی دې هېڅ نه تخنوي.

چې هرې خوا ته تلم، بس خوندونه وو او زه وم. د وخت پتــه راته نه لګېده خو بیخي ډېر ګرځېدلی وم. لمرې ته مې وکتل. لا هم هماغسې نېغه ولاړه وه.

حیران شوم چې نو دا څه چل دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوری نشته او لمره ځای پر ځای ولاړه ده.

خوب راغی. چې ځنګه وغځېدم، یو دم لمره ورکه شــوه. تــوره شپه شوه او سم له واره خوب یووړم.

څومره وخت ویده وم؟ شپږ ساعته، اته ساعته، لس ساعته که لا زیات؟ ښايي څو شپې یا څو اونۍ، نه پوهېږم خو هرې شــېبې یې جلا خوند درلود. یو وخت مې یو خوږ وږم احساس کړ. لویــه ساه مې واخیسته. خوشبویي مې ټول سږي راډک کړل.

د څه شي بــوی و؟ هــر څــه چــې و، راتــه آشــنا غونــدې و. خوشبویي له پاسته نري باد سره راتله او وار په وار سره زیاتېده. رایاده مې شوه. دا د سنځلو د عطرو خوشبویي وه.

سترګې مې هماغسې پټې وې. له ځان سره مې ویل چې کاش دا خوند ابدي وي. کاش تل دغسې پروت وای او دغه خوشــبویي مې بویولای. خو زه ولې د دې هر څه له ختمېدو ډارېږم؟ لا خــو هر څه خوندور دي نو ډار ولې؟ ولې کله «پخوا» سپیتانه کوي او کله د سبا وېره. دواړه به له ذهنه پسې واخلم. ځغلئ د سپي لونړو!

خوشبویي مې یوازې په پوزه نه احساسوله. په لاسونو، په ټټر او په اورمېږ مې، په سر او په ټول بدن مې خوشبویي حس کوله. لکه د بدن هر غړی مې چې د پوزې کار کوي. په تندي مې زیاتــه خوشبویي احساس کړه. سترګې مې پرانیستې. نری لاس مــې پــر تندي ایښودل شوی و. لاس د سپین نري پاچ د کمیس له لســتوڼي څخه راوتلی و. ګوتې یې د هوا غوندې پستې وې. دومــره پســتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوتې چې ما يې يوازې خوشبويي حس کوله خو دروندوالی يــې نه.

کميس يې دومره نرۍ و چې ټول بدن يــې تــر لانــدې داســې ځلېده لکه فانوس کې څراغ. د ارت کميس له منځــه راوتلــې يــوه لوېشت اوږده غړۍ، زنه نرۍ، سور سپين مخ. نه. سور نه، ګلابي، داسې تت ګلابي رنګ چې له سپين سره ګډ وي. ته ودرېــږه، څــه ښه يې ويلي وو. امممممم ... هو، ويلي يې وو:

مخ دې په سپين کې سرخي وايي

لکه خاصه چې پر ګلاب وغوړوينه

بالکل همدغسې مخ يې و. په اننګو کې يې سرخي لــږه زياتــه وه او څومره چې د تندي او زنې خوا ته ورتلې، هماغومره په کــې سپين زياتېده.

سترګې د آسمان په رنګ، نيلي. په رانجو نــرۍ تــورې شــوې. باڼه د لومړۍ شپې سپوږمۍ. پزه نــرۍ، ســپږمې وړې، د پــوزې څوکه لږه پورته خوا ته ښويه تووږل شوې. پاسنۍ شونډه يو څــه نرۍ او لاندنۍ لږه غوښنه خو د ګلابو په رنګ.

سر يې ټيټ کړ. د خرما په رنګ، د ورېښمو پــه پوســتوالي، د سنځلو د ګلو په خوشبويي ول ول زلفې يې پر مخ راولګېدې. سر يې نور هم راټيټ کړ. لاس يې له څنګله قات شو. شونډې يــې پــر شونډو راکېښودې. بدن مې تود شو. ښايسته اور راپورې بل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو شېبې وروسته يې په غېږ کې داسې ستړې ستومانه پروت وم چې ته وا ښه لوی پټی به مې اړولـی وي. سر مــې د هغــې د سينې پر چپه خوا لګېدلی و او ستمی مې کېده.

اخخخخخ! دومره خوند مې هېڅکله نه و ليدلی.

پستې ګوتې يې په ويښتو کې راتېرې کړې. ويې ويل: بس؟

اخ! څومره خوږ آواز يې و. په آواز کې يې ترنم و، موسيقي په کې وه. په همدې يوې خبرې کې يې بلا ډېر خوندونه پراته وو.

سر مې د هو په مانا وښوراوه.

ساه مې تېزه تېزه اخيسته او لــه هــرې ســاه سره مــې د دې خوشبويي احساسوله. کاش چې دا خوندونه ابدي وای!

ناڅاپه يې وويل: زنا دې وکړه؟

اوچت پورته شوم. پر ګونډو کېناستم.

بې اختياره مې له خولې ووتل: استغفرالله، استغفرالله، توبــه خدايه ، توبه خدايه!

دا هم کېناسته. نيلي سترګو يې مخامخ راوکتل. پــه کــټ کــټ خندا کې يې وويل: هاهاها، ليونيه! مه وېرېږه. دلته ګنــاه نشــته. دلته هر څه بس ثواب ګڼه.

له خندا نه يې د سنځلو د ګلو وږم بادېده.

زما لاسونه يې د خپلو لاسونو په منځ کې ونيول.

لاس مې پوزې ته نژدې کړ. د سنځلو د ګلو عطر پرې نښتی و.

بيا يې ښه خوشبويه مستانه خندا وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه مې وکړه: ته څوک يې؟

ويې ويل: ستا لپاره حقه، حلاله.

نرۍ گوتې يې راغلې، پر تندي مې ولگېدې. پر سترگو مې راتېرې شوې. د پوزې له يوه اړخه مې کښته راغلې. شونډې يــې رالمــس کړې او بيا لرې شوې.

ولاړه شوه. زلفو ته يې ځنډ ورکړ. د سنځلو د گلــو د خوشــبويۍ تېزه څپه په فضا کې گډه شوه.

مخ يې واړاوه. روانه شوه. لــه هــر پلــه سره يــې پــه فضــا کــې خوشبويي خورېدله. د زرغون چمن په منځ کې يې د پښو خاپونه اوچت ښکارېدل.

ورپسې رهي شوم.

چېرته چې به دې قدم ايښی و، هلته د سنځلو خړ او ژېړ واړه واړه گلونه ټوکېدلي وو.

پرې غږ مې کړ: ودرېږه! ته څوک يې؟

مخ يې راواړاوه، ويې ويل:

مه سپړه رازونه چې خراب به شې

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې

بېرته يې خپله لاره ونيوه.

زه هم ورپسې شوم.

دې وخت کې مې ځان ته پام شو. لوڅ لغړ وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای پر ځای کېناستم. لاسونه مې له زنګنو راتاو کړل. شا و خــوا ته مې وکتل. هره خوا ځمکه داسې هواره وه چې هېڅ شی د چا له سترګو پټ نه پاتې کېده. هرې خوا ته مې ســترګې وغړولــې خــو هلته هېڅوک نه وو.

کرار کرار راولاړ شوم. زه په دې ارته ځمکه کې یوازې وم.

هغه هم را نه لرې تللې وه.

بېرته راوګرځېدم. وږی وم. خواړه شي ته مې زړه وشــو. خــواړه نه، ترسکون چې تروه او خواړه په کې ګډ وي.

مخې ته مې د انارو لښته راوټوکېده. په درنګ شــېبه کــې رالویــه شوه، ځانګې یې وکړې، ونه شوه. ګلونه یې راوسپړل، میوه یې را لویه شوه، غټ انار شو خو پوستکی یې د ښیښې غونــدې داســې شفاف چې سرې دانې یې له ورایه معلومېدې.

یو دانه انار پرانیستل شو. دانې یې یوستوې خولې ته مې راغلــې. د انار هره دانه چې مې خولې ته لوېدله، په مدار مدار ویلې کېدله. لکه واوره چې په اوبو کې واچوې. هره شېبه یې خوندوره. ویلــې کېدل یې، تر ستونې تېرېدل یې، په معده کې ګرځېدل یــې. تــه وا ټول بدن مې د خولې غوندې خوندونه حس کولای شي.

ټوله ونه مې وخوړه خو نس مې دومره هم دروند نه شــو، لکــه د یوې ګولې په خوړولو چې درنېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرې خوا ته خوشحالۍ وې. د لمرې هره وړانګه چې پر بـدن مـې لګېدله، په ټول وجود کې مې خوشحالي راټوکېدله. هره ساه مـې خوشحالي وه. هر قدم مې د خوښيو زېږوونکی.

د چمن ورېم له خوشحاليو ډک و، نری شمال له خوشـحاليو سره.

يو دم مې په ذهن کې يوه پوښتنه پيدا شوه: زه څوک يم؟

په ځان کې ډوب شوم. خوشحالۍ مې هېرې شوې. سر مې سپک و، لکه هېڅ ماغزه چې په کې نه وي.

ډېر فکر مې ورته وکړ خو ځواب مې پيدا نه کړ.

زه څوک يم؟

هېڅوک.

هېڅکله مې ځان نه و ليدلی.

که زه څوک نه يم، نو دا لفظونه څه دي؟

له هغې ښکلې سره مې خبرې څنګه وکړې؟

خبرې مې چېرې زده کړې دي؟ له چا مې زده کړې دي؟

دا اوس چې ورباندې فکر کوم، دغه توري مـې لـه کومـه ځايـه راوړي دي؟

که زه څوک نه يم نو دا فکر څنګه کوم؟

د هغې ښکلې خبره مې راياده شوه:

مه سپړه رازونه چې خراب به شې

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې

دا خبره يې ولې را ته وکړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر مې نه خلاصېده. هېڅ نتيجې ته ونه رسېدم.

ځان سره مې وويل: راځه، د هغې ومنه. رازونه مه سپړه، يـوازې خوند واخله.

په زړه کې مې راوګرځېدل: کاشکې الوتلی شوای.

له غبرګو تخرګونو نه مې څـه راوټوکېـدل. وار لــه واره يــې وده وکړه. لوی لوی وزرونه شول. وزرونه مې سوکه سـوکه ورپـول. پښې مې له ځمکې راجلا شوې. پورته شوم. په هوا شوم.

شېبه په شېبه له ځمکــې لــرې کېـدم او څـومره چــې بــره تلـم، هماغومره مې لا زيات خوند اخيست.

ښی لاس مې کښته کړ، ښي لوري ته تاو شومه. چپ لاس چې مې کښته کړ، چپې خوا ته ولاړمه. پښې مې په هــوا کــې لــه شــا راپسې څکېدې، لکه د اوبو پر سر يا پر هواره ځمکه چې څکېـږم، هماغسې هوار.

سر مې کښته کړ. د ځمکې خوا ته رهي شوم. چې پورته مــې کړ، د آسمان خوا ته.

د سمندر د څپو په شان ټيټېدم او جګېدم. وخــت د خونــدونو ټال و، هره ټالۍ يې د خوندونو څپه، هره شــېبه يــې د خونــدونو نړۍ. زړه مې غوښتل چې تل تر تله په هوا کې پاتې شم. زړه مې غوښتل چې دا خوندونه ابدي وای.

ځمکې ته مې وکتل. د لوېشت قدر ځای هم په کې سپېره نه و. هرې خوا ته شنېلي، چمن او ونې، باغونه، ګلونه، غرونه، غونډۍ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ډېر سيندونه. خو غونډۍ او غرونه هم د سمې غونډې سمسور. ته وا په غرونو کې ډبرې نه دي، بوټي دي، ګلونــه دي. ونــې وې شنې زرغونې، د ونو پاڼې د رنګونو باران. زېړې، زرينــې، سرې، زرغونې، ګلابي، زمردي، نارنجي، نيلي، سپينې، د اوبو غونډې بې رنګې او شفافې، بس چې څومره رنګونه پېژنې او لا يې نه پېژنې، په هماغومره رنګونو پاڼې په کې وينې.

پر يوه سيند ورکښته شوم. اوبه يې داسې رڼې وې چې په تل کې يې د شګو هره سپينه، هره زېړه ذره ډېره صفا راښکارېدله.

کاش ماهي وای او په سيندونو کې ګرځېدلای. لاسونه مې مخې ته وغځول. سيند ته ورننژدې شوم. وزرې مې شاهپرې شوې. په اوبو کې ورننوتم. سترګې مې خلاصې وې. هر څه مې صــفا ليــدل. د سيند تر تله لاړم. موټی مې له پستو شګو را ډک کړ. جالبــه دا وه چې په اوبو کې مې ساه نه ډوبېده. لکه د ځمکې پر سر چــې بــه وم، هماغسې مې آزاده ساه ايستلی شوای.

اوبه ترمې وې، پستې وې، معطرې. ګومان مې کــاوه چــې د اوبو هر څاڅکی مې په پوستکي ننوځي او لکه خوږمن غړی چې ټکور ته خوشحالېږي، د بدن هرې ذرې مې ترې نه خوند اخيست.

څنګه چې په هوا کې به کله بره کله کښته تلمه، په ســيند کــې هم، کله يې تل ته کوزېدم او کله د اوبو سر ته راوتلــم. هــره ذره، هره شېبه يې د خوندونو نړۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره چې وړاندې تلمه، سیند هماغومره پراخېده. یــو وخــت نو داسې ځای ته ورسېدم چې هرې خوا ته مې اوبه وې، اوبه وې او اوبه وې، خو هماغسې رڼې.

په سمندر کې نو بیخي بله دنیا وه. ښه په کې تر ژورو پــورې لاړم. تل ته یې نږدې شوم. څه کافرې رڼاګــانې؟ رنــګ پــه رنــګ بوټي لکه ډېوې. شنه رڼا، ژېړه رڼا، سره رڼا، سپینه رڼا. له هر یو بوټي څخه د هماغه بوټي په رنګ رڼا خپرېدله. هره رڼــا یــې پــر سترګو داسې لګېدله، لکه په سره ګرمۍ کې چې پر ســترګو یخــې اوبه تېرې کړې.

لا ورنژدې شوم. شین بوټی له شنو غمیو ډک و، په سره بوټي کې سره غمي، هر بوټی مالامال و په غمیو د خپل رنګ او غمي یې وو د لمر غوندې ځلانده. کاش هغه ښکلې هم راسره وای!

کله چې ښایسته شی وینې او یو څوک دریــادېږي او غــواړې چې هغه یې هم ووینې؛ نو پوه شه چې هغه له زړه نــه دربانــدې ګرانه ده. کله چې ښه خوراک خورې، بیــا دې هــم هماغــه کــس سترګو ته درېږي او زړه دې غواړې چې په هغه یې هم وخــورې. چې ښه منظره وینې، غواړې چې هغه دې هم په څنګ کې ولاړه یا روانه وي او دغه خوند ورسره ووېشې. نو هغه به تر ټولو زیاتــه دربادندې ګرانه وي. ما ته په هر ځای کې ښکلې رایادېدله نو هغه به راباندې تر ټولو زیاته ګرانه وي. جالبه دا ده چې پــه یــو ځــل لیدو څنګه راباندې دومره ډېره ګرانه شوه. نه یې نوم را ته معلوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی، نه يې پته؛ خو داسې مينه مې پرې راغلې ده چې ته وا د ډېر عمر يارانه به مو وي. رښتيا، زه خو همدغه يــو کــس پېــژنم. بــل څوک کله پېژنم! له دې نه پرته خو مې څوک لا ليــدلي نــه دي. زه خو لا ځان هم نه پېژنم. زه څوک يم؟ خدای زده. خو ولې به مــې سر خوږوم؟ ښکلې رښتيا ويله چې: «مه سپړه رازونه چې خــراب به شي/ پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.» دا خوندونه به ولې په هسې پوښتنو خرابوم. خو که زه نور څوک نه پېــژنم نــو هغــه خبره څنګه را نه وشوه چې د هر خوندور شي په ليدو تــر ټولــو ګران کس درياديږي؟ کسان بايد ډېر وي چې يو يې تر ټولو ګران شي.

اووف! دغه لعنتي پوښتنې نو ولې رانه لاس نه اخلي؟

ځان مې د غميو په ليدلو بوخت کړ. دا غمي بــه د ښــکلې پــه غاړه کې څومره ښــه ښــکاره شي. د هغــې دنګــه غــړۍ او دغــه پړقېدونکي غمي. رنګ رنګ غمي مې راټول کړل. هــار مــې ځنــې جوړ کړ. هار مې په غاړه کې واچاوه چې خپلې ګرانې ښــکلې تــه يې يوسم.

د اوبو سر ته راوختم. لاسونه مې پورته ونيول. له اوبو نــه را بهر شوم. وزرونه مې بېرته راپيدا شول. په الوتو شوم. هېڅ ساړه مې ونه شول. بدن مې يو مخ وچ و. ته وا بيخي اوبو ته لوېدلی نه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېره مې وه چې خپلې ښکلې ته ځان ژر ورسوم. له سيندونو، له باغونو، له غرونو او غونـډيو نــه را واوښــتم. د هغــې د پښــو خاپونه راښکاره شول. د هر پله په ځای کې يې د ســنځلو خــړ او ژېړ واړه واړه گلونه. پسې ورغلم. وروستی پل يــې د يــوې رڼــې چينې پر غاړه و.

څو شېبې ورته کېناستم.

رانغله.

خوله مې خلاصه کړه چې را ويې بولم. خو په څه نامه يــې را وبولم؟ هغې خو خپل نوم نه و راښودلی.

فکر يووړم.

د سنځلو د گلو وږم مې د څټ په پوســتکي ولگېــد. مــخ مــې واړاوه. پخپله وه.

دا ځل مې يې سترگو ته په ځير وکتل. داسې نيلي سترگې مې هېڅکله نه وې ليدلې. سترگې يې ډېرې اثرناکې وې. گومــان مــې کاوه چې له سترگو يې پسته نيلي رڼا راوځــي او ټــول بــدن مــې نازوي. زړه مې غوښتل چې په سترگو کې يې ډوب شم. ورننوځم او هماغلته دېره شم.

په زړه کې مې دا خبره راتېره شوه چې: راشه او زما د نــاقرار زړگي قرار شه ته.

گورم چې هغه هم په ښکلي ترنم کــې وايــي: راشــه او زمــا د ناقرار زړگي قرار شه ته. راشه او زما د ناقرار زړگي قرار شه تــه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا لا-لا للــلا-لا للــلا- لا لللالــلا؛ همهــم-همههمهــم-همههمهــم-همههمهم همهم.

لاسونه يې راوغځول. په سينې پورې يې جوخت کړم. ټول بدن مې کرار شو. غېږه يې داسې وه لکه ډېر سترې يخ وهلــی ســړی چې په گرم بستر ورننوځي او د بستر تودوخه يې ســوکه ســوکه ستوماني لرې کوي او چې راپاڅي، خاشه ستړيا يې پاتې نه وي.

له ځانه سره مې ويل چې کاش دغه آرامي ابدي وای. خــو لــه دې خوند سره وېره ولې مله وه؟ وېره مې وه چــې هســې نــه دا خوند مې له لاسه وځي. هسې نه داسې وخت راشي چې يا خونــد نه وي يا زه نه وم.

موږ ډېر بد مرغه يو. د دې پر ځای چې د راحت او خوښۍ په وخت کې پوره پوره خوند واخلو، په دې ډاربېږو چې هسې نه دغه خوند او خوښي څوک را نه واخلي يا دې موږ ورنه واخلي. ولې را ته ټوله دنيا د خپلې نېکمرغۍ دښمنه ښکاري؟

رښتيا زه خو سترې هم نه وم. هره شېبه مې په خوندونو کــې تېره کړې وه. په خپله حافظه کې چې څومره شا ته تلم، غيــر لــه خونده مې بل څه نه يادېده. نو ولې د داسې آرامۍ تږی وم؟ کــه سترې نه وم نو د ښکلې غېږې کومه ستړيا را نه لرې کړه؟

د ښکلې له هرې ساه سره مې سر کښته پورته کېده او لکــه دا مخکې چې په اوبو او په هوا کې به کلــه بــره، کلــه کښــته تلمــه، هماغسې يې خوند راکاوه. نه، هغسې نه و. دا خوند جلا غونــدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. په هېڅ شي کې دومره خوند نشته. دغه خوند په کلمو نه بيانېږي. په دې خوند يوازې هغه څوک پوهېږي چې يار په غېږه کې نيولی وي.

بيا هم يوې پوښتنې دغه خوند راځنې ولوټ: ښکلې څنګه کټ مټ هماغه جمله زمزمه کړه چې زما په زړه کې ګرځېده؟ دا زما په زړه څه خبره وه چې ويې ويل: راشه او زما د ناقرار زړګي قرار شه ته؟

دا خو هغه خبره وه چې زما په زړه کې ګرځېده خو لا مې له خولې نه وتلې نه وه.

لا مې دا پوښتنه په ذهن کې وه چې دې وويل: ګرانه! دغه پوښتنې دې له ذهنه وشړه. مه پرېږده چې خوندونه درنه هېر کړي. هاهاهاها

مه سپړه رازونه چې خراب به شي

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شي

ور ومې کتل. پر شونډو يې مهربانه معطره موسکا خوره وه. لاس يې زما پر سترګو کېښود. ذهن مې کرار شو. هر څه مې هېر شول.

لاس يې ايسته کړ. سترګې مې پرانيستې. نړه ښکلا مې مخې ته ناسته وه.

نور هم را نژدې شوه. زما لاسونه يې خپلو ويښتانو ته يوړل. خو زما ګوتې يې له ويښتانو څخه ملا ته ور وښوييدې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شېبه وروسته هر څه ختم شول.

د دې له مخه تود ورېم پورته کېده. د ګوتو سرونه يې د ويښتانو په منځ کې او ورغوي يې غمبورو ته نيولي وو. خوله يې نيمه غوړېدلې غوټۍ ته ورته شوې وه.

په کراره مې له ځانه لرې کړه.

ويې ويل: وحشي!

څنګ ته شوه. مخ يې د چينې خوا ته واړاوه. سر يې پر زنګانه کېښود. اوږدې زلفې يې پر ولو او مټو را خورې شوې او دا په خپلو خوشبيو زلفانو کې پټه شوه.

ساه مې سمه شوه.

کېناستم.

ورغږ مې کړ: ښکلې!

ځواب يې رانه کړ.

بيا مې وويل: ښکلې!

د زګيروي په شان کرار آواز سره يې وويل: وحشي!

دا خبره راته آشنا غوندې وه. غږ يې بل شان و او دغه نوی غږ را ته آشنا ښکارېده. خو د چا غږ داسې و؟ دا غږ مې چېرته اورېدلی و؟

چا راته وحشي ويلي وو؟

هېڅ مې ذهن ته رانغلل.

ښکلې وخندل. بيا يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

مه سپېره رازونه چې خراب به شي

پاتې وي خوندونه، په عذاب به شي

دا ځل يې غږ خپل و. هماغه مترنم غږ، هماغه آهنګين او موسيقار غږ.

مخ يې را واړاوه. ويې ويل: زړه مې! هله! ژر کـوه، زمـا سـوغات راکه.

اوه! سوغات خو چور را نه هېر شوی و.

له غاړې نه مې د غميو هار را وايست.

دې را ته شا کړه. غاړه يې هسکه ونيوله. اوږدې زلفې يې راټـولې کړې او په يوه لاس يې پورته ونيولې.

د غميو غاړه‌کۍ مې په غاړه کې ور وتړله.

د هر غمي رڼا يې له څټ څخه په بېل بېل رنګونـو راوتلـه. تـه وا بدن يې له ښيښې جوړ شوی.

مخ يې را واړاوه. پر يوه يوه غمي يې ګوتې تېرې کـړې. پوښـتنه يې وکړه: زړه مې! په کوم رنګ ښايسته ښکارېږم؟

ومې ويل: اخخخ شيريني! دا را نه مه پوښته چې کوم رنـګ کـې ښايسته ښکارېږم؛ رنګونه تا سره ښايسته ښکارېږي. ستا ښايست دی چې رنګونو ته ښکلا ورکوي.

زلفانو ته يې ځنډ ورکړ او د سنځلو د ګلو عطر يې پـه هـوا کـې خپره کړه، په ناز يې وويل: دا خو ده.

ومې ويل: اوس خو دې نوم راوښيیه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل: اوووف! زړه مې! اوس نه. لا يې وخت نه دى رسـېدلى. اوس يوازې خوند واخله. پوهېږې چې څه وايـم؟ خونـد واخلـه، خوند.

دې سره يې لاسونه زما پر اوږو کېښـودل. ورو ورو يـې لاسـونه کښته خوا راوښويول.

د لاسونو هره برخه مې د هغې د لاسونو لګېدو ته منتظره وه. لکه روژتي چې د روژه ماتي دسترخوان ته ناست وي او مخې ته يـې خوندور خواږه پراته وي او دى د ماښام آذان ته انتظار کوي.

لاسونه يې همداسې کښته راتلـل. لـه ځنګلـو مـې راتېـر شـول. مړوندونه يې رالمس کړل. ګوتې يې را ونازولې او يو دم يې شا ته ټوپ کړ.

شړق شو. په چينه کې ولوېده. لاړه، ډوبه شوه.

د چينې اوبه لکه هينداري شـوې او يـوازې زمـا څېـره پـه کـې برېښېده. لاندې هېڅ شی ترې نه ښکارېده.

راپاڅېدم. د باغ په لوري روان شوم.

د هغې خبرو اندېښنه را اچولې وه. که اوس يې وخت نه دی، نو د رازونو د سپړلو وخت به کله وي؟

«وحشي!»

«وحشي!»

دا کلمه ولې را ته آشنا غوندې ده؟

او ځوروي مې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه يو څوک چې مې له نارينتوبه انکار کړی وي. لکه يـو څـوک چې پيغور راکړی وي چې ته چنداني نر نـه يـې او مزه‌گـۍ دې نشته.

ولې داسې فکر کوم؟ دا خبرې څه مانا؟

«دلته گناه نشته، دلته هر څه بس ثواب گڼه.»

نو گناه چېرته وي؟

روان وم خو په چورتونو کې ډوب.

داسې مې احساس کړ چې څنگ ته مې بل څوک هم روان دی. ور ومې کتل. سيوری مې و. تر دې مخکې مې بيخي سـيوری نـه و خو اوس راپيدا شوی و. خو زما سيوری پر ځمکـه نـه و پـروت. ولاړ و. په چپه خوا کې مې، زما په اندازه، سـم را سره څنـگ پـه څنگ روان و.

يو وخت مې پام شو چې بره خوا روان يم. پورته مې وکتل. مخـې ته مې غونډۍ وه. د ځمکې په شان، په شنو چمنونو پوښـلې. پـر سر يې مرمرينه ماڼۍ.

تلوسه را ولوېده.

گامونه مې چابک کړل. لـه خپـل سـيوري سره يوځـای ور روان شوم.

د زرغونو مرمرو ښکلې ماڼۍ.

ورننوتم. له هرې خوا نه رڼا راتلله. سپينه، زرينه – ژېړه مهينـه – توره او سره – شنه، گلابي – نيلي، آبي – نارنجي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماڼۍ منځ کې لوړه ګنبده، پر پنځو ستنو ولاړه. هره ستن یـې د مرمرو له بېل رنګه جوړه شوې. هرې ستنې نه د ځان په رنګ رڼا راوته او ټول رنګونه په مرکز کې برېبوکۍ غوندې په څرخ و نڅا.

پر غولي د دغو پنځو ستنو تر منځ یو پنځه ګوټۍ مرمرین ډنـډ و، په ډنډ کې سرې اوبه وې، یا به سره شربت وو. خدای زده چې څه وو.

د پوړیو پر دوو پټو ور وختم.

د ډنډ پر غاړه زرین جـام ایښـی و. لـه شربتـو مـې را ډک کـړ. خوندور وږم یې و. جام مې را پورته کړ. د ژبې څوکه مې په کـې غوټه کړه. خوند یې را ته نوی و. دغه خوند نه خوږ، نه تریو و، نه هم تریخ و، نه اوبو غوندې بې خونده.

یو غړپ مې ځنې وکړ.

شربت سوکه سوکه د ژبې له سره د ستوني خوا ته تېر شول. بیـا په مرۍ کې ورو ورو کښته خوا روان شول او معدې ته ورسېدل. ما یې د حرکت هره شېبه حـس کولـه. لـه هـرې شـېبې نـه یـې خوندونه ورپېدل.

بل، بل، او بل غړپ.

جام مې تش کړ. سر مې سپک شو. نه، نه، سپک نه شو، لږ درووند شو. نه پوهېږم څه خپـل وشـو خـو احسـاس مـې خونـدور و. اندېښنې کرار کرار را نه لرې شوې. وحشي، ګناه، ثواب ... هر څه مې هېر کړل. څنګ ته مې وکتل. سیوری مې بیا ورک شوی و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلې خبره مې را یاده شوه:

مه سپړه رازونه چې خراب به شې

له خولې نه مې دغه خبره بې اختیاره پر له پسې وتله خو هر ځل تر بل وار کشداره:

مسـ – پړه را – زونه، چې خرااب، به شې

مسسسـ ـ پړه، را- زووونه چې خرررر – ااب به – شې

ژبه مې درنه وه. لاسونه او پښې مې هم دغسې. بدن مــې تــود و. پوه نه شوم چې کله خوب یووړم؟ خدای زده چې خــوب وړی وم که بې سده شوی وم.

د سنځلو د ګلو عطر وښورولم او را بیدار یې کړم.

د هغې آرام خو له شوخۍ ډک آواز مې واورېد: شراب دې وڅښل؟ شرابخوره، خطاکاره! زناکاره! ګناهکاره!

اوچت را کېناستم.

خوله مې بې اختیاره توبې ته جوړه شوه.

خو هغې مې پر شونډو لاس کېښود: اششش! دلته ګنــاه نشــته، دلته هر څه بس ثواب ګڼه. هاهاهاها.

په غېږه کې یې ونیولم.

زړه مې کرار شو. غېږه یې داسې را ته واېسېده لکه نه ماتېدونکې کلا چې هېڅ بلا په کې ننوتلی نه شي او سړی نو پــه کــې د آرام ساه اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پوزې يې خوشبويه ساه راوته. توده سينه يې د ټکور غونــدې وه.

په غوږ کې يې ور وپسنېدم: ته څوک يې؟

ويې خندل: هاهاهاها. بېړه نو ولې کوې؟ گوره زړه مې! گټه هغه کوي چې نه پوهېږي. ته به آخر په هر څه پوه شــې خــو بيــا بــه پښېمانه وې.

په خوبولي غږ مې پوښتنه وکړه: د څه شي نه به پښېمانه شم؟

- د پوهېدو نه.
- ولې؟
- بس، نو. ولې دې خوندونه پر ځان نه دي پېرزو؟

فکر مې وکړ چې رښتيا وايي. ولې به دا خپل بــې غمــه ذهــن پــه غمونو اړوم؟ ولې به خوند نه اخلم؟

د هغې په غېږه کې ډوب شوم. د بدن له هرې ذرې مــې يــې بــلا خوندونه واخيستل.

چې پاڅېده، ويې ويل: همدومره وو؟ هسې دې خرابه کړم.

دا روانه شوه خو غږ او خبره يې بيا را ته آشــنا غونــدې ښــکاره شول.

چا را ته داسې څه ويلي وو؟

څه شی همدومره و؟

دا مې خرابه کړې وه؟ څنگه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څه بلا ده چې هم تسلي راکوي، هم مې په زړه کــې اندېښــنې اچوي؟

هم مې په ذهن کې د پوښتنو ویده بلا ویښوي، هم را ته وایي چې مه سپړه رازونه چې خراب به شې. نو داسې ولې کوي؟

دا څوک ده؟

ځان ولې نه را پېژني؟

دا غږ یې ولې کله را ته آشنا غوندې شي، کله پردی شی؟

دا د سنځلو د ګلو عطر یې ولې دومره ډېر را باندې ښه لګېږي؟

ورپسې وځغاستم. دا مخکې روانه، زه ورپسې په منډه.

نږدې ور رسېدلی وم. یوازې یو ګام ور نه وروسته وم چې چینې ته یې ورټوپ کړ.

لاس مې ور واچاوه.

ګوتې یې په لاس راغلې.

زه یې ور سره وڅکولم.

دواړه په اوبو کې ډوب شوو.

دا لاندې وه زه باندې. د چینې د تل خوا تــه روان وو. درب شــو. پښې مې پر ځمکه ولګېدې. د چینې غولي ته ورســېدو. ودرېــدو. ځمکه وچه وه. پورته مې وکتل. لکه د کوهي له منځه چې پورتــه وګورې، خو پورته اوبه نه وې. هلته لرې پاس، د چینې پر سر یوه پېړه ګرده هینداره ښــکارېدله او لــه پاســه یــې شــینکی آســمان برېښېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبه نه وې خو موږ په اوبو کې کښته شوي وو.

ښکلې را وکتل. ویې ویل: د هېندارو ښاپېرۍ.

- څه شی؟
- تا هر وخت پوښتنه نه کوله چې ته څوک یې؟ زه د هېندارو ښاپېرۍ یمه.
- د هېندارو ښاپېرۍ؟
- هو. اوس نو راځه چې له هېندارو سره دې مخامخ کړمه. خو گوره! بیا به گیله نه را نه کوې. تا پخپله دغسې غوښتي دي.

زړه ته مې نا آشنا وېره ننوتله.

دا مخکې روانه شوه. زه یې تر لاس نیولی په ځان پسې څکولم.

لویه سمڅه وه خو د هېندارو. ښي لاس ته وگرځېده. د کوټې ور یې پرانیست.

ویې ویل: یوه شېبه همدلته ودرېږه. چې غږ مې دربانديې وکړ، بیا را ننوځه.

شا و خوا ته مې وکتل. هرې خوا ته هېندارې وې، هېندارې وې. ټوله دنیا هېنداره هېنداره وه.

هماغه آشنا غږ چې مخکې مې څو وارې اورېدلی و، را ته وویل: را ننوځه.

ور مې بېرته کړ. د کوټې دېوالونه ټول هېندارې. په تور حجاب کې ښځه، مخ یې دېوال ته، شا یې ما ته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ودې پېژندلم؟

مخامخ هېندارې ته مې وکتل.

غنمرنګه نری مخ يې و. تورې سترګې، اوږدې وروځې او نېغ باڼه يې د نریۍ پوزې پر سر. څېره يې مکمله را ښکاره شوه.

ډېره را ته آشنا ښکارېده.

ويې ويل: په ياد دې دي چې اول ځل دې چېرته وليدم؟

چورت وړی وم. دا څوک ده چې دومره آشنا را ته ښکاري؟

ويې ويل: ګوره! لمونځ به قايموې. هر لمونځ چې کوې، الله تعــالی دې له دې لمانځه نه مخکې کړې ګناهونه ټول در معافوي.

له خولې مې ووتل: ښاپېریۍ؟

مخ يې را واړاوه: هو. زه پخپله يم. ښاپېریۍ يمه.

د وره خوا ته روانه شوه.

زه هم ورپسې شوم.

شا ته يې وکتل. ويې ويل: مه راځه! ته به همدلته پاتې کېږې. تــر هغه وخته پورې چې د خپلو پوښتنو ځوابونه دې نه وي موندلي، له دې ځايه راوتلی نه شې.

ولاړه. ور يې را پسې بند کړ.

حيرت اخيستی وم. دا څه رقم ځای دی؟

ښاپېریۍ له کومه شوه؟

زه پخپله دلته څه کوم؟

چا دلته راوستی يم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کوم ځای دی؟

نو هغه د هېندارو ښاپېرۍ څه شوه؟

څو شېبې ځای پر ځای ولاړ وم.

یو وخت مې پام شو چې په مخامخ دېوال کې یو وړوکی ور دی.

ور ننږدې شوم. په کراره مې پرانیست.

ور ننوتم.

جومات و.

محراب او منبر یې له زرغونو مرمرو او گنبده یې له سپینو جوړه وه. چت یې د درې پوړونو هومره لوړ و. په چت پورې غټې پکې په اوږدو نلونو پورې ځړېدلې. سخته گرمي وه. همدا شېبه مې اودس کړی و خو اوس بیا په خولو کې لوند خیشت وم. له سر او مخ څخه مې خولې څڅېدې.

کالیو ته مې وکتل. پر فیروزه‌یي رنگه جامو باندې مې د سپینو سمنټو خاپونه ښکارېدل.

څلور رکعته سنت مې وکړ. جَمعې ته لا وخت پاتې و.

د جومات له بل سره په پاکو سپینو جامو، تور واسکټ او سپینې پگړۍ کې یو نوراني سړی زما خوا ته راغی.

څنگ ته مې داسې کېناست لکه د لمانځه په قعده کې چې څوک کېني. په لویه بږیره کې یې گوتې وهلې. ویې ویل: مهاجر یې؟

- هو.
- خه، خه، خه، خه. ماشاألله، ماشاألله. سه روزگار کیې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ټاييلونو په فېکټرۍ کې مزدوري کوم.
- ډېر خه کوې. حصول رزق حلال عبادت هې. حصول رزق حلال سه دې؟ عباااادت دی. خو گــوره بچيــه! د دنيــا د کارونو ختمېدا نيشتې. لگ لگ د آخرت کارونــه هــم کــوه کنه، سه پوی شوې؟
- هغه څنگه؟
- تبليغ وکه تبليغ. د نبي کريم صلی الله عليه و سلم ســنت. گوره ته خو خپله خه سړی يې چې مونز دې قــايم کــړې خو د نورو بنده گانو غم به هم کيې که نه. نورو ته به هم تبليغ کيې، امر بالمعروف و نهی عن المنکر به کيې. سه به کيې؟ امر بالمعروف و نهی عن المنکر به کيې.

ومې ويل: مولانا صيب! زه کله په دين پوهېږم چې تبليغ وکم. والله که په خاورو هم خبر يم. ايله مې يو څو لنډ سورتونه زده کړي چې په لمانځه کې يې وايم. نور نو داسې وگڼه چې بېخي «ان پړهــ» سړی يم. قران شريف له رويه لا نه شم ويلی.

- هېس پروا نيشتې. دومره خو پوهېگې چــې مــونز فــرض دې، روژه فرض دې، زکات فرض دې، حج فرض دې. نو تبليغ خو بل سه نه دې، بس همدقه خبرې بــه خلقــو لــه کيې کنه.
- نو په دې خو هر څوک پوهېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، دا خو مې هسې به طور مثال تېر که. همدقـه خـبرې چې کيې آيتونه به ورسره وايې، حديثونه به وايې و غيره. ته خو ماشاءالله ړوکی زوان يې، دماغ دې تازه پـه تـازه دې. دماغ دې سه دې؟ تازه په تازه دې. هـر سـه دې زر زده کيگي.

نه پوهېدم چې څه ووايم. غوښتل مې چې ځان ورنه خلاص کـړم نو ومې ويل: مولانا صيب! زه غريب سړی يم. خپله مـزدوري بـه کوم.

په خبرو کې مې راولوېد: خو زم درله همدا وايم کنه چـې مونگـه سره رايشه. په مزدوري چې سومره گټې هغومره خرچه به درلـه درکوو. نورو زايونو له به دې لېگو. لاهور له، پېخور له، اسلام آباد له. که دې وخت راسره تېر کو، بيا دې ان يورپ له لېگو، امريکـې له دې لېگو. سوچ ورته وکه.

جمع ودرېده. نيت مې وکړ. يو وخت مې پام شو چې د لمانځه يـو رکعت تمام شوی دی او دوهم ته درېدلي يو. زه هېڅ پوه شوی نه وم چې څه مې په کې ووېل. ټول فکر مې د مولانا په خـبرو کـې مشغول و. د گناه نری غوندې احساس مې په زړه کې تېر شو خو بيا مې له ځان سره ووېل چې الا بلا به گردن ملا. اقتدا مـې چـې پسې وکړه نو هغه پوه شه کار يې پوه شه.

ځومره خوند به يې کړی وای چې هر وخت همداسې وای، ته بـې غمه گرځېدې او ستا د کارونو ځواب هم بل چا ويلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رښتيا شي له دې ژونده په تنګ وم. زما خــواري وګــوره او د نورو ناځواني. د کارخانې هغه پنجابی ټيکه دار يــادوم. هــا بلــه ورځ د ماښام آذان وشو. له لوږې، تندې مې سر راباندې ګرځېده. بېلچه مې پر ځمکه کېښوده. لاسونه مې وځنډل.

ټيکه دار راباندې غږ وکړ: کيدر؟ خان صاب! کيدر جائيګا؟

ورته مې وويل چې زما خو روژه ده، ځم چې افطار وکم.

پرې يې نه ښودم. ويې ويل چې روژه دې خپل کار دی خو دا کار زما دی. چې څو پورې کار نه وي خلاص، چېرته هم تلی نه شې. دوی پخپله بې غمه روژه خوړله. دا خبره پــه کــې عامــه وه چــې «پټان جانې رمضان جانې» پټان پوه شه او رمضان پوه شــه. پــه کابل کې څومره ښه رواج و، په روژه کې بــه کــاريګر دوه بجــې رخصتېده چې آرام وکړي، خوب پوره کړي او روژه ورتــه آســانه شي خو دلته په کراچۍ کــې دا خــبرې نــه وې. ناچــاره وم. يــو ګېلاس اوبه مې وڅښلې او تر ماخوستنه مې ورسره کار وکــړ. د ټولې ورځې روژه يوه خوا، تر آذان وروسته لوږه بله خــوا. د زړه زور مې ختلی و. په پښو او لاسونو کې مې سېکه پاتې نه وه. څو ځله مې سر راباندې وګرځېد خو په بېلچه مې ځان تکيه کړ چــې ونه لوېږم.

له ځان سره مې وويل: ښه نو، نور نو څــه غــواړې! هــم خرچــه درکوي، هم به آسوده يې. هم به يو څه زده کــوې او هــم بــه دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چکر وشي. نور ښارونه به وګورې او د کراچۍ په دې ګرمۍ کې به نه شړېږې.

د «السلام علیکم و رحمت الله» په اورېدو سره مې بېرته لمانځه ته پام شو. ښي او بیا چپ لوري ته مو سلام وګرځاوه. پاتې دوه رکعته سنت مې په دومره وخت کې وکړ چې نور کله به مې یو رکعت کاوه. لمونځ خلاص شو او د چورتونو لړۍ مې وشلېده. په مولانا پسې مې سترګې وغړولې. د جومات له دروازې د باندې له یوه ځوان سره ولاړ و.

ورغلم. مخې ته یې چوپه خوله ودرېدم.

را ویې کتل: جي، سنګه چل شو؟

- خوښه مې ده.
- شابه، شابه، د نر بچیه!

پر اوږه یې وټپولم.

یو کارډ یې راکړ: سبا له به رازې. پته په دې کارډ باندې شتې.

د کارخانې ټیکه دار ته ورغلم. د یوې میاشتې تنخواه مې ورسره پاتې وه. د ورځې اویا کلدارې یې را ته منلې وې نو رخصتۍ چې ورنه وباسې، څه کم اوه‌لس سوه روپۍ کېدې.

سړي وویل: ته چې ځې، دا کار به څوک را ته کوي؟ اول به ما ته بل نفر پیدا کوې، بیا به ځې.

په ۲ نمبر ناظم آباد کې چاوله مارکېټ ته ولاړم. چاوله مارکېټ دوه دوه پوړیز بلاکونه دي. په اول پوړ کې یې دوکانونه دي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوهم چت کې یې کوټې. د ټولو کوټو دروازې اوږدې نرۍ برنډې ته خلاصېدې او د بلاک له دوو ګوټونو څخه زینې ورختلــې وې. په ډېرو کوټو کې یې پنځه پنځه یا شپږ شپږ جره افغانان اوسېدل او په ځینو کې یې پنجابیان او سندهیان لــه خپلــو کورنیــو سره. لاندې دوکانونه تقریباً ټول د افغانانو وو. چا بــه لیلامــي جــامې خرڅولې، چا لیلامي پردې، نیالۍ او بړستنې، چا رختونه، چــا پــه ګــاټونو کــې راغــلي د څرمنــو بکســونه، بټــوې، دســکولونه، او کمربندونه ...

په چاوله مارکېټ کې مې د انډېوال کوټه وه. حال مې ورته ووایه. هغه وویل چې یو ژنکی تازه له کابله راغلی. په کار پسې ګرځــي. هغه ته به ووایو.

د برسات موسم و. شړکنده باران پیل شو. بــرق ولاړ. کوټــه لکــه تنور سره شوه. انډیوال مې وویل: راځه چې بام ته وخېژو.

ډېر خلک د بلاک بامونو ته ختلي وو او تر باران لانــدې ولاړ وو. انډیوال مې وویل: څه سر دې کښته اچولی، سیل وکه سیل. ما خو یوازې باران ته نه یې راوستی.

په سترګو یې د څنګ بلاک بام ته اشاره وکړه. سندهۍ او پنجابۍ ښځې نجونې په کاټن جامو کې د بام پر سر ګرځېدې او د بام له غولي نه یې په لپو کې اوبه راخیســتې، پــر یــو بــل بانــدې یــې شیندلې. جامې یې نرۍ وې او باران داسې خیشتې کړې وې چې د بدن ټول ځایونه یې صفا ښکارېدل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انډيوال مې وويل: هغه ټپه څنګه وه؟ امممم داسې ښه يې ويــل. اها! را ياده مې شوه.

نور به نرۍ جامې و نه کړم

باران خيشته کړم جانان ټوله وليدمه

ور ته مې وويل: سختې مزې مو وکړې.

- هاهاهاها، دا خو ده. مزې دي مزې.

- هغه چې وايي چې

طالبه دوې ګټې دې وکړې

هم دې خير ټول کړ، هم دې وکړل ديدنونه

نو همدا تاسې به يادوي.

سترګې يې په يوې پنجابۍ پېغلې پورې ښخې وې. په داسې انداز لکه له بل چا سره چې لګيا وي، ويې ويل: دا خو ده. هم ور باندې د ليلام شيان يو په دوه خرڅوو، هم ور سره ګپ شپ لګــوو. هــم يې په باران کې د سمرقند تماشه کوو. ور وګوره! هی هی! عجبــه ننداره ده. بې ټکټه سيمنا ده.

بيا يې ما ته مخ واړاوه، ويې ويل: خدای دې تا هم وسي کي چــې دلته يو دوکان وکې، په مزو کې به غرق وې.

په زړه کې مې تېر شول چې په تبليغ کــې پيســې وګــټم بيــا بــه همدلته يو دوکان کوم. نيستي دې ورکه شي چــې ټولــه ورځ بــه ببلچه وهې او د پنجابي ټېکه دار نخرې به هم زغمې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انډيوال غږ له چورته وايستم: هغه نجلۍ وينې. څه کـې؟ د چـا پام خو نو ځان ته مه اړوه! ګوره، مخ دې سـوکه ور واړوه. هغـه سور کميس والا چې په ملا يې ځان بوک کړی.

ور ومې کتل. کميس يې لوند خيشت و. ګرېوان يې له بدنـه لـرې ځړېده. ټول بدن يې صفا را ښکارېده.

انډيوال مې وويل: ها بله ورځ زما دوکان ته راغلې وه. يـو سـينه بند يې کښته پورته کړ، بل يې وکوت، دربېيم ته يـې چـې لاس ور ووړ، ما په ټوکو وويل چې اندازه يې نه ده درمعلومـه. لـه خنـدا شنه شوه. بيا مې وويل: دې خوا ته راشه چې زه يـې درتـه نـاب کړم. شا يې راواړوله. مټې يې له تخرګونو لرې کړې. لاسونه مـې ټټر ته ور تېر کړل. اوووف! عجب خوند يې وکو. دوه درې مېنټـه پرې اخته وم. بيا يې خدای وهلې مور را پيـدا شـوه او دا ورسره ولاړه. خو ويلي يې دي چې بله ورځ به بيا راځـي. ګـوره ورتـه! هاغه ده اوس يې هم اشاره راته وکړه.

مخ مې د بام په سر د اوبو کانکريټي ټانکۍ ته وګرځاوه. دېوالـه ته يې لږ ورنږدې شوم.

انډيوال مې وويل: څه کې؟ لکه چې وضعيت دې خراب دی. خيمه دې لکه کړې ده که څنګه؟ هاهاهاها.

ومې ويل: غږ مه کوه. ته راکه د کوټې کونجي راکه چې تشناب ته ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زينو چابک کښته شوم. ځان مې له ملا نه لږ کوږ کړی و چې ښکاره نه شي. کوټې ته ورننوتم. ور مې په ځان پسې قلف کړ. ښي لاس ته د تشناب ور و. ور ننوتم. جامې مې وايستلې. په لاس مې صابون وواهه. د بام صحنه مې سترګو تـه درېـدلې وه. ور وټکول شو. انډيوال مې غږ را وکړ: څه شوې وه هلکه؟ را وځه چې هغه ژړکی راغلی دی.

هلک مو ټېکه دار ته ور وست. هغه يې په کار ولګاوه خو زما تنخواه يې را نه کړه. ويې ويل چې اوس خو روپۍ نشته، بله هفته بيا ورپسې راشه.

يوه هفته مې د يوه جومات په حجره کې تېره کړه. د سهار له لمانځه وروسته به مو تر غرمې پورې خوبونه کول. په حجره کې پکي چالان وو، يخه هوا راباندې لګېده او دمه به مې داسې جوړه وه چې د تېرې مياشتې ټوله ستړيا يې را نه لرې کړه. د ماښام او ماخوستن لمونځونه به مو کله په يوه جومات کې کول، کله په بل کې. مولانا صاحب او نورو مشرانو به د ماښام او ماخوستن تر لمانځه وروسته تبليغ کاوه او موږ به ورته غوږ وو. درې وخته سمه ډوډۍ رارسېدله، لوږه تنده نه وه، ستړيا نه وه. له خدايه بـه مې نور څه غوښتل.

بله هفته بيا کارخانې ته ورغلم. ټېکه دار نه و. د فيکټرۍ منشي ته ورغلم. هغه وويل چې ټېکه دار پنجاب تـه تښتېدلی دی او د ټولو مزدورانو پيسې يې هم وړې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل: زما يې څه چې تښتېدلی؟ ما خو کار ستا د فیکټرۍ د پاره کړی دی. پیسې به راکیې ګڼې خیر به دې نه وي.

- بدماشي کیې؟
- خوښه دې چې بدماشي يې بولې که بل څه خو پیسې به در نه اخلم، که په زور وي که په رضا.

منشی راپاڅېد. د مېز له شا څخه راووت او زما خوا ته روان شو. غلی مې له څنګه داسې تېر شو چې ته وا زه يې بيخي لیدلی نه وم.

له مټه مې را ونیو: چېرته کونه باسې؟ پیسې را وباسه، هله.

پورته يې را وکتل. شونډې يې رپېدې. ویې ویل: ګوره! خان صاب، در ته ومې ویل چې پیسې دې هغه بهنچوت ټیکه دار وړې دي. په خبره ولې نه پوهېږې.

په چپ لاس مې يې له ګرېوانه ونیو. ښی لاس مې پورته کړ. موټی کړی لاس مې مخامخ ورته ونیو.

نارې يې کړې: سیکیوریټي! عدنان! طه! جلدي کرو، مجهې مارتا هې!

څو پورې چې ګارډ را رسېده، د منشي خوله او پوزه مې په وینو سره کړه. منډه مې واخیسته. د سمیټو په بوجیو وختم. دېوال ته مې ځان ورساوه. ایسته مې ټوپ کړ. تر یوه ځایه مې منډې وهلې. شا ته مې وکتل. څوک نه وو. کرار کرار د تبلیغیانو مرکز ته ولاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساعت دوه به وتلي وو چې چا غږ وکړ: گلاب کون ہے؟

ور ومې کتل. پولیس وو. را پاڅېدم. ومې ویل: زه یم.

د پولیسو له شا څخه منشي ځان را ښکاره کړ. زما خــوا تــه یــې گوته ونیوه، پولیسو ته یې وویل: همدغه حرامونی دی.

تهانې ته یې بوتلم.

لا یې د تهانېدار کوټې ته نه وم ور وستولی چې مولانا صاحب را ورسېد.

پوښتنې شروع شوې: ولــې دې ســړی وهلــی؟ څــه دښــمني دې ورسره وه؟ نور بدماشان دې څوک دي؟ په کومه ډله کې یې؟ ...

ټوله کیسه مې ورته وکړه.

تهانېدار وویل: اوس به د بدماشۍ په خوند پوه شې. چې یو شپږ میاشتې دې په جېل کې واچوم، بیا به پوه شې چــې د چــا وهــل څنگه خوند کوي.

مولانا صاحب ورته وویل چې تهانېدار صاحب! گوزاره کوه. ځوان دی، جذباتي شوی. فېکټرۍ والا هم ملامت دی. د دې غریب حــق یې خوړلی و نو.

پولیس وویل: نو موږ څشته ناست یو؟ د آلوگانو خرخولو ته خــو نه یو ناست. قانون د څه لپاره دی؟ ولې موږ ته رانغی. داسې خو نه کېږي چې هر څوک دې دلته بدماشي وکي.

مولانا صاحب وویل: خیر دی. دا ځل یې معاف کړئ. زه یې ضامن یم چې بیا به داسې نه کیي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهانېدار وویل: بل ځل ته به یې بیا ګـورو خـو اوس بـه منشيـ صاحب سره هسپتال ته ځئ چې ډاکتران څه وايي. دی خو وایـي چې پوزه او غاښونه یې رامات کړي دي.

ډاکترانو منشي وکوت. څو رقمه اکسرې او د وینې معاینـات یـې ورته وکړل.

منشي د اکسرې والا په غوږ کې څه وویل. هغه موږ ته را وکتـل. خدای چې څه یې ورته وویل او ولاړ. بیا منشي د خلکو پـه مـنځ کې ځان ورک کړ. زه ورپسې شوم. کتل مې چې د ډاکټر کوټې ته ورننوت. زه هماغلته د وره شا ته ودرېدم. سړی بېرته راووت. چې له ما سره سترګې په سترګو شو، رنګ یې والوت. سترګې یې ټیټې شوې او د دهلېز په بل سر کې ولاړ پولیس خوا ته ولاړ.

معاینات سم را وختل، نه یې پوزه ماته وه، نه یـې غاښـونه مـات وو. مولانا صاحب د هر څه پیسې پرې کړې. د شـفاخانې رپـوټ مو واخیست او له پولیسو سره بېرته تهانې ته ولاړو.

اوس نو پولیس را ته بلا شو. ویل یې چې سړي درنه شکایت کړی او زه دې پرېښودلی نه شم. مولانا صاحب څه پیسې هم ورکـړې خو ویل یې منشي به راضي کوئ.

مولانا منشي له لاسه ونیو. ورته کړه یې: منشي صاحب! ته راځـه چې د باندې لږ خبرې وکو.

زه د پولیسو له مشر سره په دفتر کې پاتې شوم. اوف! چې له دې چنګو برېتو مې رانیولای او دا سر مې یې په مېز وهلای. ته یې دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوسه خوله وګوره. ته یې دا توري شونډې وګوره. غاښونه خو یې د سړي خوا ګرځوي. برېتونه یې د مېړني خو مخ یې د دله انسان دی.

تهانېدار د مېز پر سر اېښی سویچ ټینګ کړ. لــه دهلېــزه د زنــګ شرنګا راغله. حوالدار راننوت او عسکري سلام یې وکړ. ده وویل: ورشه له دغه پان والا نه یو دانه رسیلي پان راوړه.

حوالدار چې ووت، مولانــا مخکــې او منشيـ ورپســې دفــتر تــه راننوتل.

منشي وویل: تهانېدار صاحب! زه خپل شکایت بېرته اخلم.

د پولیس له شره خلاص شوم. خو تهانېدار وویل: ګوره! بیا بــه د فیکټرۍ له څنګه هم نه تېرېږې او د پیسو نوم به هــم نــه اخلــې. پوه شوې که پوه دې کم؟

چې راووتو، مولانا صاحب وویل: غم مه کوه، په ورز د قیامت بــه ورسره حساب وکې.

بیا نو له تبلیغیانو سره دېره شوم. په اول سر کې به هسې ورسره ګرځېدم. مشرانو به په جوماتونو کې تبلیغ کاوه، مــوږ بــه ورتــه غوږ نیوه. کرار کرار مې قران شریف زده کړ. لنډ لنډ سورتونه مې یو په بل پسې حفظ کړل.

چې هرې خوا ته به تلو، د لارې کرایه، خرڅ خوراک، هر څــه مــو مشرانو راکول. څو ورځې وروسته، مولانا صاحب وویل بله جمعه به لاهور ته ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوټې پخوانیو انډیوالانو تــه ولاړم چــې خــدای پامــاني ورسره وکړم. یوه انډیوال را ته وویل: دوا دې شه نو لاهور ته ځې. ګوره! زه به په لاهور کې د تبلیغ یو ډېر ښه ځای درته وښیم. هلته چــې ولاړې، د هېرا منډیي پوښتنه وکړه.

نور انډیوالان مې کټ کټ په خندا شول خو ده را ته قسم وکړ چې ډېر ښه ځای دی.

بله ورځ مو بسترې په شا کړې او د بسونو اډې ته ولاړو. بسترې مو جنګلې ته پورته کړې او بیا بس ته وختــو. مولانــا صــاحب د ډرېور د څنګ پر څوکۍ کېناست، موږ شا ته. ډېــر اوږد مــزل و. اوولس که اتلس ساعته په لاره کې وو. ښه وو چې ډرېــوران دوه وو. یو به چې ستړی شو، بل به جلو ته کېناست. د موټر په چــت کې یې ځان ته د څملاستو ځای جوړ کړی و. په وار سره به هلته غځېدل او خوب به یې کاوه.

لاهور ته چې ورسېدو، دومره ستړي وو چې د خبرو حوصله هــم نه وه پاتې. مولانا صاحب وویل: شابه! نن او سبا آرام وکــئ. بلــه ورځ به ګورو.

بله ورځ چې مولانا صاحب راغی، ورته مې وویل چې هېرا منډیي ته به کله ځو؟

تندی یې تریو شو: سه شی؟

- یوه انډیوال مې وویل چې د تبلیغ د پاره ښه ځای دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تندي ګونځې يې ړنګې شوې، ويې ويل: ټوقه يې دربندې کړې ده. سه يې کړې ده؟ ټووووقه يې کړې ده. پام چې نوم يې هم په خوله وا نه لې.

يوه ورځ د لاهور له يوه جوماته راووتو چې لــه لــرې مــې د تــره غوندې يو څوک وليد. چې رانږدې شو، پخپله و. وچــې شــونډې، راوتلې سترګې، خوار بدن.

ښځه يې ناروغه وه. علاج ته يــې راوســتې وه. ويــې ويــل چــې عمليات غواړي. پنځه زره کلدارې ورته په کار دي خو دی يې نــه لري.

د ده نارواوې چې مې يادې شوې، زړه کې مې وويل چې ښه شو چې خدای دغسې جزا درکړه خو بيا مې له ځان سره وويــل چــې وبال لري؟ که بد و، دی بد و، ښځه يې غريبه څه ګناه لري.

د ماښام لمونځ مو چې وکړ، مولانــا تــه مــې وويــل چــې دغســې مريضان لرو او حيران يو چې پيسې ورته له کومه کړو؟

ويې ويل: د ماخوستن مونز چې دې وکو، دوه رکعته نفل حاجــت وکه. سومره روپۍ دې په کار دې؟

- پنځه زره.
- بس، ته نو په اخلاص سره مونز وکه، خدای به دې حاجت پوره کي. سه پوی شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغسې مې وکړل. سهار چې لمانځه ته پاڅېدم، بستره مــې ټولولــه چې ومې کتل تر بالښت لاندې مې پیسې ایښــې دي. پـوره پنځــه زره کلدارې.

سخت خوشحاله شوم. چې څنګه مې لمونځ خــلاص شــو، د تــره کوټې ته ورغلم. پیسې مې ورکړې. دواړه هسپتال ته ولاړو. کاکـا ناوې مې ولیده او بېرته ځنې راغلم.

سم دم شیخ را نه جوړ شوی و. پر پښو مې کڼاوې، پــه لاس کــې مې لرګینې تسبیح، په جېب کې مې لرګین ږمنځ او مسواک. جامې سپینې، پګړۍ سپینه، واسکټ تور. برېتونه خــرېیلي، نــرۍ نــوې راټوکېدلې ږیره پاکه منظمه.

هر څه مې سم شول خو یوازې د پوندو چاودې مې نه رغېدې. که مې له څپلیو سره جورابې هم په پښو کړې، ګټه یې ونه کړه.

مسألې مې زده کړې. کرار کرار به مشرانو موږ ته هم په تبلیغ کې برخه راکوله. په اولو وختونو کې به یې وړه موضــوع راکولــه، د پنځو یا لسو دقیقو. خبرې هماغه وې، تکراري خبرې خو د ویلــو انداز به مو وربدل کړ.

څه کم دوه کاله مې ورسره تېر کړي وو چې کابل آزاد شو. کابــل طالبانو ونیو. میاشت دوه وروسته، مولانــا صــاحب را تــه کــړه: کابلیه آشنا، سنګه چل دې؟ خوخه دې نه ده چې خپل وطن له دې ولېګمه. چېرته دې ولېګمه؟ خپل وطن له.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنځه کاله مخکې له کابله وتلی وم او بیا مې نــه و لیــدلی. ومــې ویل: هر رقم چې ستاسو خوښه وي.

ویې ویل: بس جامې مامې دې وتړه، سبا به له خیره زو.

کابل نو هغه کابل نه و چې ما لیدلی و. زه چې تلم، هاغه وخت هم کابل وران و خو داسې نه لکه اوس. د پلچرخۍ له تنگي چې تېــر شوو، د سړک دواړو غاړو ته د برق نړېدلي سمیټي پایې، ویشــتل شوي ټانکونه او سوځېدلي پیک اپ موټرونه، سړکونه کند کپر. که د موټر ښیښه کښته کوې، دوړې دې په عذابوي، کــه یــې پورتــه کوې، گرمي. د حربي پوهنتون د بلاکونو دېوالونه سوري سوري، ښیښې یې ماتې، د کړکیو چوکاټونــه یــې ورک. لویــه اوســپنیزه دروازه یې کږه وږه، سوری سوری. د دروازې په څنگ کې لویــه اوسپنیزه لوحه ولاړه وه: د مــلا عبــدالباري آخونــد او انــډیوالانو کوټه. تر لوحې لاندې دوه خیرن ځوانان په تورو جامو او ســپینو پگړیو کې چې د خیري په وجــه زېړبخــون ښــکارېدې، پــر زړو چوکیو ناست وو.

وړاندې د تخنیک اکاډیمي او د سرک سازۍ فابریکه تر دې بــدتر حالت کې. د گمــرک د انگرونــو یــوازې دېوالونــه پــاتې وو او د اوسپنیزو چتونو درک یې نه و. د درمل جوړولو هغه آلماني شرکت چې و، هوخست، هغه نو داسې هوار شوی و چــې تــه وا ســخته زلزله پرې تېره شوې ده. لنډه دا چې تر میکرویانو پــورې همــدا حال د هر ځای و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د میکرویانو د بلاکونو دېوالونه داسې زخمي زخمي لکه پر ختـې چې ږلۍ وربېدلې وي. هغه اپارتمانونه چې لږ روغ غونـدې وو، د کړکیو نه پورته ځایونه یې په لوګیو تور شوي وو. د بلاکونو مخې او شا ته ونې سپېرې وې. اکثره ونې یې وهل شوې وې او د هغو پخوانیو شنو چمنونو درک نه و.

د میکرویانو له پله څخه د زړو میکرویانو خوا ته تاو شوو. دلتـه نو بل رقم ویجاړي شوې وه. د سړک د غاړې درې بلاکونه داسې خچ پچ چې ته وا چـا د څلـورم منـزل پـر چـت آسـماني کـاڼي غورځولي دي. یوازې د دوو خواوو سکلېټ یې پـاتې و نـور نـو چتونه او د سړک د خوا دېوالونه یې یو مخ نړېدلي وو. له دوهمه تر څلورم منزله پورې د ټولو منزلونو چتونه ببخي نه وو.

د عیدګاه جومات او د جادې ټول دوکانونه لوټې لوټې. لنډه دا چې کابل داسې خچ پچ و چې ته وا دا پنځه کاله مسلسل د ډېرو غټـو تیږو باران پرې وربېدلی وي.

مولانا صاحب په کابل کې یوه ټکسي غـواګۍ را تـه واخیسـته او استاد یې را ته مقرر کړ چې ډرېوري را زده کړي.

ویې ویل: بس، نو دقلته به کار روزګار هم کیږي، تبلیغ به هم کیږي. په کابل کې یې د تبلیغیانو له مشرانو سره معـرفي کـړم. پخپلـه بېرته ولاړ.

ډرېوري را ته آسانه ښکارېده خو داسې نه وه. په اوله ورځ خو به شل وارې موټر را نه ګول شوی وي. موټر به مې ګېر ته واچـوه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد مې ویل چې ورو ورو به کلچ خوشې کوې او اکسلېټر به ټینګوې. ما به چې همداسې کول، موټر به را نه ګول شو. بیا به مې نېټل کړ او بېرته به مې چالان کړ. د مني په هغه نرمه هوا کې داسې خولې وم چې ته وا د لاهور جون جولای دی.

دا خو مې زده کړل چې کلچ ورو ورو پرېږدم چې موټر ګول نه شي خو بیا به مې چې ځنګه موټر روان کړ، جټکه به یې وکړه. دا چل مې هم زده کړ. په دښته کې خو بیا هم کار آسان و خو اول وار چې سړک ته را ووتو، داسې سخت بوج راباندې و چې ما ویل پر اوږو مې لس منه بار پروت دی. هر موټر چې به را نږدې کېده، لاسونو به مې ربړد واخیست. دوهمه که دریمه ورځ وه چې پر سړک مې د ډرېوري تمرین کاوه چې یو موټر مې ووهه. مخې ته مو یوه زړه ټویوټا روانه وه. د برېک اشارې یې سرې شوې. استاد مې وویل: برېک، برېک!

ما د برېک پر ځای اکسلېټر ټینګ کړ. ګړز شو، د مخې موټر سره وجنګېدم.

ډرېوري مې په یو شواخون زده کړه خو د ژمي تر پیله پورې پوخ ډرېور شوم. ورو ورو د کابل کنډواله کورنه او ړنګ بازارونه، کند و کپر سړکونه، پرېمانه سوالګر او سوالګرې، غمجن مخونه، وچ کلک ډنګر سړي او خوارنجونکي هلکان را ته داسې عادي شول چې ته وا هر څه به له ازله همدغسې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هر چا پر سر به یا په خولو او دوړو خیرنې سپینې خـولۍ یـا وړې لنګوټې او د هرې پیغلـې او ښـځې پـر سر چـادرۍ. هغـه وختونه چې خلک به مستانه ګرځېدل او د فروشګاه او جـاده لـه رستورانونو به د لتا، رفیع، مکېش او کېشور سندرې په لـوړ غـږ چالانې وې او لارې به له نر او ښځو ډکې وې ... هغه وختونه نور چا په خوب کې هم نه لیدل.

هره جمعه به مو په عیـدګاه، پـل خشـتي، کارتـه نـو یـا نـورو جوماتونو کې تبلیغـي غونـډې وې. مشرـانو بـه د تبلیـغ نـوې موضوعګانې راکولې. زما کار دا و چې هرې سپرلۍ ته د لمانځه د فضایلو، د روژې د احکامو، د عبادتونو د اجرونو ... تبلیغ وکړم.

ژمی ژر تېر شو. وچ ژمی. په ټول ژمـي کـې اېلــه یــو وار واوره وشوه، هغه هم د ګوتې د یوه بند په اندازه. ملایانو څو وارې پـر خلکو استسقأ لمونځونه وکړل، خو ته وا باران د نېکمرغۍ غوندې مرور شوی دی او کابل ته د راستنېدو نه دی.

یوه ورځ مې شپوه‌کۍ ته سپرلۍ یووړه. چې بېرته راوګرځېدم، په زړه کې مې تېر شول چې راځه د اکـا دوی پوښــتنه وکــړه. چــې ربښتیا شي، د کور په خوړو پسې ډېر خپه وم. له پنځه کاله زیاته موده شوې وه چې په کور کې پاخــه شــوي خــواړه مــې نــه وو خوړلي.

د اکا کور د قلعه‌چې په یوه تنګه کوڅه کې و. موټر مــې د ســړک غاړې ته د بولاني فروش د کراچۍ څنګ ته ودراوه. بولاني فروش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته مې کړه چې موټر ته دې پام وکړي او يو پنځه زريز نوټ مــې ورته ورکړ.

د کوڅې په سر کې يو سپېره دوکان و چې مخې ته يې د مڼو ځو کرېټونه ايښي وو. يو من مڼې مــې واخيســتې. دوکانــدار داســې خوشحال شو لکه پيسې مې چې هسې ورکړې وي.

د کوڅې په سر کې کومې موسسې د اوبو بمبــه لګــولې وه. لــس دولس وړو نجونو او هلکانو د غوړيو سپين يا زېړ پلاستيکي ډبي په نوبت کې کتار ايښي وو. هر يوه ته چې به دې وکتل، په خيرو کې پټ و، سپېره ګونځې مخونه، خيرن چــاودلي لاســونه. اکــثره ماشومان تر خپلو جامو واړه ښکارېدل. ټولــو د مڼــو خلطــې تــه سترګې داسې ښخې کړې وې چې ته وا کوم عجيب شی يې ليدلی دی.

نه پوهېږم چې کوڅه ولې تر پخوا راته تنګه او وړه ښکارېده. هم راته آشنا ايسېده او هم داسې پردۍ غوندې، لکه په خوب کې چې مې ليدلې وي خو پوره هغسې نه وي. د اول کور د انګړ د دېــوال پرچالونه د کنډاسې خولې غوندې ځای ځای لوېدلي وو او اوبو د لوېدلو پرچالونو لاندې د دېوال کاه‌ګل وړی او خامې خښتې يــې شړولې وې. داسې ښکارېدل چې چا په دې ځو کلونو کــې اخيــړ کړي نه دي. خو کناراب يې بيا نوی و او پخې خښتې هم په کــې کارېدلې وې. د کنــاراب ســنګکاري لــوړه او هنګــاف شــوې وه؛

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوري ته یې اوسپنیزه وړه دړه لګېدلې وه او د سنګګارۍ له پاسه یو نل هم و چې سر یې د ځمکې خوا ته کوږ شوی و.
پخوا به دلته د اکثرو کورونو د کنارابونو سوري چې د کوڅې خوا ته به وو، یا بېخي خلاص وو او مردارۍ به ورنه بهېدلې وې او یا به یې سوري د بوجۍ په یوه ټوټه پوښلي وو؛ یو نیم کس بـه د سوري مخې ته د قبر د تیږو غوندې هواره تېـږه لګـولې وه چـې مردارۍ کوڅې ته ونه بهېږي.
له هر ګام سره به مې د بوټانو له تلیو نه پوټلنه دوړه پورته کېده. د کوڅې په منځ کې د لوېشت په اندازه نري کاږه واږه لښتي کـې ځای ځای خوسا بوینې اوبه ډنډ وې.
کنارابونه د ټولو کورونو نوي شوي وو. د هر کناراب په سر کې د هواکش غوندې سمټي بلول لګول شوی و چې سر یې پـه جـالۍ پوښلی و. د یوه تشناب پر دېوال مې د هبیتات د موسســې لوحــه ولیده، نو پوه شوم چې دا تشنابونه موسسې ورته جوړ کړي دي.
د اکا کور ته چې ورسېدم، زړه نا زړه شوم چې ورشم کـه بېرتــه وګرځم. بیا مې وویل چې ځه نو اوس خو راغلــی یــې. د وره پــه ځای کې د پلاسټیکي ګونیو نه جوړه پرده ځړېدلې وه. د پردې په لاندې کونجونو کې یې تیږې تړلې وې چې باد یې پورته نه کړي.
پرده مې لږ لرې کړه چې ور وټکوم خو ور مر نه و. ښه نـو اوس څه وکړم. که همداسې ورننوځم خدای خبر چې د اکا اولادونه بـه مې پېژني که نه. ناره مې وکړه: څوک شته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکا ناوې له کړکۍ نه سر را وایست: چا سره دې کــار دی؟ څــوک یې؟

ومې ویل: اکاناوې! گلاب یم.

چې څنگه یې زما نوم واورېد، په یېلو پښو یې د وره خوا ته منډې کړې.

انگړه ته ور ننوتم.

د ټیکري یو سر یې پر سر پروت و، بل سر یې په ځمکــه څکېــده.

په غېږ کې یې ونیولم. ویې ژړل.

زما سترگې هم را ډکې شوې. مور را یاده شوه. خو ځان مې ټینگ کړ.

اکا ناوې وویل: راځه زویه!

انگړ یو مخ سپېره و. پخوا به مو په کې ترکارۍ کرلې، د گلابو څو لوی بوټي مو هم درلودل خو اوس یې هېڅ درک نه و. د څا پر سر گردونه پراته وو او خالي څرخ یې زنگن ښکارېده.

پنځه شپږ قد او نیم قد ماشــومانو د دالان لــه دروازې سرونــه را ایستلي وو.

اکا ناوې پرې غږ کړ: هلئ! د اکــا زوی مــو دی، ســتړي مــه شي ورکئ.

یو بل ته یې سره وکتل او یو په بــل پســې ســوکه ســوکه را روان شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو پورې چې يو بل ته سره رسېدلو، د کور دېوالونه مې له نظره تېر کړل. چاود چاود وو او ځای ځای کاهګـل يــې رژېــدلی و. د لګېدلو مرميو سوري په دېوالونــو کــې داســې ښــکارېدل لکــه د «کوي» يا چيچک د ناروغ مخ.

د اکا بچيانو مې لاسونه ښکل کړل.

اکا ناوې وويل: پلوشې! منده که، نيالۍ لــړه وڅنــډه چــې دوړې ورباندې نه وي.

پر کړکيو خيرن، په لمر کې وراسته شوي پلاسټيکونه لګېــدلي وو. لمر د کړکيو د لرګيو رنګ پيکه کړی و. يوازې د چوکاټ پــه ځينــو ځايونو کې د سپين رنګ له نښو نه معلومېده چې يو وخت به پــه سپين روغني رنګ رنګېدلي وو.

د کوټې پر غولي نيلي رنګه پلاسټيکي ترپال وېړ و او پــه بــر سر کې يې درې دانې نرۍ نيالۍ پرتې وې.

اکا ناوې مخکې شوه. تکيه يې را ته سمه کړه. ويــې ويــل: راشــه زويه دلته کېنه.

هر څه بدل وو او بد رقم بدل وو.

د کوټې دېوالونه داسې خيرن چې اصلي رنګ يــې ورک و او ډېــر ځايونه يې ټاپ ټاپ. داسې ښکارېدله چې پلستر يې لوېــدلی وي او بيا يوازې خټې پرې لګېدلې وي. چت ته مې وکتل. د مــنځ دوه لاړي (تيران) يې مات وو او لاندې خوا ته کاږه وو. پر سر يــې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونې ښاخونه اچول شوي وو. د مسطحې آثار هم په چت کې نه ښکارېده.

اکا ناوې ټوله کيسه را ته وکړه: زويه! ته چې کراچۍ ته ولاړې، دلته بيا جنګونه ډېر سخت شول. ګلبدين د دوستم او مزاري سره يو خوا ته شو او رباني او مسعود او نور يې بله خوا. دلته د ګلبدين خلک وو او په بالاحصار کې دوستميان وو. له هغې خوا د رباني کسانو زموږ کورونه ويشتل. د کوټې په چت باندې د هاوان مرمۍ ولګېده. دېوالونه يې سوري سوري کړي وو. موږ يوازې سرونه وايستل، مال حال مو ټول همداسې پاتې شول. چې بېرته راغلو، يو پياله هم نه وه راپاتې چې چای په کې وڅښو. زويه کيسه يې اوږده ده څه سر به دې خوږوم. شکر چې راغلې. زه چې اوس ژوندۍ يمه، د تا له خيراته يم.

ومې ويل: خير يوسې اکا ناوې. شکر چې ښه شوې او شکر چې هر څه په خير تېر شول.

ساعت لا نه و تېر چې اکا مې راغی. هغه هم د خپلو اولادونو غوندې وچ کلک و، ته وا يوازې هډوکي او پوستکی لري.

اکا ناوې د وطني چرګ ښوروا پخه کړې وه. هم يې ډېر خوند راکړی و او هم مې له ستوني نه تېرېده چې دوی د سبا بېګا نه لري او ما ته يې چرګ پوخ کړی. چې دا به يې له کومه کړی وي. خو د اکا ماشومانو داسې شخوند واهه چې ما يې په کتلو خوند اخيست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډوډۍ مو چې وخوړه، اذان وشو. اودسونه مو وکړل.
اکا وویل: زه به جومات ته لاړم شم. کور ته چې راتلم، ملا صاحب ولیدم. اوس که ورنه شم، بیا مې غیر حاضروي.
ومې ویل: حاضري لرئ؟

- هههههه. هو وللـه. دې ظالمـانو پـه هـر جومـات کـې حاضري اچولې ده. که څوک جماعـت تـه ورنشيـ، بيـا طالبان کور ته ورپسې ځي، سپکوي يې. ها بله ورځ هغه دوکاندار چې د کـوځې پـه سر کـې يـې دوکـان دی، د ماسپښين لمانځه ته نه و راغلی. ملا مو لـه دوو طالبـانو سره ورغی، مخ يې په سکرو ور تور کړ. د دوکـان مخـې ته يې درولی و. د کارټن په يوه ټوټه يې ليکلی و چې «هر کس که به نماز جماعت نيايد، جزايش مثل مـن ميباشـد.» بيا يې دغه کارټن په غاړه کې ور ځړولی و. بېچـاره يـې سخت زهير کړ.

لمونځ مو چې وکړ، اکا ته مې وويل: زه تر ښاره پـورې يـو چکـر ځم، بېرته راځم خو شپه درسره نه کوم.
هغه ډېر را ته ټينګ شو چې شپه وکړه، خو ومې نه منل.
د باغ قاضي منډيي ته ولاړم. يوه بوجۍ اوړه، څو منه وريجې، يو ټيم غوړي، لږ چای او بوره، صابون او څه نور شيان مې په موټر کې واچول او بېرته ولاړم.
اکا او ښځې يې ډېرې دعاوې را ته وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما کار او بار هم چندان ښه نه و. ډېرو کمو خلکو به دربسته ټکسي نیوله. اکثره خلک پر بایسیکلو ګرځېدل. سړکونه هم ټوک ټوک وو او کله د موټر جمپن خرابېده، کله یو ځای کله بل ځای خو بیا هم شکر پیسې مې لرلې او د کابل خلکو ته چې به مې کتل، ځان را ته خان ښه چې پاچا ښکارېده.

زړه مې په دې کار داسې خوشحاله شو چې هېڅ کله داسې خوشحال نه وم. باور مې نه کېده چې په ښو کې دې دومره خوند وي. خو اکا ته مې غوسه هم راغلې وه. ته یې دغې نیستۍ ته وګوره او شپږ اولادونه یې وګوره. زه چې تلم، دوه بچي یې وو، په دې پنځو کلونو کې یې څلور نور زېږولي وو. په کراچۍ کې یو خوار سوالګر و، اته اولادونه یې وو. د کوټې یوه ملګري مې چې هغه ولید، را ته ویې ویل: «پوهېږې؟ د غریبۍ درې ډانګه دي. په یوه ډانګ دې په سر وهي چې لاره روده درنه ورکه شي او ماغزه دې هېڅ کار ونه کي چې ژوند څنګه جوړ کې. بل ډانګ دې په نس لګېږي چې د دنیا خوراکونه په کې واچوې، دی نه ډکېږي. په درېیم ډانګ تر نامه لاندې ګوزار درکوي چې بس بل کار دې نه وي او درګرده به بچي زېږوې.» اوس چې اکا ته ګورم، هماغه ټوکه پرې شوې ده.

د پسرلي آخرې ورځې وې. یوه ورځ د هوټخېلو پر سړک روان وم چې یوې ښځې لاس راکړ. موټر مې ودراوه. ویې ویل چې تر میکرویانو پورې ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو خلکو به چې موټر دراوه، په چنو به يې سټړی کړم. که ما به ورته پنځوس زره افغانۍ ويله، دوی به ټينګ و چې ديـرش زره، پنځه ديرش زره ... خو دې ښځې ښېخي پوښتنه و نـه کـړه چـې کرايه دې څو روپۍ کېږي. چادرۍ او جامې يې نوې غوندې وې. موټر ته چې را وخته، د عطرو بوی يې راباندې ولګېده.

د اوو – اتو کالو نجلۍ يې په څنګ کې کېناسته. د بُرقې د جـالۍ غارونه يې لږ لوی غوندې وو. په هېنداره کې يې تورې سـترګې د برقې له جالۍ څخه سمې ښکارېدې. څه کافرې سترګې يـې وې. په زړه کې مې لا حول ولله وويل.

تبليغ مې ورته شروع کړ: ګوره بي بي! لمونځ به قايموې. هر لمونځ چې کوې، الله تعالی دې له دې لمانځه نه مخکې ټول کړي ګناهونه در معافوي.

ښځې وويل: خير يوسې.

څو شېبې غلې وه. پښه يې د موټر پر غـولي ترپولـه. خولـه يــې درګرده خوځېدله. يو يو ځل به يې لـه ژاولــې نـه زورور ټـک و ايسته. څو ځله مې په هېنداره کې ور وکتل. دې هم راکتل. سترګې يې را نه نه لرې کولې. په هېنداره کې يې سترګې را پورې ښـخې کړې وې. هر ځل به مې چې ور وکتل، زړه به مې سست شو.

ويې ويل: رښتيااااا، ملا صاب! نه کېږي چې دا زمـا لـورکۍ تـه سبق ووايې؟

حيران شوم چې څه ووايم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا یې وویل: ګوره! دا غرمه ټېم کې ګرمي ډېره وي، سپرلۍ هم نه وي. نو موټر دې غرمه کې ودروه، هره ورځ رایشه زمونږ کور ته. یو سات، دوه ساته مې لور ته سبق ووایه. چې هوا ماته شوه، بیـا ورځه. شکرانه به دېم وي. څنګه؟ خوښه دې نه ده؟

- وللّه، نه پوهېږم.

د ژاولې ترکا یې وایسته. په خندا کې یې وویـل: هـم خرمـا، هـم ثواب.

- اممممم. بده خو دې وللّه که ویلي وي.
- نو، راځه. همدا اوس به مې کور در وښیم. سر له سبا بـه هر ماسپښین راځې. سمه ده؟

په زړه کې مې وګرځېدل چې هسې نه کرایې ته یې چل جوړ کړی وي او ما به په دې خبرو تېر باسي چې کرایه ورته پرېږدم، خـو چې کښته کېده، پنځه دانې لس زریز نوټونه یې را ته ونیول.

ومې ویل: دا خو ډېرې دي.

ویې ویل: پروا نه کیي. په تا ورکې نه دي. مخې ته دې رڼا.

یوه پښه یې چې له موټره وایسته، مخ یې راواړوه، ویـې ویـل: او سبا خو به راځې؟ رښتیا نوم مې ښاپېرۍ ده. ایندغه اول منزل کې مو کور دی.

په لاس یې خپل کور را وښود.

د کور د روغو پاکو ښیښو او رنګېدلو کړکیو نه یې ښکارېدله چې ښه ماړه خلک دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او څه ښکلی نوم يې و، ښاپېرۍ. نوره خو مې نه وه ليـدلې خــو سترګې يې رښتيا هم د ښاپېرۍ وې.

چې موټر مې روان کړ، په هېنداره کې لا هم د ښاپېرۍ سترګې را ته ښکارېدې چې د چادرۍ د جالۍ له شا نه را ته ګوري.

کور يې د دريم ميکرويان په يوه بلاک کې و. هلته د پنځو- شپږو پوړونو بلاکونه يو په بل پسې او يو د بل په څنګ کې کتار وو. د هر بلاک مخې او شا ته د ولو دومره دنګې ونې چې سرونه يــې د بلاک آخري پوړ ته رسېدل. دلته هوا د نورو ځايونو هومره ګرمــه نه وه. خو بلاکونه اوس هغسې منظم او ښايسته نه وو چــې تــر جنګونو مخکې وو. اوس يې د ډېرو کورونــو برنــډې پــه لوګيــو تورې وې. په ډېرو کړکيو کې د ښيښو پر ځای پلاسټيکونه لګــول شوي وو.

په يــوه نيمــه برنــډه کــې د ســکرو نغــري او د اوبــو د اېشــولو سماوارونه بل وو. د کړکيو له پاسه د دېوالونو ځينې ځايونه تورو پلنو ليکو چې د بخاريو له نلونو به راوتلې وو، بدرنګه کړي وو.

چې راوګرځېدم، لارې ته مې په ځير وکتل چې را نه غلطه نه شي. د دوی له بــلاک سره د عمــومي ســړک پــر غــاړه، د بايســيکلو د مستري اوسپنيزه غرفه ايښې وه.

سبا پوره يوه بجه ور ورسېدم. ته وا دا به خبره وه چې همدا شېبه ورځم، تياره د دروازې شا ته ولاړه وه. لا مې ور نه و ټکولی چــې دې خلاص کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا چې مې یې تورو سترګو او سرو شونډو ته وکتــل، د لــړزې یوه نرۍ څپه راباندې راغله.

په کټ کټ خندا یې وویل: راځه کنه، ولې ولاړ یې؟

خندا یې لا بله بلا راباندې راوسته. د غرمې په هماغه ګرمــۍ کــې مې یخ وشو.

ورننوتم. دهلېز پاک صفا و. د سنځلو د عطرو نرۍ خوشبویي په کې خپره وه. پر غولي سره غالۍ هواره وه. بوټونه مې وکښــل. د وره په څنګ کې د بوټونو کم سورې ټيټه الماري ولاړه وه. بوټونه مې په کې کېښودل.

ښي لاس ته بل ور پرانيستی و.

ښځې په لاس اشاره وکړه: مهرباني، ښه راغلې.

چې څنګه پر بخملي توشکې کېناستم، هماغه لورکۍ یــې ســيپاره په لاس کې راغله. د مور غوندې ښــکلې وه. د لاس روغبــړ یــې را سره وکړ. مخې ته مې کېناسته.

د ښي لاس په ورغوي یې لوند پيکی تر څادر لاندې پټ کړ.

سيپاره یې پر غالۍ کېښوده.

بالښت یې د توشکې له سره را واخيست، زما مخې ته یې کېښود.

سيپاره یې له وربښمين دســمال څخــه را وایســته او پــر بالښــت باندې یې وغوړوله.

پوښتنه مې وکړه: څومره دې ويلې ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور غږ يې راغی: زرمينې! يو سات صبر وکه چې دمه يې جوړه شي. ملا صاحب، ډوډۍ دې خوړلې ده؟

- هو. خوړلې مې ده.
- که دې نه وې خوړلې چې شرم ونه کې. خپل کور دې دی.
- خير يوسې. خوړلې مې ده.

بېرته ولاړه.

په سبق لګيا وو چې پتنوس په لاس کې راغله. ملا يې کړوپه کړه. پتنوس يې زما مخې ته کېښود.

ور ومې کتل. د سره کميس له ارت ګرېوانه يې هر څه را ښکاره شول.

دا لکه چې پوهه شوه چې سترګې مې ورته نيولې دي. چپ لاس يې ګرېوان ته پورته کړ. کميس يې په ټټر پورې ټينګ ونيو.

سترګې مې ځمکې ته ونيولې. ساه مې بنده وه. خوله را باندې ماته شوه.

له چيني پيالې څخه د شنو چايو تاو د لاچي (هېل) له وږم سره يو ځای پورته شو.

پر دوو پښو کېناسته. له نکلي لوښي نه يې يو چاکلېټ را واخيست. زېړ پوښ يې، چې د غوا عکس ورباندې چاپ و، خلاص کړ خو بېخي يې ايسته نه کړ. هماغسې د ګوتو په سر يې ما ته را وړاندې کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ژوند کې چا دومره نه وم نازولی.

چاکلېټ مې خولې ته کړ. داسې نرم چې پخپله کرار کـرار ویـلي شو. کټ مټ لکه هلته چې د انارو دانې او منې په خوله کې وېلــې کېدې.

نجلۍ تکړه وه. دوه وارې مې ورته سبق تېر کړ، نوره پخپله لګیـا شوه.

چای دومره خوندور و چې ټوله چاینکه مې وڅښلـه. د دېوالونـو فیروزه یي رنګ داسې روښانه او سوتره و چې ته وا همدا پـرون یې رنګ کړي دي. پر اورسۍ د فیروزه‌یــي رنــګ دوې ټـوکرینې پردې له زري لیکو سره په دوو خواوو کې او په مـنځ کـې یــې د نسبتاً تت فیروزه‌یي رنــګ جــالۍ ځوړنــدې وې. دې رنګونــو، د عطرو نازکې خوشبویۍ او د کوټې آرامــې فضــا عجیبـه ســکون راکړی و. هم مې د پردیتوب احساس کـاوه، هـم د خپلـوۍ. هـم خوشحاله وم، هم وېرېدم. خوشحاله په دې وم چې داسې سکون، آرامي او ښکلا مې په نصیب شوي وو. وېرېدم په دې چې هســې نه دا هر څه یوازې د یوې ورځې وي. زړه مې غوښتل چــې ټـول ژوند په کې تېر کړم خو په پردي کور کې نو کله کېږي.

نجلۍ ته مې وویل: مور ته دې وایه چې ملا صاحب ځي.

مور یې له بڼ وهلو لستوڼو سره راغله. ویې ویل: ځې؟

- ولاړ به شم. د زرمینې سبق خلاص دی.
- سبا ته خو به راځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ان شاءالله.

لاس يې په تور څادر باندې وچ کړ. گرېوان ته يې ننه ايست. څــو دانې لس زريز نوټونه يې راوايستل. ويې ويل: هه، دا در واخله.

ومې ويل: پروا نه کيي. د پيسو په خاطر خو نه يم راغلی.

- ولې به پروا نه کيي؟ زحمت وباسې. د خپل کار و بار نــه پاتې کېږې نو شکرانه خو دې حق کېږي.

- ښه نه ده. پيسې نو څنگه در نه واخلم؟

- که يې وا نه خلې، بيا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړگيه!

پيسې مې چې څنې واخيستې، گوتې مو سره ولگېدې.

بيا هماغسې لړزه را باندې راغله. دې ته مې وکتل. موسېدله.

له کوره يې ووتم خو لکه يو شی چې مې په کــې ورک کــړی وي، ناکراره وم. تر سبا ماسپښينه پورې مې هره گړۍ د هغې خــبرې يادېدلې: که يې وا نه خلې، بيا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړگيه.

«زړگيه!» اوه! په دې کلمه کې څه وو چې داسې يې بې واره کړی وم.

هره گړۍ مې د هغې تودې گوتې احساسولې چې زمــا پــر گوتــو لگېدلې وې. گوتو ته به مې وکتل. گوتې به مې لمس کــړې. لکــه د هغې گوتې چې وي، همداسې خوند يې راکاوه. د هغې سترگې به مې سترگو ته درېدلې چې په مينه را گوري. د موټر په هېنداره کې هم د هغې سترگې را ته ښکارېدلې. دا نه وه خو ما يــې د عطــرو بوی احساساوه. د موټر پر غولي د پښو د ترپولو دربــا مــې يــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورېدله. د ژاولې ترکا مې يې غوږونو ته راتلله. ان په لمانځه کــې مې هم سترګو ته ولاړه وه.

د شپې مې بوډۍ ته چندانې زړه نه کېده. ټول ويده وو خو زه په بستر کې لټ په لټ اوښتم را اوښتم. پوه نه شوم چې کلــه خــوب يوړم خو سهار چې څنګه راويښ شوم، دا مې په ذهن کې وه.

وروستۍ جمله مې يې په ذهن کې تاوېده را تاوېده: «که يې وا نه خلې، بيا زه درنه خپه کېږمه. هله، زړګيه!»

په ژوند کې چا زړګی نه وم بللی. ان خپلې مور به هم يوازې ګلاب بللم. خو ښاپېرۍ راته ويلي وو «زړګيه».

څومره خوږ آواز يې و.

«زړګيه»

اخخخخ! دا خوندوره کلمه مې له ذهنه نه وتله. په يادولو سره يې بيا بيا خوشحالېدم او په زړه کې مې خوشحالۍ راټوکېدلې.

وخت ولاړ و. هره ګړۍ به مې ساعت ته کتل خو ستنې يې داســې ورو ورو خوځېدلې لکه د ســاه لنــډۍ ناروغــه بــوډۍ. زړه مــې غوښتل چې په وخت پسې کوتک را واخلم او وېې څغلوم.

بوډۍ ته مې زړه نه کېده. يوې بجې ته نه شــوم معطــل. دولــس نيمې ورغلم.

لور يې دروازې ته راغله: څوک يې؟

- ملا صاحب يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بل وره له شا څخه يې د مور تت آواز راغی: زرمينـــې! ور ورتــه خلاص که. په کوټه کې يې کېنوه، زه در وځم.

څو شېبې په کوټه کې ناست وم. د کــوټې ور خـــلاص و. د اوبــو شرپا راتله. څو شېبې وروسته مخامخ ور خلاص شو. ښاپېرۍ را ووته. سپينه توليا يې پر سر باندې پيچلې وه. په خندا کــوټې تــه راننوته. کوټه د شامپو او صابون په خواږه بوی ډکه شوه.

ويې ويل: وبخښه، زه په تشناب کې وم. گرمي ده، که سږی هــره ورځ ونه لامبي، خوسا کېږي.

په زړه کې مې وگرځېدل چې زه خو يوازې دا جمعــه بلــه جمعــه لامبم.

دغسې بې سينگاره هم پوره ښايسته وه.

- ډوډۍ به دې نه وي خوړلې؟
- ډوډۍ؟ امممم
- شرمېږې ولې؟ گوره زړگيه! ما خو درته وويل چې خپــل کور دې دی. چې هر څه ته دې زړه وشي، را ته وايې بــه يې. پوه شوې که نه؟ هرررر څه.
- ډېره مهربانه يې.
- دا خو ده.

کټ کټ په خندا شوه. سترگې يې را نه نه اړولې. نيــغ يــې را تــه کتل.

زړه مې په ټکان شو. د زړه دربا مې غوږو ته رسېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې ټيټې کړې.

خوله مې وچه وه. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. ته وا د اوړي د روژې مازديګرى دى.

پاڅېده. دغسې چې زما له مخې تېرېدله، په ويښتو کې يې ګـوتې را تېرې کړې، ويې ويل: ډېر شرميندوکى يې.

د غوړيو د سره کولو خڅا راغله. د زېړو غوړيو خوندور وږم تـر ما را ورسېد. وږى وم. اشتها مې نوره هم را وپارېده.

زرمينې دسترخوان راووړ.

مور يې پتنوس په لاس کې راښکاره شوه.

درې دانې هګۍ په چيني هوار قاب کې، مالګه او مرچ پـه ښيښـه يي بوتلونو کې، د کاغذ غوندې سپين دسمال.

هګۍ يې داسې پخې وې چې سپين يې ټينګ پوخ شوى و خو زېړ يې د لمر غوندې په منځ کې اوبلن ولاړ و.

ويې ويل: دا د وطني چرګانو هګۍ دي، فارم والا نه دي. په زېړو غوړيو کې پخې شوې دي.

د هګيو رنګ او خوند دواړه ښه وو. په کراچۍ او لاهور کې مې دا دومره کلونه داسې خوندورې هګۍ نه وې خوړلې.

له کوره يې چې راووتم، په يکه توت سيمه کې نايي تـه کېناسـتم چې ويښتان مې جوړ کړي. د برېتونو څوکې مې ورباندې داسـې بياتي کړې چې شونډه مې جوته شي. د نايي د دوکان په آخر سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې درې څلور واړه يو نفري حمامونه وو. ورغلم او خيري مې له ځانه لرې کړل.

له حمامه چې راووتم، د نايي د دوکان هېنداري ته ودرېدم. په وېښتانو مې گوتې تېرې کړې. ځان راته ښه ښکاره شو. د دوکان ور بېرته شو. لس دولس کلن سپېلنيو والا هلک راننوت. په ټيمگي کې يې سپېلني واچول. دوکان په لوگيو او د سپېلنيو په بوی ډک شو. نايي ورته په غوسه وويل: ووځه! خلک مه په عذابوه.

ما يو زرگون له جېبه را وايست، ومې ويل: مه کوه، وبال دی.

هلک په بېړه زرگون رانه واخيست او ووت.

د واسکټ غاړه مې سمه کړه. نايي ته مې وويل: څو روپۍ درکم؟

ويې ويل: پروا نه کيي.

د اوو اتو کلونو خوارينجوکې نجلۍ په دروازې راننوته.

نايي را ته کړه: هن! چې يوه ته دې پيسې ورکړې، بيا بله درلېږي.

ځغله د سپي لورې! ورور خو دې پيسې يووړې.

نجلۍ د جړو خيرنو وېښتو له منځه را وکتل.

ورته موسکی شوم. په لاس مې د راتلو اشاره ورته وکړه. زرگون مې ورکړ.

نجلۍ موسکه شوه او په منډه له دوکانه ووته.

بيا د پل خشتي جومات خوا ته ولاړم. د جومات د دواړو خواوو سړکونه له خلکو ډک وو. پر کراچيو باندې لاسي ساعتونه، راډيوگانې، ټېپونه او د اسلامي ترانو کېسټونه، وړې تېزابي بېټرۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او واړه نیون څراغونه چې په بېړې چالانېږي، د خیاطۍ زاړه ماشینونه، کمبلې او د کور نور مستعمل سامان پراته وو او کراچۍ داسې کتار کتار ولاړې وې چې پر سړک باندې یوازې دوه موټرې څنګ په څنګ تېرېدلی شوای خو دغه تنګ سړک هم له لارویو داسې ډک وو چې موټروانان مجبور وو پر هارن باندې لاس همداسې ټینګ ونیسي چې خلک ورته لاره وکړي.
د جومات له دېوالونو سره جوخت په پیاده رو کې د ښیښه‌يي سرپوښ والا په هوارو لرګینو صندوقونو کې چا د نسوارو سپین او ژړ د غمیو والا ډبلي خرڅول؛ چا چړې، ساتووې او وطني لويې بیاتۍ؛ د چا مخې ته لرګینې تسبیح، مسواکونه، دنداسې او جاینمازونه پراته وو. یو څو کسانو عطرونه خرڅول. د درې څلور کلن ماشوم د خچې ګوتې په اندازه نریو ښیښه‌يي بوتلونو کې رنګ رنګ عطرونه وو. یوه ته یې ودرېدم. ما وې یو ښه عطر خو راکه.
د یوه بوتل سرپوښ یې لرې کړ. پلاستیکي خلی یې له عطرو راوایست. ویې ویل: لاس دې را داسې که.
په مړوند باندې یې عطر راته ولګاوه. تېز بوی یې له لرې هم پوره زورور و خو ده وویل چې پوزې ته یې نژدې که.
خوښ مې نه شو.
بل او بل یې راباندې بوی کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې رښتيا شي، زه په عطرو نه پوهېدم. هېڅ کله مې عطر نه درلود. زړه نازړه وم چې کوم يې واخلم.

سړی لکه چې راباندې پوه شو، يو بل بوتل يې راپورته کړ چې په منځ کې يې د اوبو غوندې بې رنګه خو ټينګ غوندې عطر و. ويې ويل: دا واخله، خالص د ګلابو شيره ده.

دا يو يې په ورمېږ باندې را ته وواهه. بوی يې تېز و خو بد راباندې نه لګېده. پيسې مې ورکړې او بوتل مې په جېب کې واچاوه.

سبا چې د هغې کره تلم، هغه نوي سپين کالي او تور واسکټ مې واغوستل چې نور کله به مې يوازې د جمعې په لمانځه کې اغوستل. د ګلابو عطر مې په کاليو وواهه. تلو ته مې ډېره تلوسه وه. د ميکرويانو چوک ته چې ورسېدم، د طالبانو پاټکيانو ودرولم. لاندې باندې يې را وکتل. راکښته يې کړم. پوښتنې ګروېږنې يې وکړې چې څوک يې څه کار کوې. ما چې وويل ټکسيوان يم، نو يو بل ته يې سره وکتل، ويې ويل: ټکسيوان نو دغسې وي لکه تا؟ کالي خو دې د خانانو دي.

ومې ويل: د چا واده ته روان يم.

ويې ويل: لوی الحمد تېر که بيا ورځه.

ورته شروع مې کړه «الهم انا نستعينک و نستغفرک و نوءمنوبک ...» تر نيمايي پورې مې چې ورساوه، ويې ويل: بس، صحيح شو. ورځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جالبه وه. نور کله به چې خیرن پیرن ګرځېدم، هېڅوک نه درولم خو نن چې مې سر و صورت او کالي پاک وو، ایسار یې کړم.
ښاپیرۍ چې څنګه ور پرانیست. سر یې لږ شا ته کـړ. پـوزه یـې غونجه شوه، شونډې یې بوڅې کړې. د ټیکري پیڅکه یې پوزې ته ونیوه.
ومې ویل: د عطر بوی درباندې بد لګېږي.

- د هر عطر نه، خو دا مې خوا ګرځوي.
- وبخښه. ما ته معلومه نه وه.
- خیر دی زړګیه! خو که خپه کېږې نه، نور دا د مړي عطر په ځان مه وهه. خلک دغه عطر د مړي پـه کفـن بانـدې وهي چې د مړي بوی په کې ورک شي.

څو پورې چې زه کېناستم، دې د کړکۍ پله خلاصه کړه.
ځان ته غوسه وم چې ولې مې داسې عطر وهلي دي.
زرمینې ته مې زر زر سبق ووایه.
دا بېخي کوټې ته رانغله. ځان سره مې وویل چې زر بایـد پښــې سپکې کړم.
تر سبا یو شواخون راباندې تېر شو. هسې نه چې رانه خپه شوې وي. نه، نه. خدای دې نه کوي. که خپه وي نو بیـا؟ ټولـه ورځ او ټوله شپه له ځان سره لګیا وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا چې تلم، جامې مې بدلې کړې. سپین کالي مې چې وایستل لا هم د هغه مردار عطر بوی هماغسې تېز په کې پـاتې و. واسـکټ مې هم بل واغوست.

چې ویې لیدم، په خندا یې وویل: آفرین زړګیه! دغسې مې خـبرې منه کنه.

زه یې دې خبرې ته داسې خوشحاله شوم لکه ماشوم چې څـوک وستایي.

چې بېرته راتلم، یوه قوطۍ یې راکړه. عطر په کې و. د سـنځلو د ګلو نرم ورږم ترې لګېده.

نور به نو یا هره ورځ یا یوه نه بله ورځ لامبېدم. د ښـاپېرۍ کـره چې به تلم، اول به مې د هغې راکړې عطر پر ځان واهه. کله کلـه به مې ډوډۍ هـم ورسره خوړلـه. چـای، د ماسپښـین لمـونځ او اودس، هر څه مې هماغلته وو. هسې مې هم د تلو لپاره بل ځـای نه درلود. یو مې تره و خو هغه مې هم نه خوښېده. ډېر ظلمونـه یې را باندې کړي وو. مور و پلار مې چې مړه شول، د ده په کـور کې قیامت راباندې تېر شو. زمـا خـو زړه پـرې وسـو کـه نـه د لاسنیوي لایق خو ولله که و. اوس یـې څـه کـوم چـې سـړیتوب راسره کوي، اوس خو نو مجبور دی.

د شپې به له تبلیغیانو سره په جوماتونو کې څملاستم. غرمـه بـه مې له ښاپېرۍ سره وه. یوه نیمه ټوکه بـه یـې را سره کولـه. پـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهربانو سترګو به يې را ته کتل. ورځ تر بلې مې په زړه کې ورته مينه زياتېدله.

بله ورځ غرمه چې ورغلم، په کوټه کې يوازې را تــه راغلــه. تــوره اوږده چپنه يې اغوستې وه. د ډوډۍ پوښتنه يې وکړه. ومې ويــل چې خوړلې مې ده.

چاى يې راووړ.

د زرمينې پوښتنه مې وکړه.

ويې ويل: هغه خو نن د ماما کره تللې ده. کور کې يوازې يمه.

- چې داسې ده نو زه به لاړ شم.
- چېرته ځې. زه خو يم. يوه ګړۍ به سره خبرې وکو.
- سمه ده.
- رښتيا يوه ديني پوښتنه.

لاړې مې تېرې کړې: وايه کنه.

- شرم خو به نه وي؟
- نه. ملايان وايي په شرع کې څه شرم؟
- هغه ده، ما وې، په ښځو باندې غسل کله اوړي؟

له دې پوښتنې سره يې پر شونډو باندې شوخه موسکا تېره شوه. ژبه مې په تالو پورې نښتې وه. په سختۍ سره مې خوله په نــاړو خيشته کړه. ومې ويل: هغه ده، د حيض و نفاس نه وروسته او د کوروالايي نه وروسته.

پر توشکه لړه را وښوييده، لړه رانژدې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې ویل: په څه رقم کوروالایي؟

ګومان مې کاوه چې له مخ نه مې لمبه پورته کېږي. په خوله کې مې ناره وچه وه. نه پوهېدم چې څه ووایم.

لږه نوره هم رانږدې شوه. څنګ ته مې کېناسته. په بنده بنده ژبه یې وویل: مطلب مې ـــ دا دی چې ـــ که سړی ـــ خوند وانه خلي ـــ نو بیا؟

نور نو د دواړو حوصله ختمه شوه.

شېبه وروسته سست او بې حاله پروت وم.

د دې له مخه تود وږم پورته کېده. د ګوتو سرونه یې د ویښتانو په منځ کې او ورغوي یې غمبورو ته نیولي وو. خوله یې نیمه غوړېدلې غوټۍ ته ورته شوې وه.

په کراره مې له ځانه لرې کړه.

بد بد یې را ته وکتل. ویې ویل: وحشي!

زه د خبرو د کولو نه وم. مړ پړ پروت وم.

پاڅېده. ویې ویل: جګ شه. تشناب ته لاړ شه. په سطل کې مې تودې اوبه اچولې دي. وحشي یې کنه! هسې دې خرابه کړم. وچ په وچه دې غسل را باندې واړاوه.

اوه. دا څه اورم؟ دا خو هماغه خبرې دي چې د هېندارو ښاپېرۍ یې را ته کړې وې.

دا هماغه ښاپېرۍ ده؟ که هغه همدغه ښاپېرۍ ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

شا ته مـې وکتـل. د هېنـدارو د کـوټې ور هماغسـې خـلاص و. ورننوتم. هماغه کوټه وه. چارچاپېره هېنداري، هېنداري، هېنداري وې او زه وم.

سخت غوسه وم، پښېمانه وم، خپه وم.

پيغور مې اورېدلی و. وحشي، يعنې ته په معاملـه نـه پـوهېږې. يعنې ته کمزوری يې. يعنې ته نر نه يې، نارينتوب نه لرې.

په ګناه اخته شوی وم. هلته مې خلکو ته تبليغ کاوه او دلته پخپله د ګناه په مرداريو کې لوېدلی وم.

خو خبره همدومره نه وه. نو بيا؟

نور مې هېڅ نه يادېدل، لکه د بل چا کيسه چې اورم يا دا چې فلم ګورم. تلوسه مې وه چې وپوهېږم وروسته به څه کېږي. نه، هغه خو تېر وختونه وو؛ تلوسه مې وه چې وپوهېږم چې وروسته بيـا څه شوي وو. بېرته مې د هينداري ور پرانيست. ور ننوتم.

په کابل کې وم. له هماغې ورځې بيا د ښـاپېرۍ کـور تـه نـه وم تللی. شپږمه ورځ يې جمعه وه. مولانا صاحب له کراچۍ نه راغلی و.

ټوله هفته مې په استغفارو، په توبو تېره کړې وه.

مولانا صاحب چې وليدم، ويې ويل: جي، سـنګه چـل دي؟ ولـې داسې خپه غونتې خکارې؟

سترګې مې ټيټې کړې، ومې ويل: هېڅ. نشته څه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې ويل: دا سترګې خو دې بل سه وايي. جي، ما نه به خبره نــه پټوې. زه خو دې يار يم کنه.

دې خوا ها خوا مې وکتل. زړه نا زړه وم چې ور ته ويې وايم کــه نه.

زما ښی لاس يې د دواړو لاسونو په ورغويو کې ونيو. ويې ويــل: ګوره! چې هره خبره وي، را ته کوه يې. په ما بروسه وساته. ســه وساته؟ بروسه وساته. په ما باندې هم ځواني تېره شوې ده کنه. هله نو، د ړه خبره وکه.

په غوږ کې مې ورو ور ته وويل: ګناه را نه شوې ده، لويه ګناه.

تر لاس يې ونيولم. څنډې ته يې کړم. ويې ويل:

آخر انسان هو مې، فرشته تو نهي

انسان نه کريګا تو خطا کون کريګا

- که ګناه لويه وي نو بيا؟
- چې هر ســه وي. اللــه مهربــان ذات دې. اللــه ســه دې؟ مهرباااان ذات دې. دا مونزونه يې همدې له را نازل کــړې دي چې ګناهونه مو پاک شي کنه.

صفا خبره مې ورته وکړه چې زنا مې کړې ده.

تسلي يې راکړه چې د جمعې په لمانځه کې کبيره ګناهونه معــاف کېدی شي. څو اوراد يې راوښودل چې هره ورځ يې تکرار کړم.

بيا يې را نه پوښتنه وکړه چې: خه نو ته خو را له اووايه چې چــا سره؟ سنګه؟ په کوم زای کې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوله کیسه مې ورته وکړه.
بیا یې را ته وویل: نو شابه مام درسره بوزه چې هغـې بي بي لـه هم سه اوراد وخیم.
سبا غرمه ورغلو. ښاپېرۍ یوازې وه.
مولانا مې ور ته معرفي کړ.
مولانا څو دقیقې ور ته نصیحت وکړ. بیا یې را ته وویـل: ګلابـه! بچیه ته خو عیدګاه جومات له ورشه. هغه د ما بېګ درسره راوړه. شابه.
زه ووتم. مولانا پاتې شو.
چې بېرته راغلم، مولانا را ووت. د تورخم اډې ته مې ورساوه.
په لاره کې یې تسلي راکړه: ګوره چې خپه نه شـې. سـومره چـې سړی خدای ته نیګدې کېګي، هغومره شیطان ور لـه زان نیګـدې کیي. اوس نو ته را له اووایه چې شیطان په کفارو باندې ولې کار نه لري؟
زه غلی وم. د ده خوله موسکه وه.
ویې ویل: خو هغوی پخپله بـې لاري دي کـه نـه. سـه دي؟ بـې لااارې دي. کفار خو به هسې هم جهنم لـه ورزي. شـیطان خـو غواړي همدا چې د خدای بندګان دوزخ ته واچوي. چې چېرته یې واچوي؟ دوززززخ ته یې واچوي. نو چې سومره یـو سـوک خـه مسلمان وي، شیطان هماغومره خواري کیي چـې د لارې نـه یـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوباسي. خو الله تعالی لوی مهربان ذات دې. د عفوې ډېرې لارې يې را له خودلې دي.

نه پوهېدم چې څه ووايم.

پر ورانه يې ټس راکړ، په خوند خوند يې ترنم شروع کړ:

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

سه به وي؟

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

مولانا مې په دې انداز کې نه و ليدلی. عجب ښايسته غږ يې و.

په خندا يې وويل: هله نو شابه! تېم راسره اووايه کنه.

دواړه لګيا شوو:

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

ښکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

له اړې سره چې کوزېده، د ګوليو يوه قوطۍ يې راکړه.

ويې ويل: هه، دا درواله. که بل وخت شيطان دربانديې غلبه اوکړه او د هغې بي بي خوا له ورغلې نو يوه دانه به يې پــه خولــه کــې اچوې. سه به کيې؟ په خوله کې به يې اچوې.

پر قوطۍ د توغول شوي راکټ رسم و چې بره خوا روان و.

ماغزه مې سخت ستړي وو. ګومان مې کاوه چې سر مې پړسېدلی دی. کوټې ته ورغلم. ستوني ستغ وغځېدم. خوب يووړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب وینم چې ښاپېرۍ ته ورځم. کور یې د سړک پـه غـاړه دی. کور یې بل رقم دی، د دوکان غوندې ښکاري. مـوټر دروم. د وره خوا ته حرکت کوم. د کور ښیښې تورې دي. غواړم پر زنګ ګوتـه ټینګه کړم. ګورم چې د ننه په ښي لاس کې دوه نارینه پر چوکیـو ناست دي او ما ته ګوري. زړه نا زړه یم چې زنګ ووهم که نه.

ور پرانیزم. ګورم چې مولانا صاحب او د ښاپېرۍ مېړه سره خـوا په خوا ناست دي. د ښـاپېرۍ مامـا او لـوڼې او زامـن یـې ټـول هماغلته دي. دسترخوان وېړ دی. مولانا د دسترخوان بـر سر تـه تېرېږي. ما ته په خپل څنګ کې ځای جوړوي خـو زه وایـم نـه، تاسې مهرباني وکړئ، زه به وروسته راشم.

همدغه ځای کې چې دسترخوان وېړ دی، بل ښیښه یـې ور دی. د ښاپېرۍ د کوټې ور. غواړم ور پرانیزم چې هغه پـه منـډه راشي. خوله یې له خندا ډکه وي. لـه مولانـا او لـه خپلـو خپلوانـو سره سترې مه شي کوي، بېرته د وره شا ته ځي او داسې ښکاري چې ما ته انتظار کوي.

زه هم ورځم. لاس راکوي. پر شونډو یې موسکا خـوره ده. سـور کورتي دامن یې په تن دی. د عین رنګ او ډیزاین کالي یـوې بلــې هم اغوستي دي. دواړه څنګ په څنګ ولاړې دي.

ناڅاپه د ښاپېرۍ خندا تښي. تندی یې تریو شي. کورتۍ وباسي، پر ځمکه یې ووهي. راته وایي: تا دومره نه ویل چې پـه دې څـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځو کې به په دې باندې څه تېر شوي وي؟ تـه دا پـوره هفتـه چېرته وې؟

هم خپه کېږم چې هغه مې خپه کړې، هم خوشحاله یم چې داسې څوک لرم چې وریادېږم او دیدن ته مې ناقراره ده.

ګورم چې ښاپیرۍ تر کورتۍ لاندې هېڅ شی نه دی اغوستی. خو جالبه دا ده چې ټول بدن یې په لنډو ویښتو کې پټ وي، لکه ږیره چې جګ ماشین شوې یا لکه چمن چې په ماشین ربېل شوی وي. ان تیونه یې هم همدغسې وړو تورو ویښتانو پوښلي دي. مخ تـه یې ګورم، مخ یې هم عین شی. خو هېڅ بده نه ښکاري. هماغســې د پخوا غوندې ښکلې را ته ایسي.

یو دم وېره رالوېږي چې څوک یې په دې حالت کې ونه وینــي. زه او خورلڼه یې په یوه وار ورته وایو: اول دې کورتۍ واغونده، بیـا به خبرې وکو.

کورتۍ بېرته اغوندي. هغه او خورلڼه یې د باندې وځي. زه یــې د خوب له تخت سره پر ځمکه کېنم. ګورم چې هلته ممپلۍ پرتې دي خو تکې تورې لکه وطني جڼغوزي. زه لکه ماشــوم ورتــه کېـنم. پښې مې د ۷ په شکل پرانیستې. یوه یوه دانه ممپلــۍ ســپینوم او خولې ته یې اچوم. لپه مې له پوستکو ډکېږي. وایم دا بــه چېرتــه غورځوم. څنګ ته مې کتابونه او کتابچې پرانستې پرتــې دي. یــو کتاب را اخلم. پوستکي ورباندې اچوم. ګورم چې د کتــابچې پــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخ د زرمينې نوم ليکلی دی. ځان سره وايم: ښه نو دا خورلڼه يې زرمينه ده.
حيرانېږم چې زرمينه نو څنګه دومره لويــه شــوې ده او بلــه لا دا چې هغه خو يې لور ده نو خورلڼه يې څنګه شوه؟
بيا وېره راپيدا شي چې که څوک راشي او ما د ښاپېرۍ د خوب په کوټه کې ووينې نو بيا؟
همدې وخت کې د کوټې ور خلاصېږي. مولانا وي. پوښتنه کوي: ښاپېرۍ د کورتۍ لاندې سه اغوشتي وو؟
حيرانېږم چې دی نو څنګه خبر شو. بيا له ځــان سره وايــم چــې زرمينې به ورته ويلي وي.
ځواب ورکوم: نه.
وايي: نو دا به هماغه جامې وي چې ما د کراچۍ نه ورتــه لېګلــې دي.
راويښ شوم. چورت وړی وم چې دا نو څه رنګه خوب و. ګــنګس وم.
بېرته مې سترګې سره ورغلې.
چا را باندې غږ وکړ: راځه! نور دې بس دی.
شا ته مې وکتل. د هېندارو ښاپېرۍ د وره په خوله کې ولاړه وه.
حيران حيران مې ور وکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ويل: دا دې څه وکړل؟ ځان را نه هېر و. دنيا را نه هېــره وه. ښه په خوندونو کې ډوب وم. هېڅ مې نه وو په ياد. نو ولې دې دا هر څه را باندې وکتل؟

ويې ويل: ما خو درته ويلي وو چې رازونه مه سپړه. خو ته پخپله راپسې راغلې. رښــتيا يــې ويــلي دي چــې «انســان عجــول دی» هاهاهاها! بنيآدم يې نو په هر څه کې تلوار کوي. خو غم مه کوه. هر څه به سم شي. په ما پسې راشه.

د هېندارو کوټې ته ورغلم.

دې تر لاس ونيولم. روانه شوه.

د هېندارو له سمڅې ووتو.

پر سترگو يې لاس را تېر کړ. سترگې مــې پټــې شــوې. دغــومره پوهېدم چې مخ په بره روان يم او لاس مې د هغې په لاس کې دی.

د اوبو شرپا شوه.

سترگې مې پرانيستې.

بېرته د هماغه چينې پر غاړه وم. شا و خوا ته شنبلي، د ســنځلو د گلو وږم، پسته هوا.

لکه تازه چې له موره زېږېدلی وم، حافظه مې تشه وه. هېڅ شــی مې نه يادېده.

د هېندارو ښاپېرۍ وويل: ورشه، زړگيه! خوند واخله، بس خونــد واخله او خوند واخله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پستې ګوتې يې زما پر ګوتو وښــويېدې. لاس يــې زمــا لــه لاســه وايست خو خوندوره ګرمي يې په لاس کې را پاتې شوه.

نيلي سترګې يې زما په سترګو کې ښخې وې. دوه درې ګامه شــا ته لاړه. همداسې يې شا ته ځان خطا کړ. د اوبو شړپا شــوه او دا په چينه کې ورکه شوه.

د چينې اوبه بېرته سره ورغلې، هوارې شوې، هېنداره ځنې جوړه شوه خو يوازې زه په کې ښکارېدم.

په چمن کې ګرځېدمه او ګامونه خوندور وو، هر پل مې خوندور. ساه‌ګانې خوندورې او هر ځل يې خوندور.

چې تلمه تلمه، خوړل او څښل وو، چکر وهل وو. خوب او آرام وو، شراب و، جام و. نه انديښنې وې، نه ارمانونه؛ نه مې کوم زخم، نه يې دردونه. هره شېبه مې وه خوندوره.

د سنځلو د عطر په وږمو راويښ شوم. د هېنــدارو ښــاپيرۍ مــې سر ته ناسته، زما په ويښتو کې يې پستې پستې ګوتې تېرولې.

له نيلي سترګو يې مهرباني ورېدله. د نريو ګلابي شونډو موســکا يې د مينې په بې پايه سمندر کې ګرځولم.

د ښاپيرۍ د ښــکلي جســم لــه هــرې ذرې څخــه مــې خوندونــه واخيستل.

دا ولاړه.

ما ته خوب راغی.

لمره ورکه شوه. خاموشې تروږمۍ په خواږه خوب ويده کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راوېښ شوم. لمره هماغسې نېغه ولاړه وه. وړی وم.

سر مې را پورته کړ. د امو ونه مې مخې ته ولاړه وه. چې ځنګه مې لاس ور وغځاوه، يو دانه يې را جلا شو. په هوا کې ودرېده. يوه تراړه ځنې بېله شوه، خولې ته مې راغله. په خوله کې مې کرار کرار وېلې شوه. ورپسې بله او بله تراړه.

عجيبه وه، ام زړی نه درلود، پوستکی يې هم نه و، ټوله غوښه.

بل ام مې وخوړ. بل، بل ... شمېر يې را نه ورک شو چې ځومره مې وخوړل خو نس مې هماغسې سپک و.

روان شوم. پښې مې پر شنه ځمکه داسې لګېدلې چې ته وا پر ورېښمين ټوکر يا د سپنج پر تختې ګرځم. د چمن ډکيو مې د پښو تلې تخنول او لکه چاپې چې يې وکړي، دغسې يې خوند راکاوه.

ګرځېدمه. ګامونه چست، وجود لکه بڼکه، اندامونه نرم نرم او هوا د خوند ذرې.

الوتمه. د نيلي آسمان تر ځوکو، تر ځلاندې لمرې پورې، له سپوږمۍ سره ليدنه.

لامبېدمه. د رڼو اوبو په تل کې، د خوږو اوبو په منځ کې، د خوندونو په بې پايه سمندر کې، له ځپو سره مزلونه.

وخت ولاړ او دنيا لويه. آزادي مې بې له حده، هره چاره مې په خوښه او خوندونه بې حسابه.

زما تنده ازلي وه، زما تنده ابدي وه. لذتونه ازلي وو او خوندونه ابدي وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوب راغی. رڼــا ولاړه. او د خــوب هــره شــېبه مــې د خونــدونو دنیاګۍ وه.

د سنځلو د ګلو عطر.

لویه ساه مې واخیسته. سترګې مې رڼې کړې. د هېندارو ښاپېرۍ مې سر ته ناسته. سر مې را پورته کړ. لږ بره وځکېدم. سر مــې د هغې پر پاسته ورانه باندې ولګاوه. داسې نرم لکه د ښکو بالښت. بېرته مې سترګې پټې کړې.

خوږو ګوتو یې زما په ویښتو کې لارې جوړولې. د ګوتو سرونــه یې زما د سر له پوستکي سره لګېــدل او ګــوتې یــې ورو ورو لــه تندي څخه د سر څېړۍ ته او بیا څټ ته تېرېدلې.

پوښتنه مې وکړه: زه څوک یم؟ دا کوم ځای دی؟ او ته څوک یې؟

مستانه خندا یې وکــړه، ویــې ویــل: تــه د خونــدونو تــږی، دا د خوندونو نړۍ، زه د خوندونو فصــل. هاهاهاهــا. دلتــه درد او الم نشته. خوښۍ ډېرې خو غم نشته. دلته وږي ته خواړه دي، دلتــه تږي ته اوبه دي. دلته خوند دی، دلته ژوند دی. دلته زه یمه او ته یې، دلته بس دغه پیوند دی.

له ځان سره مې فکر وکړ. رښتیا یې ویله. زما نور هــېڅ څــه نــه یادېدل، یوازې خوند، یوازې تنده، یوازې حسن، یوازې مینه.

بیا مې په زړه کې را تېر شول چې داسې به نه وي. دا دومره ارته دنیا، دغه بې پایه نړۍ، دغه پراخه ځمکه، دغه پــه ونــو او ګلانــو ښایسته شوي چمنونه، دا تر هسکو هسکو پورې آسمانونه، دغــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوی سمندرونه، او د خوندونو دغه لویه دنیا، دغـه هـر څـه نـو یوازې زما لپاره؟

شونډې مې تودې شوې، خوږې شوې. له شونډو څخه مـې دغـه خواږه خوند ټول بدن ته لاره وکړه او لکه وینه مې په رګونو کـې وبهېده. ټول بدن مې په خوندونو کې ډوب شو.

سترګې مې پرانیستې. د ښکلې ښاپیرۍ تـودې شـونډې مـې پـر شونډو وې او خمارې سترګې یې نیم کښې. بدن یې تـود و. ډېـر تود.

زنګون یې زما د سر له لاندې څخه په کراره را وایست. پر ځای یې خپل څنګل کېښود. پښه یې را باندې واړوله.

ټول بدن مې تود شو. خوندوره تودوخه وه. خوندونه د سـمندر د څپو په شان یو په بل پسې تلل را تلل او زما بې پایه تنده یـې پـه ورو ورو هم زیاتوله، هم یې ماتوله.

پوه نه شوم چې څومره وخت په دې خوندونو کې ډوب وم. زمان ولاړ و. لمره د آسمان په منځ کې نېغه ولاړه وه.

مړ پړ غځېدلی وم. زړه مې غوښتل چې تل تر تله دې همدا ښکلې د هېندارو ښاپیرۍ وي، همدا تنده همدا خوند وي، همدا زه وم.

خو نه پوهېدم چې دا خوند هم ختمېدونکی و. ښکلې پاڅېده. پـه نیلي سترګو کې یې پخوانۍ مهرباني نه ښکارېده. تندی یې تریو و.

زړه مې ولړزېد. داسې نه چې ښکلې را نه مروره وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې ویل: ناځوانه!

او همداسې روانه شوه.

اوچت پاڅېدم.

«ناځوانه»، «ناځوانه»! په غوږونو کې مې دغې کلمې انګازې کولې.

ولې يې ناځوانه را ته وويل؟

کومه ناځواني مې کړې وه؟

نه، دې را ته نه دي ويلي.

بل چا، هو بل چا ويلي دي. دغه غږ خو د دې نه و.

خو چا؟

ولې داسې فکر کوم؟

ولې دا کلمه او دا غږ را ته آشنا ښکاري؟

دا خو د هېندارو د ښاپېرۍ غږ نه و. دا څو شېبې مخکې يې چې د خوندونو خبرې را ته کولې، غږ يې دا وړ نه و.

نو دا غږ د چا دی؟

ولاړېدم. په ښکلې پسې راون شوم.

هغه بې له دې چې شا ته وګوري یا زما په نارو غوږ وګروي، همداسې روانه وه. داسې چُسته، داسې چابکه چې ته وا په هوا کې ګرځي، نه پر دې ځمکه.

د هغې د هر ګام په ځای کې د سنځلو واړه واړه خړ او ژېړ ګلونه راټوکېدل. او زه ورپسې وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګامونه مې چټک کړل.

دا هم تېزه شوه.

منډه مې واخيسته خو هغه چينې ته رسېدلې وه. ځان يــې خطــا کړ. د اوبو شړپا شوه. هوا د سنځلو د ګلو له لانده وږمه ډکه شوه خو هاغه پخوانی خوند په کې نه و.

د چينې اوبه بېرته سره ورغلې، هېنداره ځنې جوړه شوه.

هماغلته، د چينې پر غاړه کېناستم. چينې ته مې وکتل. يــوازې زه په کې ښکارېدم. توره اوږده نرۍ ږيره مې له نريو برېتونــو سره لګېدلې وه. رنګ مې سپين و، نوراني وم. شفاف پوســتکی، نــری مخ، نرۍ پزه. ځيږې وروځې، ځيږه باڼه، سترګې برابرې، نه غټې، نه ډېرې وړې.

خدای خبر چې څومره وخت مې هلته تېر کړ. خــو پــه دې ټولــه موده کې مې په ذهن کې يوازې يوه خبره ګرځېده: «ناځوانه».

ډېره هڅه مې وکړه چې دا کلمه هېره کړم خــو مــه دې شــه. دې کلمې له ما نه لاس نه اخيست. د ګناه غوندې را پورې نښتې وه.

پاڅېدم. روان شوم خو نور مې پښو پر شنه چمن له لګېدلو خوند نه اخيست. هوا بې خونده وه. رنګونو خپل ښايست بايللی و.

روان وم خو لکه هېڅ چې نه يم. مخې ته مې ګلونه راغلل، ونې او باغونه، خو هر څه بې روحه، هر څه بــې مــالګې، هــر څــه بــې خونده. په خوا کې مې د شاتو او شيدو لښتي بهېدل خو تنده نــه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت ولاړ و، خو دا ځل يې زړه را تنګاوه. زړه مې غوښــتل چــې وخت را باندې ژر تېر شي. که هر څه کېږي، ودې شي خو چې دا حالت نور نو تمام شي.

خو نه، وخت هم د «ناځوانه» د کلمې په شان ځای پر ځــای ولاړ و. ولاړ نه بلکې له ما چاپېر و. دواړو لاسونه سره يو کړی و چــې ما وځوروي. وخت د لېوه يوه ژامه او د «ناځوانه» کلمه يــې بلــه ژامه او زه يې تر منځ د بسمل د غاړې غوندې.

وخت ناځوان، هوا ناځوانه، فضا ناځوانه، هر څه ناځوان. لمره هم په ځوروونکي لمر اوښتې وه. نوره هغه مهربانه لمــره نــه وه چــې تودول يې زده وو خو سوځول نه. د هغې پر ځای لمر راغلی و چې سترګې يې برېښولې او وړانګو يې بدن سوځاوه.

نه مې په ګرځېدو کې زړه ښه کېده، نه په ناسته، نه پــه ملاســته. خوب هم نه راته چې له دې بلا مې وژغوري.

مرمرينه ماڼۍ مې را ياده شوه. ور رهي شوم.

ماڼۍ هماغسې شانداره وه خو ما تــه د ختېنــې کــلا د کنــډوالې هومره هم ښکلې نه ښکارېده.

د شرابو د حوض خوا ته کېناستم. جام مې ډک کړ. خولې ته مــې ونيو. ساه مې بنده کړه او په يوه ساه مې له ستوني تېر کړ.

لويه ساه مې واخيسته. بل جام مې را ډک کړ. لا مې جام پــه لاس کې و چې ورو ورو مې بدن تود شو، سر مې درووند شــو. پــه سر کې مې خوندوره ګنګسې پيدا شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له جام نه مې وړوکی غړپ وکړ. شراب مې د ژبې پر سر وساتل او لږ لږ مې څاڅکی څاڅکی په کراره تېر کړل. د ژبې هره ذره مې د شرابو له خونده ډکه شوه. دغسې ستونی، مرۍ، معده.

بل غړپ مې وکړ.

بل.

سترګې مې درنې شوې.

خوندور کیفیت مې په بدن کې وغځېد. سستي، ګنګسي، بې غمي، خوښي.

لا هم د «ناځوانه» کلمې را نه لاس نه و اخیستی، خو ځورولم یــې نه.

پرېږده یې چې ناځوانه مې وبولي.

څه ناځواني مې کړې ده؟

هېڅ.

نو ولې به زړه ورته خورم؟

ښه خبره ده. خپل عیش به ولې خرابوم؟

د رندۍ لورې! ته لا څوک یې چې ما ته وایې «ناځوانه»؟

پاتې نیمایي جام مې په یوه وار په سر واړاوه.

لویه ساه مې واخیسته. خوند یې راکړ.

پرېوتم. لاس مې تر سر لاندې بالښت کړ.

ګنبدې ته مې سترګې واوښتې. وه مرمرینه، خو د ښیښې غونــدې شفافه. د لمر وړانګې ځنې تېرېدې خو وړانګې یــوازې زېــړې نــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې. شنې، زرغونې، سپینې، سرې، نارنجي او نیلي وړانګې، ګلابي، بنفشې، زېړې وړانګې. سل رنګونه په کې ګډ وو.

رنګارنګې وړانګې د ګنبدې او غولي تر منځ نڅېدلې. سره ګډېدلې، نوي رنګونه یې جوړول، نوي شکلونه یې جوړول. بېرته له یو بله بېلېدلې. بړبوکۍ غوندې تاوېدلې. د وربښو په شان غونډېدلې، بېرته خورېدلې.

وړانګې د سرو شرابو تر ډنډه پورې را کښته کېدې، تر ما را تاوېدې او بېرته پورته خوا تللې. هره وړانګه جلا عطر، په هر رنګ کې یوه بېله خوشبويي. د ګلابو، د سنځلو او نارنجو د ګلونو، د شبيو، د چندنو، د لونګو خوشبويي.

د دې وړانګو او رنګونو خوشبويي مې د شرابو په شان په ټول بدن کې غځېدله او زه یې په خوندونو کې ډوبولم.

وړانګې به را کښته شوې. له ما نه به چاپېرې شوې. بړبوکۍ به شوې. زه به یې پورته کړم. تر ګنبده به یې ورسولم. بېرته به یې خوشې کړم.

وړانګې سره تاوې را تاوې شوې. دوه د رنګونو او د خوشبو پړي ور نه جوړ شول. ټال ځنې جوړ شو، زه یې په کې کېنولم. دومره اوږد، دومره لوړ ټال چې ته وا سر یې ان آسمان ته رسي. ټال د ماڼۍ له دېوالونو داسې تېرېده را تېرېده چې ته وا دېوالونه هسې رنګونه دي، وربښې دي یا لړې یا د بوږدۍ ټال رنګونه. د دېوالونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا ځان ته خوشبویي وه. له هرې ټالۍ سره به مې د هوووووو، هیییییي، نارې کولې.

زه وم او شراب وو، رڼاګانې او عطرونه.

د ښکلې ښاپیرۍ خبره را یاده شوه: مه سپړه رازونه چې خراب به شې. پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.

دا خبره مې بې اختیاره له خولې وتله. ورو ورو یې د ترنم بڼه خپله کړه، لکه خوږه سندره په ښکلي طرز کې. د ټال هره ټالۍ د طبلې ضربونه وو، په هوا کې تېرېدل یې ټول سُرونه.

تر هغې پورې چې په سد وم، بس همدا سندره مې زمزمه کوله: مه سپړه رازونه چې خراب به شې. پاتې وي خوندونه، په عذاب به شې.

د مرغیو په ښکلو غاړو راویښ شوم. ځنګل مې تر سر لاندې و او ستوني ستغ پروت وم.

عجیبه وه. مخکې مې مرغیو ته ځنګه پام نه و شوی؟

هغه رنګارنګې وړانګې چې له ګنبدې را تېرېدې، په حقیقت کې رنګارنګې مرغۍ وې چې سره غاړه غړۍ کېدې، له یوې بلې لرې کېدې، کښته راتلې، پورته تلې، مختلفې بڼې یې جوړولې او هره یوه یې بېله خوشبویي خپروله. د هرې یوې غاړې جلا خوند او جلا رنګ درلود. خو ټولو غږونو په ګډه بله ښکلا جوړوله. لکه داسې سندره چې شعر او طرز په کې له مختلفو سازونو سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غاړه غړۍ وي، هر شی یې جلا جلا اثر ولري، جلا خوند ولري او ټول یې په ګډه د خوندونو بله مجموعه جوړه کړي.

کېناستم. لکه د بړبوکۍ په منځ کې چې ایسار شــوی وم، مرغــۍ چارچاپېره را نه تاوېدې را تاوېدې.

لاس مې ور وغځاوه. څو مرغۍ مې له لاس سره ولګېدې خو لکــه دوی چې رڼاګانې او لاس مې رڼه ښیښه وي، په یو بل کې او لــه یو بله تېرېدل.

لاس مې راټول کړ. حیرت اخیستی وم. لاس مې سترګو ته رانږدې کړ. له ګوتو مې د ګلابو بوی لټېده. مړوند مــې د ســنځلو د ګلــو بوی کاوه. لېچه مې د نارنج ګل له بویه ډکه وه ...

زړه مې نه غوښتل چــې دا خوندونــه یــوازې پرېــږدم. زړه مــې غوښتل چې تل تر تله یې مل وم.

مدهوش ومه، نشه وم. خوندوره مې نشه وه او څه ښکلې تماشــه وه.

خدای زده چې څــومره وخــت بــه دغســې ناســت وم. ســترګې، غوږونه، پوزه، لاسونه، د بدن هر غړی مې د خوندونو په بې پایــه سمندر کې.

غږونه ورو ورو تت شول. رنګونه پیکه او وړانګې کمزورې شوې. لکه د اور په پای کې چې لوګی کرار کرار کمېږي او بیــا یــو مــخ ختمېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولاړېدم. د باندې راووتم. لا مې په سر کې د خونــدور درونــدوالي تتې څپې پاتې وې.

يو ځل بيا مې د هوا په تنفس خوند واخيست.

وړی وم. په مېوو کې بيا بې پايه خوند پيدا و.

خوړل، څښل، خوند اخيستل.

وگرځېدم. والوتم. ولمبېدم. هر څه بېرته د پخوا غوندې وو.

ښکلې مې را ياده شوه، د هېندارو ښاپېرۍ.

را ورسېده. خو، نيلي سترگې يې نه ځلېدې.

په تندي کې يې گونځې ښکارېدې.

شونډې يې ځړېدلې وې.

د پخوا غوندې يې د سنځلو د گلو عطر شينده خو مهرباني يې نه خپروله.

دغسې مې له څنگه ښويه تېره شوه. ته وا زه يې بيخي ليــدلی نــه وم.

غږ مې ورباندې وکړ: د هېندارو ښاپېرۍ!

را ويې کتل. خو کاش چې را کــتلي يــې نــه وای. ســترگو يــې د ملامتۍ ډز را باندې وکړ. وچ پر زړگي يې وويشتم.

بېرته يې مخ را نه واړاوه. داسې روانه شوه چې ته وا په هوا کــې گرځي.

څه گناه مې کړې وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ نه پوهېدم خو ځان را ته پړ ښکارېده. د ملامتۍ درونــد بــار مې پر سينې ايښی و. گومان مې کاوه چې زړه مې درېــدلی دی. ساه مې ډوبه وه، سينه مې درنه. ته وا چا مــې پــر مــرۍ بانــدې منگولې ټينگې کړې دي.

ورپسې رهي شوم. خو چې څومره زه چابکېدم، هماغومره دا رانه لرې کېده. منډه مې واخيسته خو خبره لا خرابه شوه. لکه له لــرې چې د غره خوا ته روان وې او چې څومره مزل کــوې، هماغــومره غر هم لرې کېږي او داسې درته ښکاري چې غر به در نه تښتي.

په ټول قوت وځغاستم.

ښاپيرۍ هوا ته ټوپ کړ. کښته ولوېده. د لوېدو له ځايه يې د اوبو جوپې هوا ته پورته شوې، بېرته را ولوېدې.

چې ور ورسېدم، په هغه ځای کې هواره گرده هېنــداره وه او پــه هېنداره کې يوازې زما تصوير. ويښتان مې گډوډ وو لکه له خوبه د پاڅېدلي کس ويښتان. تر سترگو مې شنې کړۍ تاوې وې. رنگ مې تور اوښتی و. شونډې مې وچې وې.

تصوير مې وار په وار سره تتېده. آخر ورک شو. خو زه لا پر خپل ځای وم. عجبه وه، هېندارې هم را نه مخ اړولی و.

د هېندارو ښاپيرۍ ولې را نه خپه وه؟

څه مې ورته ويلي وو؟

هېڅ مې ذهن ته نه راتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوړند سر روان شوم. ګامونه مې داسې درانــه وو لکــه د سربــو غونډاري چې ورپورې تړلي وي.

بیا هوا بې خونده شوه. سترګې مې لــه ځمکــې څخــه نــه پورتــه کېدې. په هر ګام کې د هغې نیلي سترګې را ښــکاره کېــدې خــو قهرجنې، ګرمووونکې.

سر مې پورته کړ. د ونو په پاڼو کې قهرجنې نیلي سترګې ځلېدې. آسمان ته مې وکتل. ټول آسمان سترګې سترګې و. په هر څه کې د هغې سترګې وې. د پناه لپاره مې هېڅ ځای نه و. له هرې خــوا د ملامتۍ ږلۍ را باندې ورېدله.

خو، ولې؟

دا څه رنګه پلیته ده؟

ولې مې داسې څوروي؟

حال را ته ولې نه وايي؟

له شا څخه مې د زګیروي په شان آواز واورېد: «ناځوانه»

د غږ لوري ته مې وکتل. څوک نه وو.

له بلې خوا چا په لوړ غږ ناره کړه: ناځوانه! اې ناځوانه!

نارې انګازې وکړې. له هرې خوا د «ناځوانه»، «ناځوانه» غږونــه راتلل.

ځای پر ځای ودرېدم. غږونه ورک شول.

روان شوم. له هر ګام سره مې له چمنه همدا غږ پورته کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شیدو د لښتي څنګ ته کېناستم. شرهارو تــه یــې غــوږ شــوم. شرهار نه و. بل څه و. غوږونه مې ور ته څک کړل، ښه ورته ځیر شوم. د شیدو له بهېدو څخه تــت آواز پورتــه کېــده: «ناځوانــه»، «ناځوانه»، «ناځوانه»

آوازونه وار په وار سره تېز شول، چیغې شوې، فریاد شو.

پاڅېدم. منډه مې کړه خو خلاصون مې ځنې نه و. د ونو له پــاڼو، د ګلانو له عطره، د هوا له چلېدو، له ځمکې، له آسمانه، لــه لمــر او سمندره بس همدا غږونه راورېدل: «ناځوانه»، «ناځوانه» ...

په غوږونو کې مې ګوتې کېښودې. له ګوتو مې هــم همــدا کلمــه راوتله.

نه پوهېدم چې چېرته وتښتم. بس منډې مې وهلې. مرمرینې ماڼۍ ته ورسېدم. چې څنګه ور ننــوتم، غږونــه ورک شــول. آه! کــراره کراري شوه.

لویه ساه مې وایسته. مطلقه خاموشي وه. یوازې مې د خپــل زړه دربا اورېدله او بس. داسې هوسا شوم لکه په ځنګله کې چــې لــه هرې خوا زمریان، پړانګان او لېوان درپسې وي، هــر یــوه تېــرې داړې درته نیولې وي او غرهارې وکړي، هر یو یې فقط یو ګام در نه لرې وي او ناڅاپه د امن ځای تــه ورســېږې او چــې شــا تــه وګورې، هېڅ هم نه وي. لکه لــه ســخت وېروونکــي خوبــه چــې راویښ شې او د کابوس اثر درباندې وي، خو د وېرې منبع نوره نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شرابو ډنډ ته ورغلم. گنبدې ته مې وکتل. نــه رڼاگــانې وې، نــه هغه وړانگې، نه هغه مرغۍ او نه يې سندرې.

بيا زه وم، بيا شراب وو، بيا مستي وه، بې خودي وه، بيا د هر څه هېرول وو، د خپل ذات بيا رغول وو.

بدن مې سپک شو، ذهن تش.

زړه مې غوښتل چې تل تر تله همداسې وپايم. که خوند نه وي نو عذاب هم نه وي. بې غم له خير و شره او نه فکر، نه سودا.

جامونه ډکېدل، تشېدل او شراب مې په رگونو کــې ځغســتل. لاس مې د شرابو ډنډ ته ورکښته کړ چې وروســتی جــام را ډک کــړم. گورم چې په سرو شرابو کې يوه جوړه نيلي سترگې را ته گوري.

ښه ورته ځير شوم. خرمايي ويښتان يې را ښکاره شــول. گــلابي شونډې يې وخوځېدې، په کراره يې وويل: ناځوانه!

نبغ را کېناستم. د سنځلو د عطر خوشبويي وه. خوشبويي وار په وار زياتېدله او په شرابو کې تصــوير ورسره دم پــه دم را نــژدې کېده. د نيلي سترگو په څنگ کې مې خپلې سترگې وليدې.

تت غږ مې تر غوږ شو: ناځوانه!

ښۍ خوا ته مې وکتل. پخپله وه. په ملا کړوپه، زمــا څنــگ تــه وه ولاړه. تر لاسه مې ونيوله.

ويې ويل: چېرې را نه تښتې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه؟ زه در نه نه تښتم. دا خو تــه وې چــې وتښــتېدې. د هېندارو په چینه کې دې ځان غیب کړ. وایه، څه ناځواني مې کړې ده؟
- رښتیا! غواړې چې وپوهېږې؟
- خود.
- مه سپړه رازونه چې خراب به ...

خبره مې ځنې ونیوله: مه سپړه رازونه چې خراب به شې/ پــاتې وې خوندونه، په عذاب به شې. مه سپړه رازونه چې خراب به شې، خو دا ته مې نه پرېږدې. ته مې زړه ته سودا را اچوې. ناځوانــه، ناځوانه. ولې مې ناځوانه بولې؟

غېږه یې خلاصه کړه، په مهربانه غږ یې وویل: راشه، غېږې ته مې راشه.

د ماشوم غوندې یې په غېږ کې ونیولم. د شرابو حوض ته یې ور ټوپ کړ. ما داسې ګڼل چې دغه حوض به د یوه زنګانه قــدر ژور وي خو چې ور ولوېدو، دغسې پســې کښــته روان وو، روان وو، روان وو، تل ته یې هېڅ نه رسېدو. لکه له الوتکې څخــه چــې لــه پراشوټ سره مو ځانونه خطا کړي وي، همداسې پــه مــدار مــدار کښته خوا تللو.

آخر د ځمکې تل ته ورسېدو. بیا مې مخې تــه د هېنــدارو دره وه. پورته مې وکتل. سره شراب نه وو، سره هېنداره وه.

ښاپېرۍ مخته شوه، ویې ویل: راځه ناځوانه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوې خونې ته ورننوته. زه ورپسې جوخت ورننوتم خــو دا غيبــه شوه. هرې خوا ته هېندارې وې او زه وم. چت له هېندارو جوړ و، غولی هېنداره، دېوالونه ټول هېندارې.

څو شېبې چوپتيا. بيا د يوې هېندارې لــه شــا څخــه آواز راغــی: «ناځوانه»

د آواز لورې ته ورغلم. هېندارې ته مې لاس ور وړ. هېنداره د اوبو په شان پسته وه او په منځ کې بېله شوه. ورننــوتم. شــا تــه مــې وکتل. هېنداره بېرته د اوبو په شان سره ورغله.

مخ مې واړاوه. د سراچې موټر جلو ته ناست وم. د کابــل هــوايي ميدان په لاره کې سړک سخته ګڼه ګوڼه وه. په يو ساعت کې ايلــه له وزير اکبر خان مېنې څخه د صحت عامه تر چوکه رسېدلی وم، يعنې تقريباً يو کيلو مټر لاره مې په ساعت کې وهلې وه.

موټرې داسې شا په شا په دريو ليکو کې ولاړې دي چې د تسبيح مرۍ به هم داسې سره جوختې نه وي. پنځه - شپږ دقيقــې چــې تېرې شي، موټرې لږ لږ خوځېږي، يو څو مټره وړاندې ځي او بيا درېږي.

وزير اکبر خان مېنه د کابل د عصري او شــتمنو خلکــو ځــای و. کورونه او کوڅې يې په نقشې برابرې، منظمې. لــوی انګړونــه او دوه پوړيز کورونه، سړکونه او کوڅې کانکرېټي. د هرې کوڅې په سر کې نمبر. د سيمې په مرکزي برخه کې يو لوی ښايسته پــارک له دنګو ونو، ښايسته چمن، سميټي چوکيو سره. د امريکا، جاپان،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کوریا، جرمني، او ځینو نورو ملکونو سفارتونه ټول همدلته دي، د لویو موسسو دفترونه هم ورسره. پــه همــدې خــاطر یــې ډېــرې کوڅې بندې کړې دي. د هرې کوڅې په سر کې یې دنگ ســمیټي دېوالونه درولي دي. یو څو کوڅې چې خلاصې دي، هلته یې هــم دروازې لگولې دي او یوازې کارت والا موټر ور ته پرېږدي.

په پخوانیو حکومتونو کې چا ته اجازه نه وه چې تر دوو پوړونــو لوړ کورونه جوړ کړي خو اوس نو د وزیر اکبر خــان مېنــې پــه څنگ کې په شېر پور سیمه کې نوي کورونه پنځه - شپږ پوړه دي او هر کور د گاونډي د کور د رڼا او لمر مخه یــو مــخ نیــولې ده. اکثره کورونه د پېښور د حیات آباد پــه نقشــې جــوړ شــوي دي، ودانۍ ډېره لویه خو د رڼا او لمر درک یې نشــته. د هــرې کــوټې مخې ته دوه – درې متره راوتلې برنډه چې د لیندۍ غوندې نــیم دایره‌یي بڼه لري. د ځینو کورونو پــر دېوالونــو رنگــارنگې وړې وړې ښیښې او هینداري لگېدلې. د کورونــو دروازې غټــې پلنــې اوسپنیزې چې دوه موټره په کې تېرېدای شي.

موبایل ته مې زنگ راغی. ښاپېرۍ وه.

- څه شوې؟
- دا دی په لاره کې یم. لار بندي ده.
- ژر راشه چې را باندې ناوخته شو.
- درځم، درځم. ته ودرېږه چې د دې شین سترگو مــوټرې تېرې شي، بیا لاره خلاصېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټيليفون بند شو. د امريکايانو موټرې چې تېرېږي، نه پوهېږم چې څه چل کوي، ټول موبايلونه يو دم بند شي.

شل دقيقې نورې ووتې. د څلورم ميکرويان مارکېټ ته ورسېدم.

د هوايي ميدان سړک پخوا يو لاين او ډېر کم سوری و، اېلـه لـس متر به يې سور و خو اوس څلور لاينه دي دوه سورور لاينونه په منځ کې چې هره خوا به يې دېرش متره وي او دوه فرعي لاينونه يې په څنډو کې، خو بيا هم کله کله دومره ګڼه ګوڼه پــه کــې وي چې هرې خوا ته يې پنځه شپږ کتاره موټرې پــه يــو بــل پســې د مېږيو د لام غوندې ولاړې وي.

د څلورم ميکرويانو سړک يې هم ښه ښايسته رغولی دی. هغســې چې د طالبانو په وخت کې کند و کپر و، اوس هغسې نه دی.

موبايل مې بيا وشرنګېده. پخپله وه. ويې ويل: څه شوې؟

- در ورسېدم.
- د شيريخ د دوکان مخې ته ولاړه يم.

ورغلم. ويې ويل: راځه چې يو شيريخ وخورو.

- بوډا چېرته دی؟
- کور کې. ويده دی. دوا چې وخوري، بيا ګــنګس شي. پــه دنيا نه وي خبر.
- نو زما کار به څنګه شي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- وبه شي. ماښام چې جومات ته ولاړ شي، بیا یـو سـاعت پسې ورک وي. ډاکتر ورته ویلي چې ګرځې به. یـو شـی مې درته اخیستی.
- رښتیا؟ څه شی؟

په دسکول کې یې لاس ورننه ایست. یوه قوطۍ یې را وایسـته. د موبایل عکس وربانديې و.

- ما ته دې اخیستی؟
- نو چا ته به مې اخیستی وي؟ ګوره، ښه کامره هم لـري. یو درې ساته یې چارج کې کېده. سبا چې راغلې، بیا بـه یې کمالونه دروښییم.

له یوه دوکانه یې نانځکه واخیسته. سره سپینه ښکلې ناوکۍ. چې سویچ یې ټینګ کړې، ګرد چاپېره تاوېږي او سندره بولي.
نانځکه یې ما ته راکړه، ویې ویل: ماښام چې راغلې، دا زرمینې ته ورکه چې خوشحاله شي. ها بله ورځ چې تـه ولاړې، تنـدی یـې تریو و. ویل یې چې دا ملا صاحب به تر کله داسې وخت نا وخته زموږ کور ته راځي؟

- بوډا ته خو به یې حال نه وي ویلی؟
- نه، نه، نه. هسې خو هوښیاره ده. ډارولې مې ده چـې که پلار ته دې څه ووایې، ما به وژني او بیا بـه تـه بـې موره پاتې کېږې. هسې خو یې له پـلار سره هـم نـه ده جوړه. پلار یې هر وخت وربانديې غالمغال او پټکې کـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هله دا راوړه، هله دا وکه، وه نجلۍ څه شـوې- یـوه خوږه خبره ورسره نه کوي.

- دغه مو په ګټه ده.

✵✵✵

د جمعې له لمانځه نه وروسته مولوي صاحب څنګ ته کړم: ګلابـه بچو! یو سو ورزې به دې موټر همدقلته دروې.

زړې جامې، شکېدلی واسکټ، او خیرنه خولۍ یې له تـور ډبـرین کجکول سره راکړل.

ویې ویل: نور به دغسې خیرن ګرزې، په زان به ګوتې نه وهې. د وزیر اکبر خان په ګلیو کې به ګرزې. کور په کور به یې معلوموې چې سوک په کې اوسېګي، کومه موسیسه ده، کـوم دفـتر دې پـه کې. د کسانو د تګ راتګ وخت به یې رامعلوموې.

موبایل ته مې زنګ راغی. بند مې کړ.

ویې ویل: ټچ موبایل دې؟

- هو.

- ته یې دې خوا که. همممممم! دا خو نورم خــه شــوه. نــو تصویرونه به یې هم الې. ګوره، د تصویرونو د پټولو چل درزي؟

- نه.

چل یې راوښود چې تصویرونه په دغه فولډر کې واچوه، دغســې پسورډ ورکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر فولډر ته مې جلا جلا پسورډونه ورکړل.

ښاپیرۍ ته مې زنګ وواهه چې یو څو ورځې نه شم درتلی. داسې ورسره عادت شوی وم چې بې له هغې شېبه راباندې کال تېرېـده خو څه مې نه شول کولی.

د وزیر اکبر خان د ډېرو کورونو مخــې تــه پیــره داران ولاړ وو. هېڅ چېرې یې درېدو ته نه پرېښــودلم: اې ملګنــه، دلتــه بــه نــه درېږې. ځه ورځه. هله.

هر چا به شړلم.

تر مازدیګره په سپین سترګۍ سره په یو څو کوڅو کې وګرځېـدم خو ډېر څه مې بود نه کړل.

ماښام مولوي صاحب پوه شو چې داسې نه کېږي. ویې ویل: یــو سو ورزې صبر وکه چې د خلقو هېر شې بیا به دې په بله جامــه ور ولېګم.

دا ځل یې ږیره راباندې لنډه کړه. تورې غټې عینکې، سپینې جامې او نوی واسکټ یې راکړ. قاتېدونکې سپینه لکړه یې په لاس راکړه. یو دوه ورځې مې د ړندو په شان د تګ تمرین وکړ، بیا مــې کــار شروع شو.

یوه ورځ به په اوله کوڅه کې ګرځېدم، بله ورځ په اخره کې، بلــه ورځ په دویمه ... یو یا دوه واره به په یوه کوڅه تېرېدم خو ډېــر په کراره. هر څه به مې په ځیر څارل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې حالت ته خوښ په دې وم چې ښــاپېرۍ تــه ورتلــی شــوای. جامې مې پاکې وې او مجبور نه وم چې خيرن وگرځم.

عکسونه مې ډېر په چل سره اخيستل. په جېب کې به مې د موبايل موزيک چالان کړ چې گواکې زنگ راته راغلــی دی. بيــا بــه مــې موبايل مخې ته ونيو او مخکې له دې چې غوږ تــه يــې ونيســم، عکسونه به مې اخيستل.

په عکسونو کې هغه د تورو ښيښو بې نمبر پلېټه تــور کروزينــگ چې دوه سپين لنډ کروزرونه ورپسې وو، د مولوي صاحب په درد لگېده.

بله ورځ يې د نسوارو د غټ ډبلي په اندازه يو ټايمر والا چســپکي بم راکړ. سهار چې تور کروزينگ له کــوره ووت، مخــې تــه يــې ورولوېدم. موټر لږ گړندی و. تر هغه پورې چې برېــک يــې کــار وکړي، پمپر يې معمولي راباندې ولگېد. تر موټر لاندې ولوېدم. تر څو پورې چې خلک له موټره کوزېدل، بم مې يې په فــرېم پــورې ونښلاوه.

ټوپک والو راپورته کړم. عينکې مې پر سړک لوېدلې وې. مــا مــې سترگې مخامخ وچې نيولې وې او سترغلي مې ژر ژر رپــول. پــه لاس مې مځکه ټپوله چې امسا مې پيدا کړم.

يو چا مې عينکې را په سترگو کړې، بل مې لکړه په لاس کې راکړه. په توره دريشۍ کې سره نيکټايي والا سړي مې لاس ونيــو، ويــې ويل: ژوبل خو به نه يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ببره مې وويل: نه، نه، بلا وه برکت يې نه و. خــدای را بانــدې ورحمېد.

سړي له جيبه يو زرګون راوکيښ، په ورغوي کې يــې را کېښــود. ويې ويل: دا دربانديې خيرات که. که ژوبل يې، شــفاخانې تــه دې يوسو.

ومې ويل: نه، نه. يو ځای مې هم نه خوږېږي. الله مو ښاد لره.

دوی مې رخصت کړل. په ټکسي کې کېناستم، سيده جومــات تــه ولاړم.

مولوي صاحب په کوټه کې ګوښې ناست و راډيــو تــه يــې غــوږ نيولی و. په لاس يې اشاره وکړه چې څنګ ته يې کېنم. د نهو بجو خبرونه شروع شول. اول خبر يې دا و: «د کابل د لســمې امنيتــي حوزې په مربوطاتو کې د چاودنې غږ اورېدل شــوی دی خــو د پېښې د څرنګوالي او مرګ ژوبلې په اړه کره معلومات نشته.»

د څو نورو لنډو خبرونه وروســته يــې وويــل: «پــه کابــل کــې د چاودنې په اړه تازه جزئيات. زمــوږ خبريــال د پېښــې ځــای تــه ورغلی او د ټيلفون پر ليکه راسره دی.»

خبريال د چارواکو له قوله وويل چې په پېښه کې د يوې انجي‌او مشر او دوه ساتونکي يې وژل شوی دی.

مولانا صاحب په سترګو کې را ته موسکی شو. پر شا يې وټپــولم. ويې ويل: شاباس د نر بچيه! جزاک الله، جزاک الله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

چورت وړی وم. کله مې چې د سرې په موټر کې بم نښـــلاوه، پـــه کیسه کې یې نه وم خو اوس مې سترګو ته د سړي څېره درېـــدلې وه. څه ښکلي برېتونه یې وو. د عطرو بوی مې یـــې احساســـاوه. خبرې مې یې په غوږو کې انګازه کوله: «که ژوبل یې، شـــفاخانې ته دې یوسو.» هغه غریب څه خبر و چې زه به یې بلـــې دنیـــا تـــه لېږم. اخخخ، بېچاره! زرګون یې په لاس کې راکړ چـــې پـــه ځـــان پسې یې خیرات کم او اوس به په ده پسې خیراتونه کېږي.

مولوي صاحب پر اوږه وټپولوم: ګوره چې خپـــه نـــه شـــې. د دې خلقو وجل داسې دي لکه ماران او لړمان چـــې وجنـــې. لکـــه ســـه شي؟

زه غلی وم.

ویې ویل: لکه ماران او لړمـــان چـــې وجنـــې. دا خلـــق چـــې دي د لستوڼي ماران دي، د لستوڼي ماران. دا د خدای دخمنان دي. الله فرمایي چې: «ترهبون به عدو الله و عدوکم» د خپلو دخمنانو او د خدای په دخمنانو کې ډار او دهشت واچوئ. اوس به د دې خلقو په زړونو کې سخت ډار ننوتلی وي. سه پوی شوې؟

ومې ویل: له رنګه خو بد سړی نه ښکارېده.

له لاسه یې ونیولم. ویې ویل: رازه چې لګ بهر وګرزو. ته پوهېګې چې دې کس د سه شي کار و بار کولو؟ نه پوهېګې کنه. خلق یې عیسویت ته اوړول. په خپله هم اوړېدلی و، عیسوی شـــوی و. پـــه شار نو کې یې لویه بنګله کرایه کـــړې وه. جـــونې او هلکـــان یـــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغونډول، د شرابو او شبابو محفلونه يې جوړول. دنده يې کوله. سه يې کول؟ دنده يې کوله. مسلمانې جونې به يې کافرانو له بوتلې. چا له يې بوتلې؟ کافراااانو ته.

په زړه کې مې تېر شول چې ته يې برېتونو ته وګوره او دا کارونه يې وګوره. برېتونه يې وو د غيرتي سړي خو پراته وو په دوسه خوله باندې.

ومې ويل: نو دی خو سم دم مرده‌ګاو و.

مولانا صاحب ودرېد. پر اوږه يې لاس را کېښود: بالکل بړوا و کنه. الله په سورة التوبه کې وايي: «قاتلوا الذين يلونكم من الكفار و ليجدوا فيكم غلظة». نو الله متعال را ته امر کوي چې هغه کافران ووجنئ کوم چې تاسو ته نګدې دي او په عمل کې ورسره شدت وکړئ. سه وکړئ؟ شددددت وکړئ. نو ته را له اووايه چې عيسوی کافر دی که نه دی؟ دی که نه دی؟

ومې ويل: خود کافر دی.

- شاباس! خه نو چې سوک مسلمان وي بيا عيسوی شی؟
- هغه خو مرتد دی.
- دقسې. او مرتد د کافر نه بدتر دی که نه دی؟
- بدتر دی.
- بس نو. چې سوک د الله په امر عمل وکي او د الله دخمنان اووجني، هغه بايد خوشحاله وي که خپه؟
- خوشحاله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کټ کټ یې وخندل. په غېږ کې یې ټینګ کړم. تندی یې راښکل کړ. ویې ویل: آفرین! د تا د جهاد په برکت به دواړه جنت ته زو. ته به زما شفاعت کیې. سه به کیې؟ زما شفاااعت به کیې. شفاعت به مې کیې که نه یې کیې؟

شرم را ته ودرېد. ومې ویل: مولانا صاحب دا څه وایې. ته خو زما استاد یې. شفاعت خو به ته را ته کوې.

ویې ویل: نه، نه، نه! داسې نه ده. د مجاهد مرتبه د هر ملا او مولوي نه زیاته ده. سه پوی شوې.

په ښکلې غاړه یې ترنم کې وویل:

هلته په جنت کې بس جانان به وي مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي مزې به وي

شابه! اوس نو د خوشحالۍ وخت دی. موټر دې واله، سیده جلال آباد ته ولاړ شه یو سو ورزې آرام وکه. هه، دام درواله.

د زرګونو یو بنډل یې را ته ونیو.

موټر مې را وایست. بې اختیاره مې له خولې نه درګرده دغه زمزمه راوتله:

هلته په جنت کې بس جانان به وي مزې به وي

ښکلې پېغلې حورې او غلمان به وي مزې به وي

ښاپیرۍ را یاده شوه. ټیلیفون مې ورته وکړ: جلال آباد ته را سره نه ځې؟

- ولې نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- رښتیا وایې؟
- خود. ها بل تللی پېښور ته. ډاکـتر ورغوښــتی و. درې – څلور شپې به وکي.

دا او زرمینه مې په موټر کې کېنولې. د جلال آبـاد خــوا تــه روان شوم. ښځې او نجلۍ بله دا ګټه را ته کوله چې له تلاشۍ نــه بــې غمه شوم. په هر چک پاینټ کې به چې عسکرو څنګه ولیدل چــې په موټر کې راسره زنانه دي، په لاس به یې اشاره وکړه چې ورځه. په لاره کې بېروبار نه و. سړک نو نوی لــه سره پــوخ شــوی و، د ښیښې غوندې هوار.

تېر ځل چې د طالبانو په وخت کــې لــه مولانــا صــاحب سره لــه پېښوره راغلم، داسې بد حال و، سړک ټوک ټــوک و. لــه تورخمــه سهار اوه بجې روان شوو، ایله ماښام کابل تــه ورســېدو. د لارې ټکانونو داسې ځب ځب کړی وم چې ټوله شپه مــې څــټ او مــلا خوږېدل. خو اوس نه دوړې ګردونه وو، نه جمپ و جول.

په مزه مزه مو د ماهیپر په غرونو او ټونلونو کې مزل کاوه. کله د سیند په یوې خوا کله په بله خوا، کله د غرونو په سر کلــه د درې په بېخ کې روان وو. د موټر ښیښې مې ټیټې کړې وې، د سیند له څنګه چې تېرېدو، یخه هوا یې را باندې لګېده.

سروبي ته ورسېدو. د سیند په غاړه د دنګو نښترو او ناجو ونو په څنګ کې ښه رستورانونه جــوړ شــوي وو. پــاک ســوتره، د لاس مینځلو لپاره سرامیک دستشوی او ورسره د لاس مینځلــو مــایع.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخوا په دې لاره کې يو څو سپېره خيرن رستورانونه وو چـې پـر توشکې به يې کېناستې، گرد به ترې لټېده. د لاس مينځلو لپاره به يې اوسپنيز وړوکی اودان لگولی و چې څو نلونه ترې راوتلي وو او که صابون به ورسره و هم، د کالي مينځلو خيرن صابون بـه و چې په سر يې د خيري، گرېس او موبلايلـو تـورې ليکـې ولاړې وې.

پخوا به تشنابونه نه وو او خلک به د اودس ماتي لپاره د غره ډډې ته کېناستل يا به د سيند په غـاړه کنـدو تـه کوزېـدل خـو اوس عصري تشنابونه د نارينه‌وو لپاره جلا او د ښځو لپاره جلا جـوړ شوي وو چې کموډونه يې په کې لگولي وو.

يوه رستوران ته ورغلو. شاگرد يې په ښي لاس کـې پـرده پورتـه کړه. د فاميلونو لپاره بېل شوي ځای ته ور ننوتو.

ښاپېرۍ او زرمينه پر تخت کېناستې.

زه بېرته را ووتم.

يوه زلمکي اوږد پيپ په لاس کې نيولی و، پر يوه موټر يـې چـې د صابون ځگونو پوښلی و، اوبه شيندلې.

ورته کړه مې: ځوانه! چې بيا د ما موټرم ومينځې.

ويې ويل: په سترگو حاجي. بې غمه شه.

هلته مو ماهيان وخوړل.

د ډوډۍ په وخت کې مې زرمينې ته پام شو. غټوکۍ شوې وه. په سترگو ښه لگېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې سر کښته و.

سترګې مې یې په ټټر پورې ښخې وې.

د ښاپېرۍ را ته پام شو. ویې سکوندلم. په ټیټ غږ یې وویل: خیر خو به وي؟

په غوږ کې مې ورته وویل: بیخي تا ته شوې ده. تا غوندې ښکلې ده.

برند یې را ته وکتل، هماغسې په ټیټ غږ خو په غوسه یې را ته کړه: پام کوه! سترګې دې در خپلې کړه. پوی شوې که نه؟

په خندا مې وویل: ما خو څه نه دي کړي. سترګې دریاب دي.

په جلال آباد کې مې د دوو کوټو یو کور پیدا کړ. کرایه یې په شپه کې دوه زره. تشناب، دهلېز او پخلنځی هم ورسره. د کور په انګړ کې د خرما دنګې ونې، ښایسته چمن او رات کې راني ګلونه.

په اول مازدیګر مې د کامې چکر ورکړ. د پسرلي اولې ورځې وې. وطن شین او هوا مزېداره وه. د بهسود پل نوی کانکریټي جوړ شوی و. د پله قبلې خوا ته د سیند په غاړه رسټورانونه کتار وو.

ښاپېرۍ په پزه لویه ساه واخیسته. ویې ویل: اخخخخخخ! دا د کبابو بوی څومره ښه لګي.

ومې ویل: غم یې مه کوه. ماښام به یې دربانډې وخورم. اوس به د کامې چکر ووهو.

لس دقیقې وروسته مې د کامې له پله سره موټر ودراوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کونړ سیند ډک بهېده. د اوبو شرهار یې له لرې اورېـدل کېـده. وربشکته شوو. څپلۍ او بوټونه مو وایستل.

ښاپېرۍ اوبو ته ور ودانگل.

ژر مې له مټه راونیوه. ومې ویل: پام! اوبه تېزې دي.

زرمینه د سیند په غاړه پر ډبره کېناسته. پښې یــې پــه اوبــو کــې ځوړندې کړې.

یو ناڅاپه مې پر مخ د اوبو شړک شو. مخ مې واړاوه. ښاپېرۍ په دواړو لاسونو اوبه راباندې شیندلې او کټ کټ یې خندل.

سر مې ټیټ کړ. لاسونه مې مخې ته ونیـول. اوبــو تــه وربشــکته شوم. په یوه ساه مې څو لپې اوبه پرې وشیندلې. څــادر یــې لــه سره وغورځېد. ویښتان، مخ او ټټر یې خیشته شول. چغه یې کړه: بس، بس! توبه مې ده.

زړه مې و چې ښه یې چاره ور وکړم خو پام مې شو چې پــر پلــه موټرې تېرېږي او ټولې سپرلۍ موږ ته راگوري.

ښاپېرۍ مې تر لاسه ونیوله. له سینده راووتو.

گرېوان یې سم دم لوند شوی و.

د نریو پنجابي جامو له لاندې یې بدن جوت ښکارېده. خپل څادر مې پرې وگرځاوه.

د سیند په غاړه گرځېدو. پستو شگو مې د پښو تلي نازول. د سیند له پاسه نری شمال تېرېده او پر لانده مخ مې خوږ خوږ لگېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر ته ور وختو. د کامې خوا ته وخوځېدو. نــری پــوخ ســړک، دواړو غاړو ته یې کروندې او خال خال کورونه. د ځینو پټیو پــر پولو د چنار او کلیپټوس ونې ولاړې. په ځینو پټیو کې غــنم یــوه لوېشت جګ ولاړ وو، په ځینو کې ترکاری.

یو پنځلس دقیقې مزل به مو کړی و چې د شیریخ دوکــانونو تــه ورســېدو. د ســړک دواړو غــاړو تــه دوکانونــه وو. شــیریخ مــې ورباندې وخوړ.

د تازه شیدو شیریخ او ورسره وطني پېروی. عجب خوند یې وکړ. لا مو شیریخ نه وو خلاص شوي چې د دوکان شاګرد لویه کاســه او یوه کاشوغه په لاس کې راغی. ویې ویل: پېروی درته واچوم؟ ومې ویل: نو ورته ګورې. هههه.

چې بېرته تله، یو سلګون مې په لاس کې ورکړ.

بېرته راوګرځېدو. لمر په ډوبېدو و. د بهسودو له پله سره ښې لاس ته تاو شوم. موټر مې د یوه رسټوران مخې ته ودراوه. ښاپېری ته مې وویل: تاسې په موټر کې کېنئ، زه به هوټلونه وګورم.

یو یو هوټل مې تر سترګو تېراوه. په یو ځای کې مې ولیــدل چــې یو رقم واړه مرغان په سیخونو کې کبابېږي. پوښتنه مې وکړه چې دا څه دي؟

ویې ویل: شی دی شی. مرزان دي.

دخل ته ناست هډور سړي وویل: ځوانه! واده لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان سره مې فکر وکړ چې که رښتیا ورتــه ووایــم نــو بیــا چــې ښاپېرۍ او زرمینه وګوري، شک به کوي چې دا ښځه او نجلۍ نو څوک دي.

ومې ویل: واده، هو. واده مې کړی.

ویې ویل: نو راشه چې مرز دربانديې وخورم چې د کوروالایي پــه خوند پوه شې. قسم دی چې تر سهاره بــه درنــه ویــده نــه شي. هاهاهاها.

شاګرد یې وویل: پهلوان رښتیا وایــي. ده چــې د مــړزو خــوراک شروع کړی، دوې نورې ښځې یې کړې دي. څنګه پهلوانه؟

پر دخل ناست سړي پرې برچ وهل: ځغله خرکوسه!

په زړه کې مې وویل چې ښه شی په لاس درغلی دی.

ښاپېرۍ او زرمینه مې راسره کړې. د رسټوران شا ته د فــامیلونو لپاره کــوټې وې. ورغلــو. د کــوټې کړکــۍ د ســیند خــوا تــه وه. خوندوره هوا په کې چلېدله. د مړزانو کباب، پــه ســیخانو کبــاب شوي ماهیان او د پسه د غوښې کړایي مې راوغوښتل.

بوډۍ مو وخوړه خو ډېر څه را نه اضافه پاتې شول.

د کوټې له څنګه سیند ته کانکرېټي زینې ورکښته شوې وې. یــوه ګړۍ د سیند پر غاړه کېناستو.

د سیند اوبه د سپوږمۍ رڼا ته لکه ســپین زر ځلېــدې. دا ځــلا د اوبو له وړو څپو سره داسې کښته پورته خوځېدله لکه پېغله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویده وي او د کمیس په غاړه یې ګنډل شوې اشرپـۍ د سـاه لـه اخیستلو او ایستلو سره کښته پورته شي او رڼا ته وپړقېږي.

د اوبو شرهار لکه ساز او د ښاپېرۍ خوږې خبرې لکـه سـندرې.

ګومان مې کاوه چې سر مې سپک دی. لکه دا مې چې د ژوند اوله شپه وي. لکه په ژوند کې مې چې هېڅکله غم او خپګـان نـه وي لیدلي. هر څه مې هېر کـړي وو. یـوازې پـه همـدې شـېبو کـې اوسېدم. په شېبو کې ډوب وم. له هرې شـېبې څخـه مـې خونـد اخیسته.

زرمینې وویل: مورې! خوب راځي. کور ته نه ځو؟

زړه مې غوښتل چې ټوله شپه هماغلته د سیند او ښاپېرۍ په څنګ کې تېره کړم خو ښاپېرۍ وویل: څه چې ځو. نجلۍ ستړې ده. راولټېدو. په ښار کې د موټرو بېروبار کم شوی و.

کور ته ډېر زر ورسېدو.

ټول انګړ د رات کي راني د ګلونو په خوشبویو ډک و. چـې هـرې خوا ته به تلې، داسې ښه وږم په کې خپور و چې ته وا چا په ټوله هوا کې خوشبویه سپرې شیندلې ده. کوټې هم هماغه مستوونکي وږم په سر اخیستې وې.

زرمینه ویده شوه.

زه او ښاپېرۍ بلې کوټې ته ولاړو.

ښاپېرۍ خپل دسکول ته ټېټه شوه، ویې ویل: زړه مې! زه به مـې غاښونه برس کم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل: ما نه خو برسم هېر شوی. خیر دی پــه ګوتــه بــه یــې ومینځم.

پر تخت کېناسته. دسکول یې پر ورونو کېښود. یو نوی برس یــې ترې را وایست. په هوا کې یې وښوراوه. ویې ویل: خو ما نه یــې هېر کړی. زنده باد خودم!

ومې ویل: زنده بااااااد!

د غاښ مینځلو په وخت چې دستشوی ته ټیټ شوم، په مــلا مــې نرۍ درد تېر شو. د چپ لاس په ځټ مې لړه وسولوله. یو تود لاس ورباندې ولګېد. ښاپېرۍ وویل: خوږېږي؟

- ټوله ورځ د موټر جلو ته ناست یم نو کله کله لړ درد وکي.

تر لاس یې ونیولم: زه به یې چاره وکم.

هماغسې لاس نیولی یې کوټې ته بوتلم. پر تخت یې کېنولم.

په موسکه خوله یې وویل: آفررررررین! همدلته کېنننه.

لکه مور چې د وړوکي ماشوم کالي اوبــاسي، اول یــې د ګرېــوان تڼۍ راخلاصې کړې، بیا یې د لستوڼو. را باندې ټیټه شوه. زما لــه شا نه یې لاسونه تېر کړل. د شا لمن یې را ونیوله، را کش یې کــړه. لړ پورته شوم چې لمن مې خوشې شي. ټټر یې پر مخ راولګېد. دې نوره هم ځان راجوخته کړه. ما یې له ورنونو لاسونه تاو کړل.

دا بېرته را نېغه شوه. مړوند یې را ونیو، ګوته یې را تــه وځنډلــه: نه، نه، نه! بې ادبي به نه کیې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کټ کټ په خندا شوه. بیا یې زما د ښي لستوڼي له خولې نه ونیو. لاس مې پورته کړ. دې مې لستوڼی وایست. بیا بل لستوڼي او ټول کمیس او بنین را نه وایست. پړ مخې یې پرې ایستلم. پر ملا یې لاس راتېر کړ. څه ښه تود را ولګېد.

ویې ویل: همدا ځای دې خوږېږي.

- همم.

- یوه شېبه.

له دسکول نه یې د زیتون غوړي را واخیستل. څو ځاځکي یې زما پر څټ وڅڅول. بیا یې سولول شروع کړل. د ملا د تیر د دواړو خواوو غوښې مې داسې شخې وې چې د هغې تر لاس لاندې به دې خوا ها خوا ښویېدې لکه کچالان چې ښه نه وي پاخه شوي او چې غواړې ګوله ترې جوړه کړې، په کاسه کې ښویېږي او نیوی نه درکوي. سوکه سوکه یې په سولولو د څټ غوښې داسې را نرمې کړې چې درد مرد یې ورک شو. بیا یې ولې او تخرګونه، د ولیو سرونه او مټې یې راکېکاږلې. ټوله ستړیا یې را نه وایسته.

ومې ویل: ګلې! خیر یوسې څنګه ښه چاپي دې کړم. چې دا دې چېرته زده کړې؟

- وی رښتیا، تا ته خو مې نه دي ویلي. زه خو په مساج سنټر کې شاګرده وم. خارجیان به مې مساجول.

دا خبره یې را باندې بده ولګېده خو څه مې ونه ویل.

- څنګه غلی شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هسې.

په کټ کټ خندا یې وویل: ټوکې کوم. شل کاله کېږي چې هــر وخت حاجي ځان راباندې چاپي کوي نــو خــود بــه مــې زده کېږي. هله نو اوس کېنه چې سر دې درته غوړ کم.

دا مې شا ته پر گونډو کېناسته. لږ غــوړي یــې پــر سر بانــدې را وڅڅول. د گوتو په سرونو یې د ویښتانو بېخ را تــه مســاژ کــړ. ټېکونه، تندی، مغــزۍ او د کــوپړۍ ټــول پوســتکی او د غوږونــو پوڅکۍ یې راچاپي کړل. بیا یې پرې ایستلم. وروځې، سترغلي او غومبري یې را وسولول. د ږیرې او برېتونــو بېخونــه یــې را تــه مساج کړل او بیا یې په غېږ کې ونیولم.

د پهلوان خبره رښتیا وه. بل رقم قوت را کې پیدا شوی و.

تر نیمې شپې پورې مو پر یو بل خوندونه اخیستل.

په آخر کې ښاپېرۍ وویل: دا څه یږ درنه جوړ شوی. بس دی نو، د تمامېدو شی خو نه دی. سبا او بل سبا لا دلته یو.

سبا تر نهو بجو پورې ویده وو.

چې را پاڅېدم، زرمینه مې ولیده چې د مور په موبایــل کــې گــېم وهي.

ورته ومې ویل: گېم دې خوښېږي؟

سر یې هماغسې موبایل ته ټیټ و، بې له دې چې راوگوري، ویــې ویل: خود.

ښاپېرۍ ته مې کړه: د ږرونټې چکر به څنگه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویې ویل: نیکي و پرسش!

اول بازار ته ولاړو. ښاپیرۍ ته مې وویل: ته راځه چې یو شی واخلو.

پوښتنه مې وکړه چې زرمینې ته د ګېم لپاره څه شی واخلو؟

ویې ویل: که پلې سټېشن ورته واخلې، ډېره به خوشحاله شي خو بیه یې زیاته ده.

زرمینه د پلې سټېشن په لیدو په ټوپو شوه. ویل یې تاسې چکر ته ولاړ شئ، زه به په کور کې ګېم کوم.

خو مور یې وویل: نه. ته به هم راسره ځې. ژر به بېرته راځو.

ډرونټې ته ولاړو. هوا لږه ګرمه وه خو د ډرونټې د بند هوا چې د ونو له منځه تېرېدله، یو څه به نرمه او سړه شوه. د سړک په غاړه هوټلونه وو. یوه ته ورپورته شوو. شا ته یې انګړ و او د انګړ په بل سر کې کوټې. ماهیان مې راوغوښتل. داسې ښه یې وریت کړي وو چې په خوند یې نه مړېدم.

ښاپیرۍ هم په خوند خوند ماهیان وخوړل خو زرمینې دومره ونه خوړل.

چې څنګه کور ته ستانه شوو، زرمینې د پلې سټېشن لینونه له ټلویزیون سره ونښلول او په ګېم وهلو لګیا شوه.

زه او مور یې بلې کوټې ولاړو او بیا په خوندونو کې ډوب شوو. دا ناسته وه. پېښې یې غځولې وې. ما یې پر ورانه باندې سر لګولی و او ستوني ستغ پروت وم. دې په پستو ګوتو زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويښتانو کې لارې جـوړولې. مـا يــې د غــوړ پــوڅکۍ ورو ورو سولوله.

سر يې ټيټ کړ. زلفې يې په مخ راولګېدې. د شامپو ښايسته بوی ترې لټېده. لويه ساه مې واخيسته.

ورته مې وويل: کاش دا خوندونه ابدي وای.

- چې زه او ته يو، نو خوندونه به وي.
- نه پوهېږم ولې مې په زړه کې وېــره ننــوتلې ده. ډارېــږم چې هسې نه دا هر څه ختم شي.

سر يې را ټيټ کړ. په ناز يې ښکل کړم.

په خمارو سترګو يې را وکتل. ويې ويل: وېره دې د زړه نه وباسه. خوند واخله، بس خوند واخله.

د ښاپيرۍ لوڅ عکسونه مې واخيستل.

عکسونه يې په خوند سره وکتل، بيا يې وويل: دا به ايسته کوې.

- نه، نه. دا کار به راباندې نه کوې.
- څه پې کوې؟
- چې تا پسې خپه شم، بيا به ورته ګورم.
- زه خو دې هر وخت په خذمت کې يم، نور نو څه غواړې؟

ډېره راته ټينګه شوه چې پاک يې کړه خو ما وويل چې په پس ورډ والا فولډر کې مې اچولي دي، څوک يې نه شي ليدای.

د دويمې ورځې په مازديګر منډيي ته لاړو. دې او زرمينې ته مــې يو څو جوړې جامې واخيستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينې په موسکه خوله خپلو نويو جامو ته کتل. کـور تـه چــې ورسېدو، مور يې تشناب ته ولاړه.

دې له کځوړې خپلــې جــامې راوايســتې. د هېنــدارې مخــې تــه ودرېده. جوړه يې په غاړه کې ونيوه. يوه شېبه يې ځان ته وکتــل. بيا يې بله جوړه ور واخيسته.

ورو ورو يې خوا ته ورغلم.

پوښتنه مې وکړه: خوښه دې شوه؟

- ډېېېېره.

لاس مې يې پر ټټر کېښود، د پنجابي کاليو پر رخــت مــې لاس ور تېر کړ. ومې ويل: ډېره ښه در سره ښکاري.

څه يې ونه ويل. لاس مې په کراره ټټر ته يې ور ووړ.

لاس يې را پورې واهه.

کالي يې پر ځمکه وغورځول.

په لوړ غږ يې وويل: څه کې؟

د مور چيغه يې پورته شوه: څه خبره ده؟

ور ومې کتل. د دروازې په خوله کې ولاړه وه.

راغله. لور يې دلاسا کړه. بلې کوټې ته يې ور وسته.

څو شېبې ورسره ورکه وه. بيا راغله. تندی يې تريو و.

ويې ويل: سړيه! دا څه ليونتوب دې شروع کړی؟ شرمېــږې نــه، وړه نجلۍ ده.

ورپاڅېدم. په غبرگو لاسونو مې يې مټې ونيوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان یې شا ته کړ: لاس راباندې مه وهه.

- خیر دی. ما خو څه نه دي کړي.

- نور به نو څه وکې؟ لږ وشرمېږه خو که شرم وپېژنې.

چې هر څه مې وکړل، ښځه پخلا نه شوه. په دې شپه نـو یـوازې پاتې شوم. دا له لور سره په بله کوټه کې څملاسته.

سخت پښېمانه وم. خوب نه راته. ځان ته به مې کنځلې کړې چې ولې دې داسې وکړل.

لټ په لټ اوښتلم. پالنګ خوړلم. فکر مې کاوه چې د پاڼ پـر ژئ پروت یم او که مې سترګې پټې شي، وبه لوېږم.

اوووف! ولې مې داسې بې باکي وکړه؟

ښاپېرۍ مې ولې خپه کړه؟

له ځان سره په جنګ وم.

چورتونو خوب ته نه پرېښودلم.

پاڅېدم. د هغوی د کوټې خوا ته ولاړم. ورو مـې د وره دسـتګیر تاو کړ.

ور یې قلف کړی و.

په کراره مې ور وټکاوه.

په دهلېز کې دې خوا ها خوا لږ وګرځېدم.

چا ور خلاص نه کړ.

په ټیټ آواز مې ناره کړه: ښاپېرۍ! وه ښاپېرۍ! خیـر دی، دروازه خلاصه که.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا ځواب را نه کړ.

پخلنځي ته ولاړم.

له يخچاله مې يخې اوبه واخيستې.

اوبه مې وڅښلې.

بېرته ستوني ستغ پر تخت پرېوتم. سترګې مــې پټــې کــړې خــو خوب رانه تښتېدلی و. خوب هم د ښاپېرۍ غوندې را نه مــرور و. هڅه مې کوله چې پام مې بلې خوا ته شي خو هره ګړۍ به هماغه صحنه را يادېدله چې ښاپېرۍ ويــل: دا څــه ليونتــوب دې شروع کړی؟ شرمېږې نه، وړه نجلۍ ده.

اووووووف! دې خبرو څومره ځورولم.

خدای زده چې نيم ساعت به هماغسې پروت وم که يو ساعت خــو خوب رانغی. بېرته پاڅېدم. سر مې دروند و او سينه مــې نيــولې. لکه د غوړيو دوه منی ټيم چې مې پر ټټر پروت وي.

انګړ ته ووتم.

هوا د رات کي راني له عطره ډکه وه خو هغه پخوانی خوند په کې نه و. دې خوا ها خوا وګرځېدم. پښو مې سستي کوله. لکه د دوی زړه هم چې نه وي چې ملګرتيا راسره وکړي.

د برنډې پر ژۍ کېناستم. له دهلېــزه پــه قلــف کــې د کــونجي د تاوېدو غږ مې تر غوږ شو. ور خلاص شو.

ښاپېرۍ وه.

څو پورې چې زه پاڅېدم، دا په تشناب ننوته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم.

د تشناب وره ته نژدې ودرېدم.

څو شېبې وروسته راووته. بې له دې چې را ته وګوري، چابکــه د کوټې خوا ته روانه شوه.

له مړونده مې راونیوله.

لاس یې تاو کړ چې له منګولو مې یې خلاص کړي.

پر منګولو مې زور ور وکړ.

دې هم په زوره لاس تاو کړ. په تروه ټنډه یې را وکتل.

دې ډول کاته یې سخت وځورولم. لاس مې سست شــو. پــه یــوه جټکه یې مړوند زما له منګولو وایست. هېڅ یې ونه ویل او په دوو ګامونو یې ځان د کوټې وره ته ورساوه.

ورنژدې شوم. پر اوږه مې یې لاس کېښود.

ومې ویل: خیر دی. داسې مه کوه.

اوږه یې کښته کړه. لاس مې ورو راوښوییږد. له ولي سره یې ولګېد او همداسې کښته راغی.

غوږونه مې په دواړو لاسو ونیول. ومې ویل: هن! دا دی توبه مې وکړه.

خو هغه کوټې ته ننوته او ور یې په ځان پسې قلف کړ.

خدای خبر چې تر کله پورې ویښ وم خو په آخر کې خــوب وړی وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار وختي دربی شو. سر مې جګ کړ. له انګړه د سفري بکس د ټیرونو د ګرځېدو ګړبهار راته.

په بېړه پاڅېدم.

ورمنډه مې کړه.

ګورم چې ښاپیرۍ د بکس لاستی په لاس د حویلۍ د دروازې خوا ته روانه او زرمینه هم ورپسې ده.

ورغږ مې کړ: خير خو به وي؟

هماغسې چې روانه وه، ویې ویل: موږ ځو.

زورکي خندا مې وکړه. زړه مې ډاډه و چې تلی خو نه شي. په دې چې د وره کونجي زما په جېب کې وه.

دې خپله خواري وکړه خو کله چې پوهه شوه چې ور قلف دی، بېرته راوګرځېده.

ومې ویل: ګوره! بې آبي به نه جوړوې.

ویې ویل: بې آبي خو تا جوړه کړه.

ومې ویل: پرېږده چې له دې ځایه په آب و پرده ولاړ شو. پردی وطن دی. نه ما بې آبه کوه، نه ځان. بیا به په کابل کې خبرې وکو.

موټر مې چالان کړ.

حرکت مو وکړ. په لاره کې ټول غلي وو.

ومې ویل: چای په کوم ځای کې څښئ؟

چا ځواب رانه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د درونټې د بند له کاسې سره مې موټر ودراوه.

زرمينې ته مې وويل: وګوره، اوبه څومره ښې ښکاري، تکې شنې.

مخ يې بلې خوا ته واړاوه.

حرکت مې وکړ.

تر سروبي پورې مې په چوپه خوله مزل وکړ.

له يوه هوټل سره ودرېدم.

- چای درته همدلته راوړم که کوزېږې؟

ځواب مې وانه ورېد.

کښته شوم. د هوټلي د شاګرد په لاس مې کباب، ملايـي او چـای ورولېږل. پخپله هوټل ته ورننوتم. ډوډۍ مې راوغوښته خو ټولـه را نه پاتې شوه. ايله يو دوه ګولې به مې ورنه کړې وي.

چې موټر ته ورغلم، يوازې د ډوډۍ خامې څنډې او سوې ټوټې له څو ټوټې وازدو سره په پتنوس کې پرتې وې.

زرمينې ته مې د ژاولو پوړۍ ونيوه.

وايې خيسته.

مور ته يې کړه: تشناب ته ځم.

مور يې هغه تشناب ته بوتله. خپله د تشناب د دروازې څنګ کـې ودرېده. پسې ورغلم.

- خپه يې؟

ښاپېرۍ ځواب رانه کړ.

غوړونه مې په ګوتو ونيول: دا دی، توبه مې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې مخ سیند ته واړاوه.

- مه کوه، دومره ظلم ښه نه وي.

غلې وه.

زرمینه راووته.

روان شوو.

تر کابله پورې بیا یوازې وم، چا خبرې نه کولې.

د څلورم میکرویانو له سړکه تېز تېر شوم. د هوایي میدان سـړک خوا ته روان وم.

ښاپیرۍ غږ وکړ: ودرېږه، چېرته مو وړې؟

ځواب مې ورنه کړ.

موټر مې لا ګړندی کړ.

- وه سړیه، په سد یې؟ زموږ له بلاکه راتېـر شـوې، ویـې دروه.

اکسلېټر ته مې پښه ټینګه کړه. د سړک جمپونو ته مـې هـم ونـه کتل. د زرمینې سر په ښیښې ولګېد. مور یې په خوا پورې ونیوله. سر یې ور وسولاوه.

- څه درباندې شوي، وه سړیه، دا څه کیې؟ لېونی یـې کـه څه بلا؟

- درې واړه وژنم.

- مه کوه، د خدای د پاره. پـه کـراره، هلـه چـې لارۍ سره لګېږې. وی، خدایه! ته مو وساتې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دواړو د ژړا غږ پورته شو.

موټر مې ورو کړ. د سړک څنډې ته شوم. د بریـک کغهـار شـو.

موټر مې ودراوه: خبرې راسره کوې که نه؟

ژړا یې سوکه شوه.

- تا ته وایم. ولې راسره نه غږېږې؟

په سلګو کې یې وویل: خدای ته وګوره، لږ راباندې رحم وکه. پـه ما خو دې مرګ تېر کړ.

- هر څه دې له خپله لاسه وو.

- بد مې کړي. نوره به داسې نه کوم.

- اوس صحیح شوه.

موټر مې روان کړ. د هوایي میدان خوا ته وګرځېدم.

- چېرته ځې؟

- د غرمې ډوډۍ به په لیسهٔ مریم کې درباندې وخورم.

دوی لا ډوډۍ خوړله چې زه د باندې ووتم. هوټـل تـه مخـامخ د زرګرانو دوکانونه وو.

ښاپېرۍ ته مې د سرو زرو ګوټه واخیسته، لور تـه یـې وړوکـې غاړه‌کۍ.

چې بېرته میکرویانو خوا ته تلو، دواړه خوشحالې وې.

زرمینې غاړه‌کۍ په غاړه کې اچولې وه. یو وار یې زنځیر ته کتـل، یو وار یې د پتنګ په بڼه جوړ شـوي زر تـه. خولـه یـې موسـکه موسکه کېدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور یې وویل: ګوره! چې پلار دې یې درنه ونه ویني، ښه.

کور ته یې ورسره لاړم.

زرمینې ته خوب ورغی.

چای مې له ښاپېرۍ سره پر پالنګ وڅښه.

ساعت وروسته لامبېدلی راووتم.

موټر مې هم مینځلو ته ودراوه.

د مولانا صاحب زنګ راغی: بچیه، چېرته یې؟

رایاد مې شو چې ما ته یې د یوې هفتې ویلي وو. ومې ویل: جلال آباد کې یم.

- دا شور د سه شي دې؟
- د بهسودو له پله سره یم. د موټرو آوازونه دي.
- شابه چې رانه شې.
- بې غمه اوسه، مولانا صاحب.

موټر مې په یوه سرای کې ودراوه. پخپله د تره کره لاړم. لــه لارې مې یو څه چای، بوره، ګوړه، غوړي او وریجې راسره واخیستې.

ډېره موده وروسته ورتلم. د طالبانو په حکومت کې چــې یــو وار تللی وم، بیا خدای زده چې مولانا صاحب څنګه خبر شوی و. مــا ته یې کړه چې څوک به په ځان نه خبروې چې دلته یې. تــره تــه دې ووایه چې بېرته لاهور ته ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مولانا صاحب راسره منلي وو چې وخت په وخت به د خوړو مرسته ورسره کوي. چندان تره خو مې ولله که و خو زړه مې یې په ښځې او بچیو سوځېده.

دا وار چې ورغلم، قدر مې لا زیات شوی و. همدا چې تینداره مې خبره شوه، د حویلۍ وره ته یې رامنډه کړه. پر مخ یې ښکل کړم. لوڼو زامنو ته یې وویل: هلئ، د لالا له لاسه مو کڅوړې واخلئ چې ستړی به وي.

دا مخته روانه شوه. د کوټې په بر سر کې یې پر یوې نیالۍ بالښت ورسم کړ. گردونه یې په لاس سره وڅنډل.

کور یې یو څه بدل شوی و. دېوالونه، کړکۍ او دړې یې رنگ شوي وو. چت ته یې چینایي مسطح ورکړې وه. کړکیو ته ښیښې اچول شوې وې.

یوازې د دوی کور نه و بدل، په کوڅه کې چې تېرېدم هر څه بدل وو. د کوڅې غولی کانکرېټ شوی و او تر پخوا را ته لوړ ښکاره شو. د کوڅې د سر دوکان نوی شوی و. هغه زړه لرگینه دروازه او د خامو خښتو دېوالونه یې نه وو، پر ځای یې سم کانکرېټي دوه منزله تعمیر و. لاندې لوی دوکان چې الماری او ویټرینونه یې ښه ډک ښکارېدل. په څنگ کې یې درملتون و او پاس په دوهم منزل کې یې د ډاکټرانو معاینه خانې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کوڅې اکثره کورونه دوه او درې منزله شــوي وو او د پخوانــو وړو دروازو پر ځای لويې لويې اوسپنيزې دروازې چې موټر پــه کې تېرېدای شي، لګول شوې وې.

په کوڅه کې څو ماشومان مخې ته راغلل. پاکې نوې جــامې يــې وې. غوړ غوړ مخونه يې وو او هر څوک چې به مې ليدل، مســت او خوشحاله به راته ښکارېدل.

د اکا اولادونه هم غټ شوي او هم مزي شوي وو.

تينداري مې چای راوړ.

په لور باندې يې غږ وکړ: وه نجلۍ! دا ميرات مړی لړ ټيټ که چې سړی خبرې واوري.

لور يې په ريموټ د ټلويزيون غږ راټيټ کړ.

تينداري مې دعا راته وکړه. ويې ويل: خدای دې ارمانونه پوره که زويه! هغه د طالبانو په پاچهي کې چې راغلی وې نو زموږ حــال خو دې ليدلی و. بيا ته چې پسې ولاړې، د مولانا صيب کســانو د ډوډۍ دوه کارتونه راته راوړل. دلته موسسو نانوايانو ته اوړه او پيسې ورکولې چې ډوډۍ پخې کي. موږ ته يې دانه په زر روپــۍ راکوله، ښې غټې ډوډۍ به وې.

تينداري ښی لاس په هوا کې او چپ لاس يې له ښي مټ سره ونيو، ويې ويل: دومره دومره ډوډۍ به وې. په هر کارت بــه يــې شــپږ شپږ ډوډۍ راکولې. زموږ خو نو شپږ ډوډۍ بس وې، شپږ نورې به مو په پنځه پنځه زره خرڅولې. په هغو پيسو به مــو چــای او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوړه او نور شیان اخیستل. مولانا صېب به کله کله څه غـوړي او وریجې او لوبیا هم رالېږل. خدای دې ورسره ښه وکي.
ومې ویل: آمین! استاد مې ډېر ښه مسلمان دی.
ساعت ته مې وکتل، لمانځه ته لږ وخت پاتې و. اودس مې باید تازه کړی وای.
تشناب ته ورغلم. عصري تشناب یې نوی جوړ کـړی و. غـولي او دېوالونو ته یې کاشۍ ورکړې وې. کمـوډ او دستشـوی پـه کـې لګېدلي وو. په نل کې اوبه راتلې. د دست شوی په هېنداره کې مې ځان ته وکتل. ځان هم را ته غوړ غوندې ښکاره شو. تازه وم.
کوڅه مې په ذهن کې تېره کړه، د هغو پخوانیـو کنـارابونو هـېڅ درک نه و. په یوه کور کې مې هم هغسې کناراب ونه لید. د خلکو ژوند ښه شوی غوندې و.
تره مې په کور کې نه و. ښځې یې وویـل چـې د شـپې پـه یـوه موسسه کې چوکیداري کوي، د ورځې بیـا دوکـان کـې کینـې. د کوڅې په بل سر کې یې د پرچون دوکان کړی و.
څه کم اته بجې وې چې ډوډۍ تیاره شـوه. ښـې وریجـې یـې د چرګ له زېمنې سره پخې وې.
د تینداري راپام شو چې د چرګ په غوښه مې څکه نـه ده کـړې. ویې ویل: زویه، ونیسه کنه دا غوښه ورسره خوره.
- دا به نو حلاله وي؟
- ولې به نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ته څه خبره يې چې په اسلامي طريقه ذبح شوي دي کــه نه؟ دا چرګان خو د خارج نه راځي. په ماشين يې سرونه غوڅېږي. نه څوک پرې الله اکبر وايي، نه بسه نه بد.

اکاناوې په خندا وويل: خدای مې دې نه ګناګاروي، زه خــو چــې هر شی پخوم، په بسم الله يې پخوم. نو که هلته چا خدای نه وي ياد کړی، زه خو يې يادوم.

ومې ويل: په دې خبرو نه کېږي. د مال د حلالولو شرط دی چــې الله اکبر به پرې وايې.

هماغه لورکۍ يې چې مخکې ټلويزيــون تــه ناســته وه، وويــل: د قصابۍ په غوښې نو څه ايتبــار. ســړی څــه پــوهېږي چــې چــا وربانديې الله اکبر ويلي دي که نه؟

- خود به يې ويلي وي. قصاب خو څه کافر نه دی.
- نه، هسې وايم که يې د ياده وتلي وي نو سړی څــه پــوه شي.

په زړه کې مې وګرځېدل چې ته يې قد ته وګوره او خبرو تــه يــې وګوره. مکتبۍ ده کنه.

ومې ويل: اودس په شک نه ماتېږي. دا چرګان خو معلومداره دي چې د کافرانو د ملکونو نه راځي.

- نو د دې په کارټن يې هم حلال ليکلي دي. ولې بــه شــک وربانديې کوو.

تينداري خپلې لور ته سترګې برګې کړې، هغه غلې شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تینداري وویل: کاشکي پوهېدلای، تا تــه بــه مــې ژونــدی چــرګ اخیستی وای. کلونه پس د موږ کره راغلی يې.

ومې‌ویل: پروا نه کوي.

زه خو هسې هم موږ وم خو هغې ګومان کاوه چې خپه شوی یم.

د شپې مې عجیبه خوب لیده. له مولانا صېب سره موټر کې ناست یم. زه جلو ته ناست یم، دی مې څنګ ته. کم‌ســوری پــوخ ســړک دی. داسې را ته ښکاري لکه د قرغې له بند نه چې د پغمان خوا ته ځې. دغسې روان وو چې ناڅاپه مولانا صاحب راباندې غږ وکــړ: پام کوه، پام! دا نو سه بلا ده؟

ګورم چې پر سړک د چینجي غوندې یو شی اوږد غځېدلی پــروت دی. له رنګه شین خو په سټه غټ. ته وا د ملخ نیکه دی.

زړه مې و چې موټر پرې وخېژوم خو کټل مې چې شــی ورو ورو غټېږي، غټېږي. اول د کېشپ قدره وي، بیا د تمساح په اندازه شي. دغسې لا پسې غټېږي او لوړېږي. ډایناسور ورنه جوړېږي. یو دم خوله خلاصوي. نژدې وي چې موږ له موټر سره له ســتوني تېــر کړي.

ژر مې موټر ریورس کړ. د بلا خوله دومره لویه وه لکه د مــاهیپر د ټونل خوله.

خو ښه وه چې بلا ډېره درنه وه. ژر ژر خوځېدای نه شوه.

د موټر مخه مې وګرځوله. اکسلېټر ته مې لته ورکړه. چې ښه لرې شوو، موټر مې سوکه کړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له يو چا مې پوښتنه وکړه چې هاخوا ته بله لاره نشته.

ويېويل: ولېنه، دغسې لنډ راتاو شه، ښي لاس ته د کورونــو پــه منځ کې لاره ده.

سبا مې تر مازديگره پورې چورت واهه چې د دې خوب تعبير بــه څه وي خو ذهن ته مې څه نه راتلل.

له تره سره په دوکان کې ناست وم. سرمايه يې ډېره زياته نــه وه خو گوزاره يې پرې جوړه وه. مازديگر يې دوکان بند کړ. د دخــل پيسې يې وشمارلې، پنځه دانې يوازې زرگونونه په کې وو.

د کارته نو تر سړکه ورسره لاړم.

ده يو ژوندی چرگ واخيست. په دوکاندار يې حلال کړ. چرگ يــې زوی ته ورکړ چې کور ته يې يوسي. پخپله نوکرۍ ته ولاړ.

څلور شپې ورځې مې د ده په کور کې تېرې کړې.

د مولانا صېب زنگ راغی چې راځه نو.

تينداري ته مې پنځه‌زره افغانۍ ورکړې چې ماشومانو ته جــامې وکړي.

د تگ په وخت کې مې ورته وويل: دا نجونې دې مکتب نه وباسه، بې لارې کېږي. دلته لنډ، کور ته نــږدې مدرســه لــرئ. ولــې يــې مدرسې ته نه‌لېږئ.

هېڅ يې ونه‌ويل.

چې روان شوم، غږ يې راباندې وکړ: زويه، کله کلــه راځــه. خپــل کور دې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته مې ویلي وو چې بېرته لاهور ته ځم چې سبقان مې پاتې دي.

د هوتخېلو په جومات کې مې مولانا صېب ولید. له لرې یې راته وخندل او غېږه یې خلاصه کړه.

نوې سپینې جامې یې راکړې: واله بچیه. کاټن والا دې. دا مې خاص تا له د سعودي نه راغوختې. د کابل د ګرمیو چاره به درله وکي.

دوه ښایستوکي ځوانان ورسره ناست وو. ویې ویل: دې ملا صېبانو له مو اوس اوس پګړۍ تړلې. مېرانشاه کې یې مدرسه ختمه کړې.

نرۍږیرې، سپین مخونه. ما ته د بل ځای ښکاره شول.

همداسې و. نجم الدین د تخار و، ضیأالحق د بدخشان. فارسي خو یې هسې هم خپله ژبه وه خو پښتو او اردو یې هم ډېره ښه زده وه. داسې وزیرواله پښتو یې ویله چې ان زه پرې سم نه پوهېدم.

د شپې مو تر ناوخته مجلس کاوه. ښه مجلسي هلکان وو.

سهار بیا مولانا صاحب راته وویل چې دوی په کابل کې بلد نه دي او ته به یې په ښار کې درسره ګرځوې.

چېرې چې اوسې، هلته هر څه درته عادي ښکاري خو که څوک له بل ځایه ورته راشي نو داسې څه په کې ویني او داسې خبرې درته کړي چې بیا به له ځان سره وایې: «امممم. دا خو رښتیا وایي نو ما ولې په دې سترګه نه وو ورته کتلي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څو کاله مې په کابل کې وخت تېر کړی و او له هر څه سره يې عادت شوی وم خو نجم الدين او ضياألحق داسې نه وو.

د غازي سټډيم خوا ته روان وو. د فوټبال له سټډيم سره، لــه يــوه بس څخه په ورزشي جامو کې يوه ډلــه پېغلــې نجــونې راکښــته شوې.

نجم الدين وويل: ای بر پدر مو لعنت شه په دې کفري کارونو!

ضياألحق وويل: لا حول ولله! ته يې تيونو ته وگوره چې بوټ بوټ راوتلي دي.

نجم الدين ورغبرگه کړه: عمداً يې هلکانو ته ښيي چې شهوت يــې وپاربېږي. ورته گوره! تنگ تنگ پتلونونه يې وگوره چــې کونــاټي يې ترې وتلي دي.

ما په ټلويزيون کې او دې خوا ها خوا ورزشکارې نجونې ډېــرې ليدلې وې خو دا اول ځل و چې دې شي ته مې ورپــام شــو. دوی رښتيا ويل.

تر غرمې پورې مې نيم کابل ورباندې وکوت. دوی به په هر ځای کې داسې بدعتونه او داسې ناروا وې ليدلې چې ما هر وخت ليدل خو په دې سترگه نه.

غرمه مې جومات ته ورسول.

جماعت نه وروسته، مولانا صاحب راته وويل: گاډی دې همدقلتــه ودروه. هن دا چابي واله، هغه ټرک وينې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لاس يې د سړک پورې غاړه کې ولاړې لارۍ تــه اشــاره وکــړه: ټرک چالان که، میکرویانو له یې بوزه. د مسلخ په خــوا کــې چــې هغه ناتمام بېلډینګ دې، هماقلته یې ننه باسه.

په لارۍ کې سمېنټ بار وو.

پوښتنه مې وکړه: مولانا صاحب! دې سره څه کوئ؟

ویې ویل: هلته چې ورسېدې بیا به پوی شــې. هلــه نــو ورزه لــه خیره؟

موټر مې روان کړ. له درانه تګ نه یې معلومېدل چې ډېــر درانــه شیان پرې بار دي.

د بېلډینګ شاوخوا ته په شین ټوکر پوښلې جــالۍ ګرځېــدلې وه. چوکیدار زما انتظار کاوه. چې څنګه ور ورسېدم، د بېلډینګ مخې ته ولاړ و او د موټر په لیدو یې ژر دروازه بېرته کړه.

ورننوتم.

چوکېدار په بېړه ور بند کړ. کړکۍ ته رانــږدې شــو. ویې ویــل: د موټر مخه وګرځوه. لیورس راشه.

د موټر شا مې د بېلډنګ پوړیو ته برابره کړه.

پنځه – شپږ تنه ځوانان له بل چته راکښته شول. د موټر لــه شــا څخه یې د سمیټو بوجۍ لاندې وغورځولې. د سمېنټو بوجې یــې سر په سر سره کېښودې او پوړۍ یې ځنې جوړه کړه. چې ګــورم د موټر په دواړو خواوو کې د سمېنټو د بوجیــو دوه دوه قطــاره لکه دېوال ولاړ دی او تر منځ یې ځای خالي دی. د بوجیو پر سر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې لرګي او دړې اچولې وې او د دړو د پاسه سمېټ خــو لانــدې ټوله وسلې. پې کا، راکټ، د مرميو صندوقونه، لاسي بمونه ...
دوی د وسلو او مرميو په خېژولو بوخت شول. چوکېدار راته کړه: ستا کار تمام دی. ورځه له خيره.
لاړم. د هوتخېلو په يوه هوټل کې ډوډۍ ته کېناســتم. ډوډۍ مــې تمامه کړه، چای مې څښل چې د ميکرويانو له خوا د ډزو غږونــه راغلل.
د باندې ووتم. ډزې د ميکرويانو د پله له خوا کېدې.
دوې امريکايي هيلي کوپټرې د ميدان له خوا راغلې.
بېرته هوټل ته ورننوتم. د هوټل په ټلويزيون کې خبر راغی چــې وسله‌وال کسان يوه ناتمام بېلډينګ ته ننوتي، د امريکا پر سفارت او د ايساف پر قوماندانۍ ډزې کوي.
د مولانا صېب زنګ راغی: بچو سه شوې؟
ورغلم. بيا يې پر شا وټپولوم: اوس به د غازيانو کاروايي ګــورې.
ســه بــه ګــورې؟ د غازيــانو کــارروايييييي. شــل – پنځه‌ويشــت امريکنان يې مردار کړي دي.
ومې‌ويل: د زړه نه؟

- خود. راشه چې درله ښکاره يې کم.

کوټې ته ننوتو. کمپيوټر يې چالان و. له يوه لوړ ځايه لانــدې ځايونه ښکارېدل. د ډزو پر له پسې غږونه وو.
د الله اکبر، الله اکبر نارې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته لرې یو ښایسته بېلډینګ ښکارېده.

په غولي کې يې څو کسان پراته وو. تصویر رانږدې شو. دوه سرتورې ښځې په پتلونونو کې پړمخې پرتې وې.

څو امریکایي عسکرو مخامخ ډزې وکړې، ته وا چې د کمپیوټر له شا څخه موږ ولي. دوه نور يې په منډو د پرتو ښـځو خـوا ته ورغلل. په همـدې وخـت کـې دوی هـم دواړه ولګېـدل او ولوېدل.

مولانا صېب چیغه کړه: الله اکبر. دوه نور يـېم ور لـه مـردار کړل.

پوښتنه مې وکړه: دا کوم ځای دی؟

په موسکه خوله يـې وويـل: خـو همـدا دې کنـه، د امریکـې سفارت.

ومې ويل: دا څنګه ستا په کمپیوټر کې ښکاري؟

ويې خندل: هههههههه، بچو! هلته مو کېمره لګولې ده. هر سه په انټرنټ کې به راه راست راځيي. دغه دې خوا ته بېلډينګونه ويني؟ دا د ایساف والا دي. اوس به وګورې چې سـنګه ورنـه درز باسي.

په کمپیوټر کې کله د سفارت تصویرونه راتلل، کله د ایســاف، کله د میکرویانو د سړک او بلاکونو. له هـرې خـوا ډز و ډوز روان وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ مې رایاده شوه. د هغې کور هــم پــه میکرویــان کــې و. خدای دې خیر کړي. زړه کې مې سل خبرې تېرېدې. هسې نه چې خدای مه کړه د هغې کور ولګېږي. خدای دې نه کوي.

مولانا وویل: بچو، سه سوچ کیې؟

ومېویل: هېڅ. لږ ستړی غوندې یم.

ویېویل: ورزه نو ته دې دمه جوړه که.

په دې څلورو ورځو کــې مــې دوه درې ځلــه ښــاپېرۍ سره پــه تیلفون خبرې کړې وې خو تر دې مې زرمینه ډېره یادېدله.

خدای زده چې ولې مې یو ناڅاپه ورپام شو.

دا د مور غوندې جادوګره وه. سحرګرې سترګې یې وې، اثرناکې. زړه یې رانه وړی و. حیران وم چې څنګه یې راخپله کړم.

یوه ورځ مې ښاپېرۍ ته وویل: زرمینه به رضا کوې ګنې هغه لوڅ عکسونه به دې مېړه ته وښییم.

څو شېبې لکه بوت غلې پاتې شوه. ان یې سترګې هم نه ځمبلــې. دغسې مخامخ یې راته سترګې نیولې وې. بیا یې پــه آرامــۍ سره وویل: نه. دومره ناځوانه به نه یې.

- قسم دی چې ورښکاره به یې کم. دوکان یې را معلوم دی. تر لاسه یې ونیولم. ویې ویل: راځه ناځوانه! زه به جــوړه درسره لاړه شم. ناځوانه!

حاجي مې ولید چې له جوماته راووت. د ښاپېرۍ مېړه یادوم.

ما هلته څه کول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی د کور خوا ته روان و. زه هم ورسره روان وم. لمر څرک وهلی و.

د لمر تتې سپینچکې رڼا ته د بلاکونو په دهلیزونو کې د بلو څراغونو رڼا لا ډېره تته او ژېړبخونه ښکارېده، لکه د ملامت او شرمېدلي سړي مخ.

حاجي ورو ورو روان و او له هر ګام سره یې امسا پر مځکه لګوله. تر شونډو لاندې یې تسبېح ویله «استغفر الله، استغفر الله، استغفر الله». یا به یې په زړه کې ویله خو ما اورېدله.

- حاجي په خیر راغلې.

حاجي له غږه وپېژانده چې د مخامخ کور ګاونډی یې دی.

بې له دې چې ورته وګوري، ویې ویل: خدای دې وبخښه.

ګاونډي غاړه تازه کړه، ویې ویل: حاجي ګله! یوه خبره مې درته کوله.

- وایه کنه.

- امممم. هسې ما وې ته چې نه یې، واړه دې هم چېرې تللي وو که څنګه؟ هېڅ غږ و غوږ یې نه و.

- هو. جالبات ته تلي وو. په قریبانو کې یې مړی شوی و.

ګاونډي ناړې تېرې کړې. څو ګامه چوپه خوله روان و. بیا یې وویل: رښتیا یوه بله مې کوله.

حاجي ودرېد. مخ یې ده ته واړاوه. سترګو ته یې ځیر شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډي په ټيټ غږ وويل: والله څه ووايم نو. خلک درپسې خبرې کوي. وايي دی چې په دوکان کې وي، يو ځوان يې کور ته راځي.

اوه! دا څه اورم؟ هغه خو زما خبره ورته کوله. دا څنګه زما په مخکې دا خبره کوي؟ نو ما ته ولې ګوته نه نيسي چې دغه ځوان دې کور ته راځي؟

حاجي په ملامتوونکو سترګو ګاونډي ته وکتل.
ګاونډي سترګې ورنه واړولې.
حاجي په چوپه خوله نېغ ورته کتل.
سړي اېخوا دېخوا وکتل. بيا يې د حاجې سترګو ته وکتل. ژر يې سترګې کښته واچولې.
حاجي وويل: ظالمه! همدا اوس د جومات نه راووتې. تا خو ماشاألله سبقم ويلی. ته خو پوهېږې چې د بهتان ګناه څومره ده؟ ولې په خلکو باندې بد ګومان کوئ. هغه څوک چې ته يې يادوې هغه مې د باجه زوی دی. پوه شوې کنه؟

اوه!
دا يې لا بله. نو دی په هر څه خبر و او هسې يې ځان ناګاره اچولی و. او څه ښه پلمه يې جوړه کړه. زه يې د خپل باجه زوی وبللم. حيران وم چې ګاونډی ما څنګه نهويني؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډي د خواخوږۍ په انداز وویل: ته وګوره، دا دلـهګان هســې لګیا دي. هی هی نو! خیر دی ته مه خپه کېږه. ما ویــل خــبر دې کړم چې خلک دې پسې شا داسې خبرې کوي.

- خیر یوسې. هر چا ته دې خدای انصاف روزي کي. د هر چا خولې ته خو برغولی نه شو نیولی.
- ولله چې رښتیا وایې. خلک خپل هېڅ کار و بار نــه لــري، هسې په نورو پسې خبرې کوي. رښتیا دا هلک مو پخــوا نه و لیدلی. د کوم باجه زوی دې دی.
- ته یې نه پېژنې. مور و پــلار یــې مــړه دي. دی لا بیخــي ورکوټی و چې یتیم شو. تره لوی کړی دی. دا څو کاله په پاکستان کې و.

دواړه د بلاک په دهلېز ننوتل. پر زینو چې ختل، ګاونــډي وویــل: حاجي ګله! چې د ما نه یې ونه ګڼې.
حاجي ودرېد. ستمی یې کېده. څو وارې یې ساه سمه کړه، بیا یې وویل: نه، نه. په تا مې باور دی. ګاونډی خو لکه ورور وي. ورور نو کله داسې کار کوي.
ګاونډي وویل: راځه ناشته د ما سره وکړه.
حاجي د خپل اپارتمان د وره په قلف کې کــیلي وګرځولــه. ویــې ویل: کور دې ودان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ور یې پرانیست، د سرو کړیو زېړو غوړیو وړم مو په سپږمو ولګېد.

ورننوت.

ښاپېرۍ له پخلنځي څخه غږ وکړ: راغلې په خیر؟ هګۍ درته څه رقم پخې کړم؟ ستارهیي، که بل رقم؟

حاجي لویه ساه واخیسته، ویې ویل: نه یې خورم.

کوټې ته ور ننوت. امسا یې له وره سره پر دېوال تکیه کړه. چې څنګه کېناست، غږ یې وکړ: ما ته یې واېشوه.

نو زه چېرې وم؟ ده نه لیدم، ګاونډي یې نه لیدم، خو ما هر څه لیدل، هر څه مې اورېدل. هسې نه چې زه دی وم یا مې روح د ده په کالبوت کې ننوتلی و.

د زېړو غوړو وړم تېرو وختونو ته یووړ.

د واده د شپې په سبا یې مور په زېړو غوړیو کې هګۍ پخې کړې وې او په پتناسه کې یې د دوی کوټې ته راوړې وې.

اخخخخ! څه دوزخي شپه یې تېره کړې وه.

ده ته خو ځان له پخوا نه معلوم و خو ښه خبره دا وه چې بل څوک پرې نه پوهېده. اوس یې نو ښځې ته هم هر څه ور معلوم شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بده يې لا دا چې په زړه کې يې ورتېر شول چې ناوې يې پــه پټــه ورته پسخېږي. ورپورې خاندې.

کاش مور يې خبره منلې وای. د څلوېښتو کلونو و چې دسمال يې ورته راووړ. پوره شل کاله يې مقاومت وکړ خو په آخــر کــې يــې مور خپل کار وکړ. مور به هر وخت ورته ټينګه وه چې څوک درته وکړم، څوک دې خوښه ده. خو ده به ويل چې نه يې غواړم.

مور يې ويل: شکر تجارت دې شته، خپل کور لرې نــو دا دومــره جايداد به چا ته پرېږدې؟ ولې يې په لوی لاس ميرات کوې؟

ده به ايلې بهانې کولې.

خو مور يې يوه ورځ خپل کار وکړ.

دی بېخي ناخبره وو چې د ښاپېرۍ دسمال يې ورته راووړ.

او ده نو نور انکار نه شو کولی.

واده يو غم، اولاد پيدا کول بل غم.

په هره مياشت کې چې به د ښاپېرۍ جامه شروع شوه، مــور بــه حاجي ته ويل چې ولې دې ښځه ډاکټر ته نه بيايې، علاج يې ولې نه کوې. سبا به مړه يم او د لمسي ارمان به مې ګور ته وړی وي.

آخر يوه شپه حاجي په ټيټ سر ښاپېرۍ ته ودرېد: ګوره! ما خــو واده نه غوښت. مور را ته په زوره وکړې. زه خو د خدای په غضب ککړ يم خو ته خپله چاره پخپله وکه. زما د خوا در تــه اجــازه ده. خو قول راسره وکه چې دا راز به چا ته هم نه وايې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ په ناهیلي انداز را ته وویل: ناځوانه! ودې لیدل؟ شل کاله مې دغه راز پټ ساتلی و خو تا بې لوظه کړم. اوس به حاجي تــه په کومو سترګو ګورم؟ ډېر ناځوانه يې، ډېېېېر.

پر حاجي مې زړه خوږېده. څومره سخته ده چې سړی دې داسې خبره وکړي. په خپل کار پښېمانه وم. د ښاپېرۍ سترګو تــه مــې وکتل. غوسه نه وه، خو خپه وه، سخته خپه. خو کاش غوسه وای.

ويې ويل: زما و د تا نو نــوره نــه کېـږي. زه د نــاځوانو سره نــه جوړېږمه. يو وار مخکې دېم ناځواني کړې وه خو ما ويل څه خير دی په ناپامۍ کې به ورنه شوې وي خو دا وار.

اسويلی يې وکيښ: آآآآآه! نور مو سره نه کېږي. څه پــه مخــه دې ښه شه!

عذر مې ورته وکړ. توبې مې وايستې. ياسين شريف مې له جېبــه وايست، لاس مې پرې کېښود، قسم مې وکړ چې بيا به داسې بد نه کوم.

خو ښاپېرۍ نوره نه پخلا کېده.

ولې مې داسې وکړل؟

او بل وار مې څــه کــړي وو؟ دې ويــل يــو وار مخکــې دې هــم ناځواني کړې وه. کومه ناځواني يادوي؟ هغه په بلا وهه خو دغه اوسنۍ ناځواني به دې څنګه شي؟

ځان ته مې زياړې کړلې.

را نه ولاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوازې پاتې شوم.

د موټر جلو ته کېناستم.

موبایل مې له جېبه را وایست. زنګ مې ورته وکړ.

ټیلیفون یې بند و.

لاس مې د موټر پر کیلي ایښی و خو د چالانولو متره یې را کې نه وه.

څه وکړم؟ چېرته لاړ شم؟

ځمکې ځای نه راکاوه. ساه مې ډوبه وه. پر سینه مې دروند بـــار پروت و. هېڅ شي خوند نه راکاوه.

«ناځوانه!» «ناځوانه!»

دې کلمې را نه لاس نه اخیست.

رښتیا مې لویه ناځواني کړې وه، نو دا مې حق و چې د «ناځوانه» کلمه مې دې همداسې وځورويي.

موټر مې چالان کړ. فول اکسلېټر مې ورکړ.

د ټیرونو کغهار یې شو.

مخې ته مې لارۍ روانه وه.

موټر مې پسې تېز کړ.

نیت مې و چې تر لاندې یې ننوځم او هر څه ختم کړم.

موبایل ته مې زنګ راغی.

خدای دې وکړي چې ښاپېرۍ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اکسلېټر مې پرېښود. موټر لږ څه سوکه شو. ګېر مې را کــم کــړ.
موټر چې ورو شو، د سړک څنګ ته مې ودراوه.
موبايل مې پر له پسې زنګونه وهل.
مولانا صاحب و. ويل يې چې زر راشه په کار مې يې.
ورغلم.
ته وا بزرګ دی. وار له واره يې پوښتنه وکړه: جي سنګه چل دې؟
دومره خفه مې کله هم نه وې ليدلی. ولې خفه يې؟
ومې ويل: نه يم.

- خو سترګې دې داسې نه وايي. په عاشقي کې هــم ګيلــې وي هم جنګونه جانانــه. هههههــه. دنيــا بــه ســه وي او عاشقي به يې سه وي؟ ګوره بچو! حال را ته ووايه. ســه شوي دي؟ هن؟
- دنيا نه مې زړه تور دی. مرګ غواړم.
- خه خه، نووو خبره داسې ده. د خاپيرئ سره خو بــه دې ورانه شوې نه وي؟

په زړه کې مې تېر شول چې دی نو څنګه خبر شوی. لکــه بــزرګ چې وي. دا اول ځل نه و. څو وارې داسې شوي دي چې ما ورتــه خبره نه وې کړې خو دی پرې خبر وي.
ويې ويل: ګوره بچو! ته يې مه وايه خو زه پوهېګم.
ټوله کيسه مې ور ته تېره کړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لاسه يې ونيولم. کوټې ته يې بوتلم. ور يې پورې کړ. کوټه کې تياره شوه.

ويې ويل: خه نو! ته که حورې وګورې نو بيا به سه کيې؟ هن؟ دا خاپېرئ ده که سه بلا ده، د دې او د حورو مقابله خو نو کله هم نه شې کېدی. دنيا به سه وي، خزې به يې سه وي او خوند به يې سه وي. اصلي خوند خو په جنت کې وي. چرته وي؟ په جنننت کې وي.

هلته په جنت کې بس جانان به وي، مزې به وي

خکلې پېغلې حورې او غلمان به وي، مزې به وي

زه غلی وم.

ويې ويل: د تا يادېګي چې ما در ته ويلي وو چې زما شفاعت به هم همدا ته کوې؟ يادېګي دې که نه؟

- هو. يادېږي مې.
- ولې مې دقه خبره درته کړې وه؟ په دې چې د تا په تندي کې مې د جنت نور وليدو. تندی مې دې هماغه وخت کې چپ کړو که مې نه کړو؟
- بالکل. په تندي دې ښکل کړم.
- بس نو. ما ته معلومه وه چې ته به يو ورز افضل الجهاد کوې او د شهادت درجه به ګټې، جنت له به ورځې او بيا به د ما شفاعت هم کوې. الله تعالی په سورة المحمد کې، قربان يې شم، فرمايي چې: «ذٰلِكَ وَلَوْ يَشَاءُ اللَّـهُ لَانْتَصَرَ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مِنْهُمْ وَلَٰكِنْ لِيَبْلُوَ بَعْضَكُمْ بِبَعْضٍ ۗ وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَنْ يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ» یعنې که الله تعالی وغواړي د کافرانو نه غچ اخلي خو غواړي چې تاسې له یو بل سره په امتحان کې واچوي او سوک چې د الله په لاره کې وجل کېږي الله به یې اعمال هېسکله نه ضایع کوي.

ځان را ته تکړه ښکارېده. د فخر او غرور نری احساس را کې پیدا شوی و. لکه څوک چې په امتحان کې کامیاب شوی وي. هغه شېبه مې سترګو ته درېدله چې د خدای په امتحان کې کامیاب یم او خدای پاک مې نازوي.

مولانا صاحب وویل: ته یې نه وینې خو قسم په رب دی چې دغه اوس ستا له جبین نه نور راوزي نور. سه راوزي؟ نووور راوزي. دغه کوټه یې داسې رڼه کړې ده لکه زر سراغونه چې په کې لګېدلي وي. سو سراغونه؟ زررر سراغونه. هله نو. همدا یې موقع ده. داسې کار وکه چې هم ګناهونه دې پاک شي او هم د جنت حورو له ورسېږې. داسې حورې چې یو وار ورسره کوروالایي وکې، د دنیا ټولې خزې او جونې او ټول خوندونه به در نه هېر کي. سه به کي؟ درنه هېېېر به یې کي. که یې خوند وسَکې، په ځان به غوسه شي چې مړه ولې لس کاله مخکې ور له نه راتلې. ځان له به وایې چې ولې مې هسې خوشې چټي په دنیا کې جوند وکو. د حورې داسې خوند دی چې ویې ګورې، بیا که دغه خاپېرۍ ده که سه بلا ده، هغه که پېغله هم شي، نه به یې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غواړې. او ولې به يې غواړې؟ تا ته خو دوه اويا حــورې مقــررې دي. سو حورې مقررې دي؟ دوه اويا.

څه چې ده ويل، زما سترګو ته درېدل. ځان مې د دوه اويا حــورو په منځ کې ليده.

پر اوږه يې لاس را کېښود، ويې ويل: نو داسې سه وکه چې خرما هم ده، ثواب هم.

بې له دې چې ور وګورم، ومې ويل: څنګه؟

- استشهاد! رسول اکرم صلی الله علیه و سلم فرمايي چــې اَشرُفُ المُوَتِ قَتْلُ الشَّهادَهِ

هر څه تيار و. د يوه ټونبېس موټر کيلي يې راکړه.

موټر مې رهي کړ. موټر داسې دروند و لکه د لارۍ بار چې دې په کې ايښی وي. چې څومره رېز مې ورکاوه، موسم يې نه اخيست.

د پل چرخي په سړک روان وم. د ميکرويان له څنګه چې تېرېــدم، د ښاپيرۍ د بلاک خوا ته مې وکتل. په زړه کې مې وويل: د رنډۍ لورې! ما پسې به ارمان کوې.

له لرې د امريکايانو کتار راښکاره شو.

ورنژدې شوم.

نيم کتار تېر شوی.

اکسلېټر مې ټينګ کړ. شټرينګ مې چپ ته تاو کړ. بټن مې ټينــګ کړ. ګړز شو ...

له شا څخه مې د زګيروي په شان آواز واورېد: «ناځوانه!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غرې لوري ته مې وکتل. څوک نه وو.

له بلې خوا چا په لوړ غږ ناره کړه: ناځوااااانه!

نارې انګازې وکړې. له هرې خوا د «ناځوانه»، «ناځوانه» غږونـه راتلل.

ځای پر ځای ودرېدم. غږونه ورک شول.

روان شوم. هر قدم چې به مې کېښود، له چمنه همـدا غـږ پورتـه کېده.

د شيدو د لښتي څنګ ته کېناستم. شرهارو تـه يـې غـوږ شـوم. شرهار نه و. بل څه و. غوږونه مې ور ته څک کړل، ښه ورته ځير شوم. د شيدو له بهېدو څخه تـت آواز پورتـه کېـده: «ناځوانـه»، «ناځوانه»، «ناځوانه»

آوازونه وار په وار سره تېز شول، چيغې شوې، فرياد شو.

پاڅېدم. منډه مې کړه خو خلاصون مې ځنې نه و. د ونو له پـاڼو، د ګلونو له عطره، د هوا له چلېدو، له ځمکې، له آسمانه، له لمـر او سمندره بس همدا غږونه راورېدل: «ناځوانه»، «ناځوانه» ...

په غوږونو کې مې ګوتې کېښودې. له ګوتو مې هـم همـدا کلمـه اورېدله.

نه پوهېدم چې چېرته وتښتم. بس منډې مې وهلې.

بده لا دا چې دا ځل پوهېدم چې ولې مـې نـاځوان بـولي. خپلـه ناځواني را ته معلومه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چينې غاړې ته ورغلم. ګونډې مې پر ځمکه ولګولې. سر مې ځړېدلی و. نه پوهېدم چې څه ووايم. څنګه بخښنه وغواړم چې ومې بخښي.

په نرمه غاړه مې غږ ور وکړ: ښاپېرۍ!

چا ځواب را نه کړ.

ومې ويل: ښاپېرۍ! پوهېږم چې غږ مې اورې. خير دی، دا ځل مې وبخښه!

هماغسې خاموشي وه.

بيا مې وويل: بد مې کړي دي. قسم دی، بيا به داسې نه کوم. ګوره! دا دی غوږونه مې نيولي دي. توبه! توبه! توبه! صحيح شوه؟

غږ يې نه کاوه.

غږ نه کول يې سخت ځورولم. ان که يې زياړې را ته کولای، سپکې سپورې يې را ته ويلای، دومره به يې نه ځورولم خو چې مازې خبرې يې راسره کولای.

توبه مې وکړه، معافي مې وغوښته، نور نو څه وکړم چې رضا شي؟

کېدای شي چې دلته نه وي. هلته په ماڼۍ کې د شرابو په حوض کې به وي.

هلته پسې ورغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حوض پر غاړه څملاستم. په ځير مې ور وکتل. شراب داسې راښه وو چې د حوض تل جوت ښکارېده خو ښاپيرۍ په کې نه وه.

وي به. هغه به په شرابو کې ځان حل کړی وي. چې خبرې ور ته وکړم، را پيدا به شي.

ومې ويل: ښاپيرۍ مې! خدای ته وگوره، نور مې مه ځوروه. هرې جزا ته حاضر يم. جزا راکوه خو خپگان دې نه شم زغملـی. خيـر دی خبرې را سره وکړه. زياړې وکړه. بد رد را ته ووايه. سپک مې کړه. دا مې حق دی. خو خبرې دې را نه مه درېغوه!

چوپه چوپتيا وه.

ان زما خپلو خبرو هم په گنبده کې انگازې نــه کــولې، بېرتــه نــه راگرځېدې.

کېناستم. چارچاپېره مې وکتل.

بيا مې په زوره ناره کړه: ښاپيييييرۍ!

گورم چې د ماڼۍ ټولو ډبرو خولې خلاصې کړې دي او زما خبره له ستونې تېروي.

د شرابو څاڅکي په چينجيو بدل شوي وو. زما له خولې بــه چــې خبره ووتله، دوی به پرې حمله وکړه. شل پنځه ويشــت اروا وړو چنيجيو به زما د خبرو پر هرې کلمې را چاپېر شول. پر هر توري به پنځو شپږو چينجيو خوله واچولــه. تــوري بــه يــې ذرې ذرې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما به چې څومره خبرې کولې، چینجي بــه هماغــومره چاغېــدل، غټېدل، خولې به یې غټېدې او لا به زما د خبرو په خوړلو کې تکړه کېدل.

اوس پوه شوم. ښاپېرۍ چې مې خواب نه راکوي، وجه یــې دا ده چې ناريې مې تر هغې پورې نه رسېږي. ګنې دومره زارۍ به مــې بې اثره نه وای.

پر چینجیو مې برید وکړ. د لاس په مخ او څټ مې چینجي ووهل.

- ځئ! ورک شئ!

چینجیو هوا ته ټوپ کړ. په هوا کې یې زما خبرې وخوړې.

- لرې شئ! اې خرکوسانو!

څو چینجیو ان زما شونډو ته راټوپ کړل.

لا مې له خولې نه کلمه پوره نه وه وتلې چې دوی یې یو یو توری په غاښونو وچیچل او ویې ژدویل.

نور مې خبرې نه پوره کېدې. چې خبرې مــې کــولې، بــې معنــا غږونه ور نه جوړېدل.

چینجي دومره اروا وړي وو چې ان زما پر کنځلو یې حملې کولې.

ما به چې هره کنځا وکړه، دوی به خوړله.

په دواړه لاسونو مې له مخې نه چینجي پورې وهل. لکه مچان یــا غومبسې چې شړې. خو دوی را نه لاس نه اخیست.

منډه مې کړه.

له مانۍ نه ووتم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چینجي ورک شول.

ودرېدم. اسویلی مې وکېښ. شا و خوا ته مې سترګې وغړولې.

راون شوم. بېرته د چینې غاړې ته ورغلم.

ښاپېرۍ د چینې په تل کې ناسته وه. زنګنونه یې په ټټر پورې جوخت نیولي لاسونه یې له زنګونو چاپېر کړي وو. سر یې پر زنګنو ایښی و. ویښتان یې د مجنون بېد د ښانګو غوندې په هوا کې ځړېدلي وو او دا یې پټه کړې وه.

غږ مې پرې وکړ: ښاپېرۍ!

هماغسې غلې ناسته وه.

- ګوره! ومې ویل چې بد مې کړي دي. توبه مې وکړه. نور مې نو ولې ځوروې؟

ویده خو نه وه ځکه چې ما ولیده چې ځان یې نور هم را غونج کړ.

- یو څه خو ووایه! آخر انسان هو مېں، فرشته تو نهي/ انسان نه کریګا تو خطا کون کریګا

پاڅېده. زانګه وانګه د هېندارو خونې خوا ته روانه شوه.

ناره مې کړه: ښاپېرۍ! ته و خدای که داسې وکې.

پاس یې را وکتل. سترګې یې نه ځلېدې. غوسې او خپګان تتې کړې وې.

بېرته یې مخ واړاوه. چابکه شوه.

- ښاپېرۍ مې! ګرانې! داسې مه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هماغسې بې پروا روانه وه. د هېندارو خونې ته ور ننوته.
چینې ته مې پسې ور ټوپ کړ. سر مې پر کلکې هېندارې ولګېد.
پر تندي مې څړیکه وشوه.
د چینې اوبه کنګل شوې وې.
تندی مې په ورغوي وسولاوه. درد او سوی سره ګډ وو.
سیوري مې را ته کړه: پرېږده چې لاړه شي. دا نو په دومره زارۍ ارزېدله؟
ومې ویل: خود! ډېره رابانديې ګرانه ده.

- ځه بابا! ولې ځان ورته دومره سپی سپی کوې. داسې رنډۍ په زاریو نه ارزي.
- نه. هغه رنډۍ نه ده. هغه مې ملګرې ده.

سیوري مې کټ کټ وخندل. ویې ویل: هسې خو یې نه دي ویلي چې د میئن سترګې ړندې وي. دا خو یوازې تا سره نه وه جوړه. تا غوندې یې ډېر انډیوالان لرل.

- خو زه تر هر چا وربانديې ډېر ګران وم. ما ته یې ډېره مینه راکوله، ډېره زیاته.
- هغه د سپي ګومان هم دربانديې نه کوي، ته وایې مینه یې راکوله. خپل کار یې دربانديې سماوه. مېړه یې د کار نه و، ځان به یې په تا سړاوه. داسې خبرې کوې چې ته وا ببخي پرې خبر نه یې. دا حرامونې لور یې چې د هغې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

سر په تا باندې نخرې کوي، د هغه ډاکټر لور نه ده چې
دا به يې کلينيک ته ورتله؟

رښتيا يې ويل. کومه بي بي ښځه خو نه وه چې دومره نازونه کوي. لور يې هم حراموني. په دواړو کې يې ومنډم له دومره نخرو سره.

تمه مې ځنې وخته.

روان شوم. گورم چې نور د «ناځوانه» غږ را باندې نه کېږي.

آرامه آرامي وه.

واه! د تمې په پرې کولو کې څومره لوی سکون دی. تر هغه وخته پورې چې مې ورته تمه وه، يو وار به مې ځان سره ويل چې زارۍ به مې ومني او بخښنه به را ته کوي، بيا به مې ويل «نه، نه به دې بخښي» نو ډېر ناقرار وم، ډېر ځورېدم. خو اوس چې مې لاس ور نه وميندځل، يو دم هوسا شوم. زړه مې ډاډه شو چې خبره نوره خلاصه ده. لکه د مردار دانې زوه چې وباسې او درد يې تسکين شي. کله کله ناهيلي هم بلا خوند لري.

خو د ناهيلۍ خوند هم ډېره موده پاتې نه شوه.

روان وم خو په بې خوندۍ کې ډوب. نور نو د ښاپېرۍ يادونو نه ځورولم خو خوندونه هم را نه تښتېدلي وو.

رښتيا، مخکې له هغې چې په موټر بم کې ځان والوځوم، يوه بله پېښه هم شوې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمینه په پلي سټېشن کې په ګېم لګیا وه. زه ورته مخامخ د کوټې په بل سر کې ناست وم.

لاسونه یې په هوا کې خوځول: وا وا! مېشن مې پوره کړ.

ورنژدې شوم. د ټلویزیون پردې ته مې وکتل. رنګ رنګ پوکانۍ پورته خوا تلې. په انګلیسي یې څه ورته لیکلي وو.

زرمینې وویل: دا ډېر سخت مېشن و، خو پوره مې کړ.

ومې ویل: آفرین! پنجه که!

د لاسونو ورغوي مو سره وجنګول.

- یو بل ګېم نوی راغلی دی. وایي ډېر ښه ګېم دی.
- در ته وا یې خلم؟

مور ته یې وکتل.

مور یې د نه په معنا سر وخوځاوه.

ما زرمینې ته سترګه ووهله.

کله چې یې له کوره وتلم، زرمینې غلې یو ټوټه کاغذ د واسکټ په جېب کې را واچاوه.

بله ورځ چې ولاړم نوی ګېم مې زرمینې ته ورکړ. رنګ یې وغوړېد. موسکه شوه خو کله یې چې مور ته وکتل، شونډې یې سره ورغلې.

د ښاپیرۍ ورغوی مې په ګوتو ټینګ کړ.

را ویې کتل. په سترګو یې وپوهولم چې دا کار مې باید نه وای کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرمينه په بله کوټه کې په ګېم بوخته وه. ښاپيرۍ تشناب ته ننوته چې ولامبي.

زرمينې ته ورغلم.

په ټيټ غږ يې وويل: ډېره منه!

څنګ ته يې کېناستم.

- خوښ دې شو؟

- ډېررررر.

لاس مې پر سر ور تېر کړ.

موسکه شوه.

په دوو ګوتو مې يې غومبرۍ ټينګ کړ.

څه يې ونه ويل.

څو ځله نوره مې هم همدغسې ونازوله.

بله ورځ يې چې د ګېم مېشن پوره کړ، ورغوي مو سره وجنګـول.

بيا مې پر مخ ښکل کړه.

سترګې يې کښته واچولې خو بده پرې نه وه لګېدلې.

لاس مې يې په لاس کې ونيو. ګوتې مې يې ونازولې. ورغوی مـې يې ټينګ کړ.

غلې وه.

ورو ورو زړور شوم.

بله ورځ ښاپيرۍ وويل چې ماسپښين به د چا کره ځـي او زه دې يې کور ته نه ورځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیطان وسوسه کړم. را ته ویې ویل چې همدا یې ښه وخت دی. ورغلم. زرمینې ته مې بل ګېم اخیستی و.

د ګېم په خاطر یې دروازه خلاصه کړه خو ویې ویل: مور ویلي دي چې دروازه به چا ته نه خلاصوې.

ومې ویل: پروا نه کوي. هغه دومره زر نه راځي او که را هم شي، زما په خاطر څه نه در ته وایي.

دا په ګېم اخته وه.

ما یې بدن نازاوه. ویښتان، غومبري، مټې، لاسونه.

بیا مې یې ټټر ته لاس ور وړ. رنګ یې سور اوښتی و. ساه یې تېزه شوه. اول یې په کراره زما لاس پورې وواهه. ما یې څو ښېبې اوړې د ګوتو په سرونو کېکاږل.

بیا مې یې ټټر ته لاس ور وړ. دا ځل یې څه ونه ویل.

څو شېبې وروسته د دروازې د خلاصېدو غږ شو. لا له ځایه خوځېدلي نه وو چې ښاپېرۍ را ورسېده او په هماغه حالت کې یې ولیدو.

خبره ورانه شوه.

خو څه به مې کړي وای. ښاپېرۍ نوره خوند نه را کاوه. زه لا د پنځه ویشتو نه وم او هغه د څلوېښتو نه اوښتې وه. د مجبورۍ ورځې مې ورسره پالله خو په زړه کې مې یې لور ښخه وه.

خو په هغه ورځ مې دواړه له ګوتو ووتلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا څو شپې مخکې داسې ښه هوسا وم. که مې خوند نه اخیست، ځورېدم هم نه. خــو دا یادونــه مــې بیــا ولــې ذهــن تــه راغلــل. اوووووف!

روان وم خو په بد خوندۍ کې ډوب.

د ګلونو وږم داسې ځورولم لکه د اغزیو له څوکو چــې ډک وي او چې بویوم یې په پوزه کې مې چوخېږي، پوزه مې څېري.

ته وا هوا د تېزابو له څــاڅکو جــوړه ده او پــوزه مــې ســوځوي، ستونی او سږي مې داسې اېشوي لکه د معدې تېزاب چې مرۍ ته را پورته شي او زړه دې واېشوي.

د چمن پر پستو ډکیو چې به کېناستم، لکه د مېخونو پر انبار چې ناست یم او غږونــه، د مرغیــو، د چڼچڼــو، د بلبلــو، د کــوترو، د ښارویو، د باد او د باران او د اوبو، ټــول غږونــه بــس د تالنــدې غږونه وو. هر غږ به مې غوږونه را خوړل.

«د خدای ډېر ډېر ذکر کوه چې زړه دې سکون ومومي!»

د بې خوندیو په دنیا کې دا د خوند خبره له کومه راغله؟

چار چاپېره مې سترګې وغړولې خو څوک مې ونه لیدل.

ته را یاد شوې.

وی وی! دا دومره وخت ولې را نه هېر وې؟

پر ما به چې هره سخته راغله، ته به مې یادولې. په تا به ډاډه وم.

څومره ډېره موده تېره شوه؟

وروستی ځل چې مې یاد کړې وې، څه مهال و؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په نرم ګرم ځای کې وم. وینې مې خوراک وو. وینه مې ساه وه. را نه چارچاپېره اوبه وې او زه په کې معلق، لکه په مالوچ کې چې څه را ونغاړې. آرامه آرامي وه، بې غمي وه. مطلق سکون و.

ناڅاپه له هرې خوا را باندې زور راغی. چارچاپېره اوبه له هرې خوا را پورې وهل کېدې. درز شو. کڅوړه وچاودېده، اوبه ولاړې او زه په میدان داسې پاتې شوم لکه له عسکره چې وسله او زغره واخلې او د دښمن مخې ته یې ودروې.

بیا له دربوو خواوو را باندې زور کېده. د هډوکو تونل ته یې پورې وهلم او شېبه په شېبه یې لا وړاندې ټېله کولم. زه چې په ناز او نعمت پایېدلی وم او کړاو مې نه پېژانده، سخت دردېدلی وم او ته مې هماغه مهال یاد کړی وې.

ستا به یادېږي، که نه؟

ته مې چې یاد کړې، کړاو مې کم شو او شېبه وروسته په بله دنیا کې وم.

همدا سوچونه مې کول او د غږ خوا ته روان وم.

ونې ته ورسېدم. لویه دنګه زړه ونه. هرې څانګې یې بېله مېوه کړې وه. هرې مېوې یې ځان ته وربللم. په هره مېوه کې یې بلا کشش و. د هرې مېوې رنګ تر بلې ښایسته و.

سخت ورته وهوسېدم. د لومړۍ څانګې مېوه مې را وشکوله. خولې ته مې وړله چې په لاس کې مې وچاودېده، منځ یې تش و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېڅ هم په کې نه. له چاودلو سره يې رنګ او بڼه هــم والوتــل او هېڅ ترې پاتې نه شول.

د ونې بلې څانګې ته ور وختم. د هغې مېوه هم همداسې وه. بلې ته، بلې ته، د ونې د ټولو څانګو مېوې مې وازمايلې خو څه تــرې بود نه شول.

لوی جماعت په يوه ملا پسې درېدلی و. زه هم ورګــډ شــوم. مــلا «الله اکبر» وويل. ګورم چې کلمې ور نه تښتي. هره کلمه چې يــې له خولې څخه وځي، په داسې منډه ځنې تښتي لکه بندي مرغــۍ ته چې د پنجرې ور پرانيزې. خو چېرې؟ په کوم لوري؟

د هېڅ خوا ته!

ملا لګيا شو «الحمد لله رب العالمين ...» نورو مقتديانو سرونه ټيټ نيولي وو او سترګې يې په ځمکې پورې ښخې وې او د کلمو منډه يوازې ما ليدله.

«السلام عليکم و رحمة الله» ټولو ښي لوري ته مــخ واړاوه. نيمــه دنيا مې مخې ته راشنه شوه. وښو د دې کلمــو پــه اوربــدو سره مخونه بلې خوا ته واړول. لکه توند باد چې پرې لګېدلی وي. ونو د خپلو څانګو سرونه په غوړونو ورننه ايستل او سرونه يې پر ټټر باندې لږ ټيټ کړل. څارويو د غوړونو پکې راغــونجې کــړې او د غوړونو سوري يې پرې پټ کړل. وريځې د سپينو او تورو آسونو غوندې وځغاستلې. د سيندونو او سمندرونو اوبو پــه يــوه ســاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې لويې څپې جوړې کړې او داسې په منډه را نــه وتښــتېدې چې سپېره تلونه يې راښکاره شول.

چپ لوري ته مو سلام وګرځاوه. پاتې نيمه دنيا چپ لوري ته را نه په تېښته شوه. موږ او هېڅ يوازې پاتې وو.

ملا زموږ خوا ته مخ واړاوه. تندی يې له ګونځو ډک و. لاسونه يې پورته کړل. دعا يې وکړه.

نه، دعا نه وه. ښېرا يې وکړه. دعا يې ټوله ښېرا وه. په دعا کې يې د ډېرو خلکو تباهي پرته وه.

ټول پاځېدل او هرې خوا ته سره تيت شول. د ټولو مخونه د مــلا غوندې وو. د ټولو څېرې ترينګلې، ټول ترخه زړي. فضا ترينګلې شوه، تورې لوخړې خپرې شوې او هر څه يې تت کړل. حيران وم چې دا څه وشول.

په لوخړو کې شرنګا شوه. ورته ځير شوم. لنډېږيرې تــوره پــه لاس په خرييلې ږيرې پسې منډې وهلې او اوږدې ږيرې د لنــډې ږيرې ګرېوان نيولی و.

خولۍ والا سر سر تور سر ته برګ بــرګ کتــل. د پګــړۍ والا سر سوک پورته کړی و چې د خولۍ والا سر چيت کړي. د پګــړۍ والا سر مخې ته دستار والا سر درېدلی و او ګوته يــې ورتــه څنډلــه، ويل يې: دستار همداسې وي لکه تا؟ ولې زما غوندې نه يې؟

دستار هوار او ښوی و او پټونه يې يو د بل پر سر مــنظم راغلــي وو. شمله يې نه وه او څوکه يې هم داسې هواره وه لکه کاغذ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خط کش ورباندې کېږدي او منظم او په مستقیمو کرښو یې قات قات کړې. خو د پګړۍ ولونه لاندې باندې او ټیټ او جــګ وو، او شمله یې درلوده.

د هغه آمین په لاس کې لیندۍ وه چې په لمانځــه کــې تــر الحمــد وروسته په جهر ویل شوی و. په لیندۍ کې یې غشی ایښــی و او هغه بل آمین یې په نښه کړی و چې خفیه ویل شوی و.

پر نامه ایښودل شویو لاسونو هغو لاسونو ته غاښونه چیچل چې پر ټټر ایښودل شوي وو. په ټټر ایښودل شویو لاســونو پــه هغــو لاسونو پسې توره راخیستې وه چې په لمانځه کــې ځوړنــد نیــول شوي وو.

«ته کافر یې!»

«ته کافره یې!»

«کافره ته یې!»

«کافر خو ته یې!»

ګورم چې د هر چا له ککرۍ څخه کرکــه راوځــي او چارچــاپېره خپرېږي. کرکه په هر څه کې ګډه شوه. د هر څه رنګ یــې بــوین کړ. ګنده رنګونه پر هر شي کېناستل. ونو، بوټــو، ژوو، مرغــانو، ځمکې او هوا ټولو هڅه کوله چې له ځانه بوین رنګونــه وڅنــډي خو نه پاکېدل، لکه په بنده کوټه کې چې جامې، قالینه، توشــکې، بالښتونه، پردې او دېوالونه ټول په اوږو ککړ ســپېره وي او هــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک ځان وځنډې خو ځومره دوږې چې ځنې پورته کېږي، بېرته د اوړو هماغومره ګردونه ورباندې کېني.

لږ وروسته مې هماغه خلک ولیدل چې په خپلو دعاګانو پسې لالهانده وو. دعاګانې یې لوګي وو او دوی لکه ماشوم چې په کوټه کې لوېدلې رڼا پسې ځغلي، دوی هم په خپلو دعاګانو پسې منډې وهلې. چې لږ به ورنږدې شول، لاس به یې پسې واچاوه خو لوګی به یې د ګوتو له منځه وښویېد او پورته لاړ. دوی تول ستړي هلاک شول خو لوګیو نیوی نه ورکاوه.

په زړه کې مې راتېر شول چې دا خلک ولې په داسې څه پسې ځغلي چې یې لاس ته نه ورځي او د نیولو نه دي. لوګی نو چا نیولی دی چې دوی یې د نیولو هڅه کوي.

تا را نه پوښتنه وکړه: دعا ولې کوې؟

- دعا؟ دعا ولې کوم؟ خو کوم یې نو.

څه به مې ویلي وای؟ تر اوسه هېچا داسې پوښتنه رانه نه وه کړې. لږ فکر مې وکړ، بیا مې وویل: امممم، په دعا کې خپله ستونزه، خپل مشکل درته یادوم.

- یعنې زه په هر څه خبر نه یم؟
- یې.
- نو ته ولې خپل مشکل را ته یادوې؟
- هسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما یو عمر دعاګانې کړې وې خو دې ته مې فکر نه و کـړی چــې دغسې دعا ولې کوم.

ومې ویل: په دعا کې هغه څه در نه غواړم چې زما په وس کې نه وي.

ته را ته داسې موسک شوې لکه پلار چې د خپـل ماشــوم اپلتــې اوري خو غوسه کېږي ورته نه.

ودې ویل: ولې یې را نه غواړې؟ زه پخپله نه پوهېږم چې د چا څه شی په کار دي؟ ما ته نه معلومېږي چې چا ته څه ښه دي، څه نه دي ښه؟

رښتیا دې ویل. د هر چا په خیر او شر خو ته ښه پوهېږې.

نو موږ ولې په لوګیو پسې منډې وهو.

له دې پوښتنې سره بیا هماغه د بې خوندۍ څپه راباندې راغله.

څوروونکې خوشبویۍ، خوسا رنګونــه، تربتــوونکې هــوا، تــور خوندونه ... هر څه یو عذاب و، یو آفت و او بلا وه. رنګونو هــم د «ناځوانه» نارې وهلې، خوندونو هم.

له ځانه مې کرکه کېده.

ځان ته مې ویل چې همداسې بې خوندۍ درسره ښــایي. تــه یــې لایق یې.

سر بداله روان وم چې یو غږ مې واورېد، یو شرنګېدلی آواز:

باز آ، باز آ، هر آن چه هستی، باز آ

گر کافر و گبر و بت پرستی، باز آ

(c) ketabton.com: The Digital Library

این درگهٔ ما، درگهٔ نومیدی نیست

صد بار اگر توبه شکستی، باز آ

څه مستانه خلک وو. سپين اوږده کميسونه، گردې لوړې خــولۍ، يو لاس پورته او بل کښته، د چمبې دربهار ته گډېدل. گډېدل څــه گډېدل وو، بس پر ځان راڅرخېدل وو، چورلېدل وو، تاوېدل وو.

دومره گڼ کسان په دې ميدان کې گډ وو، لکه په حج کې طوافگر چې له کعبې څخه راچورلي. ټولو په گډه د «باز آ، بــاز آ» ســندره بلله او دې سندرې زه داسې د دوی خوا ته څکولم لکه د ځــړوبي اوبه چې ځان نه شي ټينگولی او خامخا به د گړنــگ خــوا تــه ور درومي. لکه په فضا کې هغه تورې ســمڅې چــې رڼــا هــم تــرې تښتېدلی نه شی او هر شی په ځان کې داسې جذبوي چې په ځان کې يې ورک کوي او د ځان غوندې يې کوي.

يو وخت مې ځان ته پام شو چې نور زه هم دوی يم. نــه، دوی زه وو. هر څوک زما غوندې وو او زه د هر چا غوندې وم.

نه، داسې نه وو. موږ ټول يو کس وو. يوازې په جامو او گډېــدلو او د سندرې په بللو کې نه، په رنگ او په قد او قواره کې هم کــټ مټ سره يو شان وو. لکه دا نــور چــې هېنــدارې وي او حقيقــت يوازې زه يم.

له گډېدلو سره مې وار په وار سره زړه او ذهن داسې سپکېدل لکه لوند خيشت ټوکر چې په هوا کې يــې وڅرخــوي او ورو ورو لــه اوبو څخه تش شي. لکه د سپېلنيو والا په ټيمگي کــې مړژوانــدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکاره چې لوګی ترې خېژي او کله یې چې په هوا کې څرخــوي، اېرې ترې والوځي، لوګی یې وار په وار سره کم شي او بیا یو مخ ورک شي او سکاره یې په سره انګار واوړي. زه هغه انګخــور وم چې اوس را نه سکروټه سازه شوې وه.

زړه او روح مې تازه شوي وو. یو سرور و، خوشحالي وه، څه بې غمه زندګي وه، هم نشه وه هم خمار و، تلوســه وه، هــم قــرار و. داسې کیف و چې په هېڅ شي کې به نه وي.

زمان او مکان را نه هېر وو. نه پوهېږم چې څومره موده ګــډ وم، بلکې ګډ وو. خو دومره پوهېدم چې زړه مې له هــر شي نــه تــش شوی و. نور هېڅ د «ناځوانه» غړونه نه کول.

د چمبې غړ غلی شو. ټول ځای پر ځای ودرېدلو. لاســونه مــې د چلیپا غوندې پر ټټر ولګېدې، ښی لاس پر چپې اوږې او چپ لاس پر ښی اوږې.

ګورم چې ټولو لاسونه همداسې نیولي دي. هره شېبه کې یــو یــو ګام خوځېدلو او چپ لوري ته تللو.

څنګ ته مې ولاړ کس ته وکتل، هغه زه نه وم. بل تــه مــې وکتــل، هغه هم بل کس و. ټول خلک نور وو. زه هغوی نه وم.

ورو ورو خوځېدلو او یو وخت مې پام شو چې د اوږدې لیکې په آخر سر کې ولاړ وم.

بیا نو یو یو ګام مخ ته تلو. معلومه نه وه چــې چېــرې روان یــو. پوښتنه مې هم نه کوله. سره له دې چې نور مــو څېــرې سره یــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان نه وي او هغوی زه نه وم خو بیا مې هم د پردیتوب احساس نه کاوه.

لکه د سیند د اوبو څاڅکي چې په یوه لـوري درومــي او د هــېڅ څاڅکي په زړه کې شک نه لوېږي چې ولې روان دی، زه هــم لــه هغوی سره پر یوه لیکه روان وم. مطلق سکون و. مطمین وم چې پر کومه لاره ځم د پښېمانۍ لاره نه ده. خو دومره اطمینان ولې؟ نه پوهېدم.

لکه تار چې پر گوټک یې وپېچې، کتار وار په وار سره لنډېده. لکه په چینه کې د منگیو کتار چې هر منگی ډکېږي، کتار لنډېږي.

بل شي ته مې پام شو. په کتار کې رنگ رنگ خلــک ولاړ وو، تــور پوستي، سپین پوستي، غنم رنگي، زېړ بخوني او سور پوســتي. د چا پر غاړه صلیب، د چا په لاس کــې قــرآن، څــوک رام رام وایــي، څوک الله یادوي، د چا پر مړوند د بودایانو پنځه رنگه تارونه.

له ځان سره مې وویل چې دا تارونه ولې پنځه دي.

تارونه وخوځېدل. یو یې د شمال خوا ته ولاړ؛ بل یې د جنوب لاره ونیوه؛ دریم یې لمرخاته ته ځان ورساوه؛ او څلورم یې لمرلوېده ته ولاړ؛ پنځم تار یې زه شــوم. څلــورو نــورو تــارونو لاســونه سره ورکړل او تر ما په چورلېدو شول. د تــارونو شــین، زېــړ، ســور، نسواري رنگونه په چورلېدو چورلېدو کې سره گډ شول او بیا زما غوندې بې رنگه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ مخکې چې موږ ګډېدلو، له ځانه تاوېدلو. د چورلېدو محور مو خپل ځان و. ښايي همدا وجه به وه چې په هر چا کې مــې ځــان ليده او ځان مې په هر چا کې لېده.

په ليکه کې تر ما وړاندې دوو ولاړو کسانو پــه خــورا ټيــټ غــږ خبرې کولې خو زما غوږونه تېز وو.

يوه يې ويل: بېګا مې د بې ځايه تقليد حکايت ولوست. سخت مــې ورته وخندل. تا به نه وي لوستى؟

څنګ ته يې ولاړ کس سر وړقاوه.

هغه وويل: نو غوږ شه ورته. يوه سوداګر په کــاروان سراى کــې واړول. خره يې په غوجله کې وتړله او پخپله په کوټه کې دمه شو. څو تنه غله ورپسې وو. ساعت نيم پس د سوداګر کوټې ته ورغلل او څه خواړه ماړه يې هم ورسره يوړل. تر خوراک وروسته، يو غل پاڅېد او په نڅا شو. سندره يې بلله چې «خره مې ولاړه، خره مــې ولاړه، خره مې ولاړه» بل هم ورسره ملګرى شو، دريم هم پاڅېــد. څلورم غل غلى له کوټې ووت. د غلو شور او مستۍ پــر ســوداګر هم اثر وکړ. دى هم پاڅېد او له غلو سره مل شو. ټولــو پــه يــوه خوله ويل چې «خره مې ولاړه، خره مــې ولاړه، خــره مــې ولاړه». څلورم غل خره په مخه کړه او له کاروان سراى نه يــې وايســتله. سهار چې سوداګر له کاروان سرايه وته، ګـوري چــې خــره يــې نشته. چوکيدار يې راټينګ کړ چې خره مې څه شوه. هغــه ورتــه وويل چې خره دې ملګري بوتله او ما ته يې وويل چې تــا ورتــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجازه کړې ده. زه درغلم چې درنه پوښتنه وکړم خــو ومــې لیــدل چې ته پخپله ګډېږې او وایې چې «خره مې ولاړه، خره مــې ولاړه، خره مې ولاړه» نو ما فکر وکړ چې تا پخپله اجــازه ورکــړې ده او هغه سړی رښتیا وایي.

بل ورو ورو وخندل. ما ته هم خندا راغله.

هغه کس چې دا کیسه یې کوله، وویل: رښتیا چې په پټــو ســترګو تقلید سړی خرابوي.

ځان ته مې فکر شو. زه هم له دې ډلې سره همداسې ګډ شوی وم؛ بې له دې چې وپوهېږم دوی څوک دي، ولې ګــډېږي، څــه پســې غواړي.

ما هم په پټو سترګو د دوی پېښې کړې وې. نه، زه خو دوی ځان ته ورجذب کړی وم نو زما ګناه څه وه. د جاذبې قوې ته نو څوک ټینګېدی شي؟

پورته مې وکتل. کتار ختم و. وروستی کس په کې زه یم او مخــې ته مې پیر ولاړ و.

پوښتنه یې وکړه: ته څوک یې؟

بې له دې چې فکر وکړم، له خولې مې ووتل: لاروی.

دواړه لاسونه یې پر ټټر کېښودل. پر ملا داسې کــړوپ شــو لکــه رکوع چې کوي. ویې ویل: په خیر راغلې د زړه سره.

ما هم ملا لیندۍ کړه.

ویې ویل: په څه شي پسې ګرځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا هم بې اختیاره رانه وویل شول: په حقیقت پسې.

اول حیران شوم چې دا خبره ولې رانه وشوه خو چې لږ فکر مې وکړ، خبره همدا وه. له هماغې شېبې چې د «زه څوک یم؟» پوښتنه مې په سر کې پیدا شوه، د حقیقت په لټه کې وم.

پر شونډو یې نرۍ موسکا تېره شوه، ویې ویل: دا خو آسانه خبره ده. سم د لاسه به ور ورسېږې.

ګوته مې د هغو کسانو خوا ته ونیوه چې زه ورسره چورلېدم. هغوی چې له دې سپین ږیري سره روغبړ وکړ، بېرته میدان ته ورغلل او بیا په څرخېدو شول. بیا هم په لیکه کې ودرېدل او په وار سره د پیر مخې ته راغلل، لک بوک شول او بېرته په ګډا شول.

نو ومې ویل: چې دومره آسانه ده نو دا نور خلک څنګه لا ور رسېدلي نه دي؟

- هغوی یې غواړي نه.
- که حقیقت ته رسېدل نه غواړي نو دلته څه کوي؟
- هغوی د حقیقت یوه ټوټه موندلې ده او ګومان کوي چې ټول حقیقت همدا دی ځکه ورته خوښ دي او درګرده ګډېږي راګډېږي. نو ته چې غواړې حقیقت کشف کړې، والوځه او څه چې وینې، را ته ویې وایه.

والوتم. په هوا کې مې دوره ووهله. بېرته راکښته شوم. ومې ویل: هر څه عادي وو، د پخوا غوندې. په شنه چمن کې د مختلفو مېوو ونې، د مختلفو مرغانو ډول ډول چغهار، دې خوا ته په میدان کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګارنګ خلک له ځانه چورلېږي. پاس شینکی آسمان دی او زرین ځلانده لمر.

ویې ویل: بس نو حقیقت همدا دی خو دا حقیقت نه دی.

له ځان سره مې وویل چې دا نو څنګه کېدای شي چې حقیقت دې همدا وي خو دا حقیقت نه وي.

دی ولې داسې وايي؟

ناڅاپه له هرې خوا نه «ولېګانو» راباندې حمله وکړه. ولې؟ ولې؟ ولې؟ ... هره ولې لکه غشی راباندې لګېده. لکه د ځنګله پــه مــنځ کې چې ولاړ یې او د هرې ونې هر ښاخ او هره څانګه غشــی وي او درګرده د تا خوا ته ګوزارېږي او ته نه ډال لرې، نه زغرې.

زهیر وم، بېچاره وم. یو عمر مې داسې کارونه کړي وو چــې نــه پوهېدم ولې یې کوم او اوس دغو ټولــو ولېګــانو ډلــه‌ییز بریــد راباندې کړی و.

ځان ته مې ویل: اووووف! نو تا ته چا ویل چې بحث وکه. ســتا یې له دلیلونو سره څه؟ بې غمه به دې خپل خوب خوراک کــاوه، خپلې مزې به دې کولې. ولې دې په لوی لاس د غومبسو ځالې ته لاس ور ووړ. ولې دې ولېګانې را وتورولې؟

زه مخکې او ولېګانې را پسې وې. هرې خوا ته مې چې مخ اړاوه، څو ولېګانې به را ته نېغې ولاړې وې او وار به یې نه راکاوه چې ځکه‌ګانې ورته پیدا کړم. لا به مې یوه ځکه نه وه مونــدلې چــې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولېګانو بله ټولۍ مې مخې ته راشنه شوه. «ربه! ربه! زمـا ربـه! لېونی شوم په فکرونو.»

همداسې روان وم، سرګردان وم.

یو وخت مې سر پورته کړ. ګورم چې ډلې ډلې خلک سره پنډ دي. ته وا په مېلې راغلي دي. څوک یو ځای څوک بل ځای لکه د مېږو او پسونو رمې سره راټول دي.

ورو ورو تر ټولو نژدې ډلې ته ور روان شوم. ښه ورنژدې شـوم. د دوی مخونه، سترګې او بدنونه مې سهي کړل. اکثرو نرانـو یـې اوږدې سپینې ږېرې او اوږدې څڼې لرلې. د ځینو خو برېتونه هم دومره غټ وو چې خولې یې په کې پټې وې.

ښځې یې دنګې نرۍ، ګوړګوټي ویښتان. د هر چـا سـترګې کلـه تورې، کله ځرځې، کله شنې، کله نیلي، او کله بیا د ټولو رنګونـو ګډولې.

هر څوک په خپلو خبرو کې پټ. د هر چا جامې لـه خپلـو خـبرو جوړې وې او د هر چا خبرې په بېل رنګ. د هر چا په څېره کې د دریاب شور او د صحرا خاموشي.

اوس نـو بېخـي ور رسـېدلی وم. موسـکې څېـرې یـې را تـه را واوښتې.

را ته وویل شول: خدای دې راوله! په خیرونه، پلټونکیه پـه خیـر راشې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خبرې په مختلفو رنګونو هوا ته پورته شوې وې. رنګونـه زمـا خوا ته راغلل. د ډېرې نرۍ ليکې غونډې را نه تاو شول. ايله اوس مې ځان ته پام شو چې لوڅ لغړ يم او يوازې د رنـګ ډېـره نـرۍ کړۍ مې د پښو له ښنګرو راچاپېره ده.

ژر مې لاسونه د خپلې تناسلې آلې مخې ته ونيول، خو ګټه يې ونه کړه. ته وا لاسونه مې رڼې ښيښې دي، هر څه ترې ښکارېدل.

را ته وويل شول: موږ ستا بدن ته نه ګورو، ستا فکـر تـه ګـورو. پوهېږې؟ دنيا ته ولاړو لوڅ لغړ وو او دلته چې راغلو هم لـوڅ او لپړ وو. نو د بدن لوڅوالی عيب نه دی. که بدن دې په جامو پټ نه وي، پروا نه کا عيب خو دا دی چې په فکرونو پټ نه وې.

دا خلک څه په ګډو وډو سر وو. حيران دريان مې شا و خـوا تـه کتل.

بيا را ته وويل شول: چورت ورته مه وهه. ورو ورو به پـه خـبرو پټ شې.

زړه مې لږ کرار غونډې شو. د هغوی په خـبرو مـې پـوره يقـين وشو. لاسونه مې مړه پړه د بدن دواړو خواوو ته ايلـه کـړل. خـو حيرانۍ بيا په مخه کړم. دوی څـوک دي؟ دا خـبرې ولـې ليـدل کېږي؟ خبرې ولې رنګونه لري؟ انسان په خپلو خبرو او فکرونـو څنګه پټېږي؟ وايي چې دنيا ته لوڅ تللي وو او دلته هم لوڅ راغلي يو، نو دا کوم ځای دی؟ دا دنيا نه ده؟

يوه رنګ پوښتنه وکړه: ښه، پلټونکيه! ته څوک يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما له خولې نه خبرې ووتې: زه، اشرف المخلوقات يم.

عجيبه وه، زما د خبرې رنګ خوسا و. په هر رنګ خبرې مې هلته ليدې خو خوسا رنګ يوازې زما د خبرو و.

لا عجيبه خو دا چې زما د خبرو انداز هم بدل شوی و. ته وا بل څوک زما بدن ته ننوتلی او غږېږي.

راته وويل شول: دا دعوا په څه کوې چې اشرف الخلوقات يې؟

ومې ويل: په دې چې زه خبرې کولی شم.

- خبرې خو غږونه دي. غږ خو له تيږې څخه هم راوځي. باد، باران، تالنده، او د اوبو څپه، ماتېدل او نړېدل دا ټول غږونه نه دي؟ نو، ستا د خبرو تر غږونو خو نور زورور غږونه هم شته.

ومې ويل: هغه غږونه به زورور وي، خو بې معنا دي.

- ولې به بې معنا وي؟ د لوښي د ماتېدو غږ دا معنا نه لري چې نور ور نه کار نه شې اخيستلی؟ د تالندې غږ نه وايي چې زه او برېښنا سره ملګرې يو؟ د باران غږ د تکرار او تناوب معنا نه لري؟ په سيند کې د اوبو شرهار در ته نه وايي چې ځم، ځم، ځم؟

ومې ويل: امممم، ما دې شيانو ته فکر نه و کړی. ګومان کوم اوس پوه شوم چې تاسې ولې پټ يئ او زه ولې لغړ يم.

د نرۍ موسکا رنګ هوا ته پورته شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل: ګورئ! زه اشرف المخلوقات په دې یم چې فکـر کـولی شم.

- ډېر ښه! او د فکر نښې نښانې او د فکر نتیجه دې؟

ومې ویل: زه چې هر کار کوم، د یوه فکر نتیجه ده.

- دا منې چې فکرونه هلــه ارزښــتمن وي چــې نتیجــه یــې ارزښتنمه وي؟

ومې ویل: بالکل، منم یې.

- ارزښتمن کوم کارونه دي؟

لږ سوچ مې وکړ، بیا مې وویل: هغه کارونه چې ګټور وي.

- ډېر ښه! اوس به راشو دې ته چې ستا کارونه ډېر ګټــور دي که د ونې.

دې پر له پسې پوښتنو داسې ور خپل کړی وم چې نور خوندونــه یې یو مخ را نه هېر کړي وو. حیران وم چې ولې مې پخوا پــه دې خبرو فکر نه و کړی. سره له دې چې زما هر ځـواب بــه غلــط را وخوت، خو بیا هم پوښتنو او پر پوښتنو فکر کولو خوند راکاوه.

د ونې پر کارونو مــې غــور وکــړ. پــه تشــو تــورو خــاورو کــې زرغونېږي او رنګارنګې مېوې کوي. ونې د ډېــرو مرغــانو ځــالې دي، د مچیو او چینجیو ګوزاره پرې کېږي، لرګي یې خپل کمالونه لري، پاڼې یې خپل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یوولس کلن ماشوم غږ مې واورېد: «نباتات هغه موجــودات دي چې زموږ فاضله مواد په مېوو بدلوي. موږ خپل فاضــله مــواد د ونو بېخ ته اچوو او دوی ورنه مېوې جوړوي.»

ومې ویل: رښتیا چې د ونې کارونه ډېر ګټــور دي، خــو ونــې دا کارونه په خپل اختیار نه کوي. ونه فکر نه کوي چــې زه بایــد دا رنګه مېوه ونیسم، داسې پاڼې وټوکوم، داسې څانګې او ښــاخونه وکړم.

- نو ونې د چا په اراده کار کوي؟ څوک ورتــه وایــي چــې داسې وکړه، هسې وکړه؟ ونې د چا په فکر عمل کوي؟

ومې ویل: معلومداره خبره ده چــې د خــدای پــه امــر او اراده دا کارونه کوي.

د رضایت د موسکا رنګ مې ولید چې د ټولي له پاسه کړۍ کــړۍ هوا ته پورته کېږي او لکه وربېځ، لکه لوګی ورو ورو زما خوا تــه راځي او بیا پر ما را کوزېږي، نرۍ لیکې را نه ګرځوي او د پښــو خوا ته مې خوځېږي.

را ته وویل شول: ګوره پلټونکیــه! دا خــبره بــه دې نــه هېــروې. وروسته به مو په کار شي. اوس بل دلیل ووایه چې ولې فکر کوې چې اشرف المخلوقات یې.

فکر مې وکړ. بیا مې وویل: په دې چې زه په ډېر ښــه ډول جــوړ شوی یم. ښایسته یم. زه تر هر موجود زیات کامل یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه خبره ده، خو دا هم واوره! ستا تر نظر د شاهين او د ګورېت نظر خورا تېـز دی. ډولفـين او ماښــام ځکــالۍ داسې غږونه اوري چې ته يې نه شې اورېدلی. تــا کلــه د مېږيو او موږکانو غږ اورېدلی؟ لېوه او سپي پــه بويولــو کې تر تا سل وارې تکړه نه دي؟ ان ميکروبونــه وګــوره، ځينې ميکروبونه بې له هوا پايي، ځينې يې په ډېرو سرو اوبو کې ژوند کوي چې ته په کې يوه شېبه طاقت نه شې کولی. د شاتو مچۍ تر تا ډېرې منظمې دي. ډېـر ژوي د ځان په خوندي ساتلو تر تا ښه پوهېږي. او پاتې شــوه د ښايست خبره، ښايست خو په هر څه کې شته.

دغه ټول شيان چې دوی ياد کړل، زما سترګو ته ودرېدل. هــر يــو يې په موسکه خوله راکتل، ګوندې را ته وايي چې ځنګه شوې؟

بل فکر مې ذهن ته راغی، ومې ويل: دا خبرې ســمې دي، خــو زه عقل لرم او دوی عقل نه لري.

- ښه خبره ده. راځه چې په دې باندې سره پوه شــو چــې عقل دی څه شی.

ومې ويل: عقل د ښه او بد توپير کــول دي. عقــل ســم او ناســم بېلوي او سمه لاره را ته ښيي.

- ښه څه شی دی؟

ومې ويل: ښه، ښه دی کنه. ښه هغه شی دی چې ګټور وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو جامونه پورته ونیول. د هر چا جام ته د هغه د خبرو په رنګ شراب ورتوی شول. ته وا د هر چا له پاسه د شرابو جلا جلا داسې نلونه دي چې کله جامونه ورته ونیول شي، دوی اتومات خلاصیږي.

زه هم تږی شوم. سخت تږی شوم. تنده مې وار په وار سره زیاتېده. ومې ویل: زه یې هم غواړم.

یو جام په لاس کې راکړل شو. سپک و. تش را ته واېسېده. منځ ته مې یې ور وکتل. د جام په تل کې د ځاځکي هومره شراب پراته وو. د جام شونډه مې پر شونډې کېښوده. نسکور مې کړ. ځاځکی ورو ورو را روان شو. ښه ځنډ وروسته مې خولې ته راولوېد. خو ته وا د اور ځاځکی و. تنده یې لس نه، سل نه، زر ځله را زیاته کړه.

نورو ځوابونو ته مې فکر وکړ. پام مې شو چې هر څومره چې فکر کوم، هماغومره مې تنده لا پسې زیاتېږي خو په عذابوي مې نه، بلکې لا زیات خوند راکوي. تندې داسې خوند راکاوه لکه د تندې ماتول.

را ته وویل شول: که د عقل کار د ګټې او زیان توپیرول وي، نو هغه چا چې تا ته یې عقل درکړی، مطلب یې څه و؟ مطلب یې همدا نه و چې د ګټې کارونه دې زیات وي، بلکې ټول کارونه دې ګټور کارونه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ومې ویل: همداسې ده. خدای عقل د همدې لپاره راکړی دی چې ځان او نورو ته ګټه ورسوم.

- ډېر ښه. نو د خدای منظور «ښه» یعنې «ګټه رسول» دي نو په دې حساب خو ونې د خدای امر تر تا ښه ترسره کوي ځکه چې ټول کارونه یې د ګټې دي. خو ته چې ځان اشرف المخلوقات بولې، ځان عقلمن او د ارادې څښتن بولې، ستا څومره کارونه ګټور دي؟

لا مې ځواب ته ځان نه و جوړ کړی چې را ته وویل شول: ولې ستا ټول کارونه د ګټې نه دي؟ بلکې ډېر کارونه دې تاواني دي. ته هم ځان ته تاوان رسوې او هم نورو ته. دا ولې؟

ومې ویل: دا په دې چې زه خورا لوی دښمن لرم، شیطان. شیطان له ما نه لاره غلطوي. شیطان مې وسوسه کوي چې په غلطه لاره لاړ شم.

دا ځل د موسکا پر ځای د شرنګېدلې خندا رنګ هوا ته پورته شوه. دې رنګ وویل: پوهېږې؟ ما ته دې د کبۍ او مونوک کیسه را یاده کړه. د زلکیو او پېغلوټو لپاره دې کیسه کې یو زلکی ځیرک نومېږي.

د ځیرک غږ مې تر غوږو شو چې ویل یې: زه به خپله کیسه پخپله درته ووایم. یوه ورځ په مکتب کې استاد وویل چې انسان تر ټولو مخلوقاتو غوره دی، اشرف المخلوقات دی. استاد ویل چې انسان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه غوره دی چې عقل لري او خدای پاک یوازې انسان ته عقـل ورکړی دی او انسان یې خپل خلیفه ټاکلی دی.

ما ورته وویل چې استاده! که انسان عقلمن دی، نو ولـې یـو بـل وژني. هره ورځ جګړه وي، چاودنې وي، بمونــه وي، مرمــۍ وي چې انسانان وژني. څوک چې عقل لري، نو همداسې کوي؟

بیا استاد وویل چې دا خــو د شــیطان کــار دی، شــیطان انســان غولوي.

ما له استاد نه پوښتنه وکړه چې که انسان عقل لري، نو بیا ولې د شیطان مني؟

استاد وویل: شیطان زورور دی، خورا چــالاک دی، انســان خطــا باسي.

ما بیا وپوښتل: شیطان زورور دی، که خدای؟

استاد ځواب راکړ: دا نو پوښتنه ده چــې تــه یــې کــوې؟ تــه نــه پوهېږې چې خدای هر څه کولی شي او تر هر چا بر دی؟

ما وویل: استاده! دا خو منم. پوهېږم چې خدای پاک هر څه کولی شي. خو انسان چې د خدای خلیفه دی، ولې د شیطان مني؟ څوک چې د شیطان مني، هغه به د شیطان خلیفه وي، که د خدای؟

زما ټولګیوالو کټ کټ وخندل. د استاد تندی تریو شو. مېز یې په سوک ودړباوه. ټولګیوال مو غلي شول. استاد زه له غوږه ونیــولم. په څټ یې په څپېړه ووهلم. له صنفه یې وشړلم او را ته ویې ویل چې ځه د شیطان بچیه! ستا پلار به د شیطان خلیفه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځيرک کيسه خلاصه شوه. يو ځل بيا د خندا رنـګ د ټـولي لـه پاسه په هوا کې را ښکاره شو.

بيا را ته وويل شول: ښه نو، د ونې خبره به بيا را واخلو. شـيطان که زر وارې ونې ته ووايي چې مېوه مه کوه، ونه يـې خـبره نـه مني. خو ته که يوه د خدای ومنې، لس د شيطان منـې. ونـې تـه خدای په ازل کې ويلي دي چې دومره وده بـه کـوې، دومـره بـه جګېږې، دومره څانګې او پاڼې به کوې، په دې وخت کې به غوټۍ کوې، په دې وخت کې به مېوه کوې، مېوه به دې په دې وخت کې پخوې، په مني کې به دې پاڼې تويوې او په پسرلي کـې بـه يـې بېرته ټوکوې. ونې د خدای هر امر هو بهو ترسره کوي، خـو تـه چې د خدای خليفه يې، اشرف المخلوقات يې، ته داسې نـه کـوې. اوس ته ګرم يې که شيطان؟

سر مې ټيټ ته را ټيټ شو. په زړه کې مې ځان ته وويل چې سـتا يې له دې خبرو سره څه. بې غمه به دې عيشونه کول، هسـې دې ځان په دې لانجمن بحث اخته کړ.

چې ځنګه مې سر پورته کړ، هغه ټولی ببخي ورک و. د هغوی پر ځای ونې ولاړې وې. ډېرې ونې، ببخي ډېرې ونې. هر رنګه ونې. د انارو، د مڼو، د ناک، د توتانو، د مندتو، د خټکيو، د هنـدوانو، د هرې مېوې ونې. د مېوې د هرې ونې په څنګ کې يوه بې مېـوې ونه ولاړه. داسې راته واېسېده چې د هغه ټولي ښځې د مېوو پـه ونو اوښتې وې او نران يې په چنار، نښتر، او ولو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې نو څه معنا؟ نو دا ټولې ونې وې چې تر اوسه پورې یــې را سره خبرې کولې؟ دوی د ونو د ګڼې خبرې په همدې وجه کــولې چې پخپله ونې وې؟

ګنګس وم. سر مې نه خلاصېده چې څه کیسه ده. خو هغوی کــه ونې وې، که انسانان، خبرې خو یې سمې وې. د انار ونې ته مــې لاس ونیو، خو نه یې څانګه را ټیټه شوه او نه یې انار په لاس کــې را ولوېد. لاس مې پسې ور اوږد کړ، خو څانګه پورته وه. ورغلــم چې ور وخېژم.

په کوچنیوالي کې به هر وخت ونو ته ختلم. ونو ته ختل را ته هېڅ هم نه وو. زموږ کور ته نژدې پټي وو او د پټیــو پــه مــنځ کــې د ویالې په غاړه د توت ونې. د توت د ونې له پاسه د لاندې ځمکــې ننداره به ډېر خوند راکاوه.

یو مازدیګر مور را ته په څه خــبره پــه غوســه وه. جــارو یــې را واخیسته چې ومې وهي. په یوه منډه ترې وتښــتېدم او ونــې تــه پورته شوم. څو پورې چې دا د سرای له دروازې را وتلــه، زه پــه ونه کې ناست وم. هغې به فکر کړی و چې د دېواله شا ته پټ یم، سوکه سوکه د دېوال کونج ته ورغله، جارو یې تیار پورته نیولی و چې څنګه له هغې خوا راشم، وار را باندې وکړي. ما به لــه پاســه ورته کتل او پټ پټ به مې خندل.

په هغه ورځ کور ته نه ولاړم. د ماښام اذان وشو. پلار او تره مــې راپسې ګرځېدل او ما ځان غلی کړی و. تیاره شوه. وډارېدم. ورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو ښکته شوم. په دې وخت کې مې پلار لاټین په لاس تــر ونــې لاندې تېرېده چې ما د ونې له آخرې څانګې نه ځان خطا کړ. درب پر ځمکه ولوېدم. پلار مې چیغه کړه: وی! وی!

او دې سره په منډو شو. لا یــې دوه ګامــه نــه وو اخیســتي چــې وغورځېد. لاټین یې له لاسه په ویاله کې ولوېد. سخته خندا راغلې وه خو له ډاره مې ونه خندل. غږ مې وکړ: آغا! مه ډارېږه، زه یم.

دا چې نور څه وشول، تاسې به پخپله پوهېږئ.

خو د دې انار ونې ته ختل هغسې آسانه نه وو. پښې مې له ځمکې نه بېلېدې. پښې مې داسې درنې وې لکه د اوړو بــوجۍ چــې دې ورپورې تړلې وي یا لکه په ځمکې پورې چې مېخ شوې وي. پــه ډېر تکلیف د ونې هغې ټیټې څانګې ته وختم. انار مې را وشکاوه. له څانګې نه مې په یوه لاس ځان راځوړند کړ او بیا مې لاس ایلــه کړ. څانګه ډېره لوړه نه وه خو داسې کلک پر ځمکې ولګېدم چــې ته وا د دوهم چت له بامه رالوېدلی یم.

انار مې مات کړ. دانې یې داسې کلکې ورپورې نښتې وې چې ته وا چا په ایلفي سرېښ نښلولې وي.

ډېر زورونه مې ووهل، ایله چې یوه دانه ترې بېله شوه. دانه مــې خولې ته واچوله. خوله مې پرې ډکه شوه. چې هــر څــه بــه مــې ژدویله، نه خلاصېده. ډېر ځنډ وروسته مې له ستونې تېره شــوه، خو معدې ته نه، داسې را ته ایسېدل چې سر ته مــې خېــژي. لــږ وروسته مې ولیدل چې په ماغزو کې مې د برېښنا غونــدې تېــزه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رڼا پړکېږي او چټکه له يوه ځايه بل ځای ته ځي، له بله بل ځـای ته. ټول وجود مې له پوښتنو ډک شو. بې شمېره پوښتنې. داسـې پوښتنې چې هېڅ کله مې يې په اړه فکر نه و کړی.

پوښتنو ځوابونه غوښتل او ځوابونو سفرونه. رهي شـوم. گـورم چې تر زنگانه پورې په رنگونو کې پټ يم. د فکرونو، د پوښتنو، د خبرو په رنگونو.

روان وم خو نه پوهېدم چې په کوم لوري ځـم او ولــې ځـم. لــه پوښتنو داسې ډک وم لکه شپه چې په ستورو ډکه وي. لکه د هــر ستوري پړکا چې دې د ځان ليدو تــه وربــولي، همدغســې هــرې پوښتنې به هڅه کوله چې زما پام ورخپل کړي. د پوښتنو تر منځ سيالي وه. بالاخره يوې پوښتنې تر نــورو ځــان را نــژدې کــړ: د خلقت راز. کاينات ولې هست شوي دي؟

د دې ځواب مې په ذهن کې تيار و: زمونږ لپاره. مونږ پر ځمکـه د خدای خليفه يو، نو هر څه ځکه پيـدا شـوي دي چــې زمــونږ پــه خدمت کې وي.

يوه شرنگېدلې خندا نه، بلکې د شرنگېدلو خنداگانو ټولۍ په هــوا کې وپړکېده. لکه تنبور، رباب، ســتار، دوتــار، گيتــار، ويــولن او غيچک چې په گډه سره وخاندي.

په دې خنداگانو کې يوه خبره نغښتې وه: «دوه شيان حد نه لري: کاينات او د انسان حماقت او زه مطمين نه يم چې دا خــبره دې د کايناتو په اړه سمه وي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

جالبه وه. لکه چې د دوی د بحث موضوع هم هماغه زما پوښــتنه وه.

ورنژدې شوم. یوه کړۍ نوراني کســان چــې د یــوې دایــرې پــه شاوخوا کې ناست وو، پاڅېدل. ټولو زما خــوا تــه مــخ واړاوه او تعظیم یې را ته وکړ. دا خلک را ته ډېر پــوه، ډېــر نــامي ښــکاره شول. داسې را ته ایسېده چې هر یو تر سلو، تر زرو، تــر لکونــو پادشاهانو ډېر مهم دی. چې دومره لوی او مهم خلک دي نو ما ته یې تعظیم څنګه وکړ؟

یوه یې وویل: ځکه چې ته پلټونکی یې. ته د پوښتنو په ځوابونــو پسې را وتلی یې او هر څوک چې لټه کوي، موږ د هغــه درنــاوی کوو. هر څوک چې تیار ځوابونه نه غواړي، بلکې غواړي هر شــی تجربه کړي او ویې ازمایي، یا یې د خپل فکر په زور پیــدا کــړي، هغه د احترام وي. زه ابو ریحان بیروني یم.

دا یې بل عجیب کار! دوی زما فکر لوستلی شو.

بل یې وویل: ته پوهېږې چې بیروني ستا وطندار دی او په غزني کې ښخ دی؟

ومې ویل: هلته خو ډېر اولیا ښخ دي، خو د ده نــوم مــې لا نــه و اورېدلی.

نرۍ خندا او بیا: جالبه ده! دی د منځنیو پېړیو د نــړۍ تــر ټولــو لوی عالم و. ده د ځمکې د محیط او شــعاع انــدازه ډېــره دقیقــه معلومه کړې وه، په هاغه وخت کې چې وسایل او امکانات هم نــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وو. یوه جالبه کیسه به یې زه درته وکړم. البیروني به ویل چې علم له تجربې پرته علم نه دی. یوه ورځ د سلطان محمود غزنوي په دربار کې د شیخ عبدالرحمن په نوم یوه عالم پاچا ته وویل چې که انسان یا حیوان د الماس یوه وړه ټوټه هم تېره کړي، ځای پر ځای مړ کېږي او د زمردو رنګ د مار سترګې ړندوي. خو ابو ریحان دا خبره نه مني.

سلطان محمود پاچا بیروني ته مخ واړاوه چې څنګه چل دی؟

بیروني وویل: خبره آسانه ده. تجربه به یې کړو. یو سپی او یو مار راولئ. ده د الماس یوه ټوټه په غوښه کې ونغښته او په سپي یې وخوړه او د پادشاه د زمردو ګوته یې د مار مخې ته ونیوله. پوره انتظار یې ورته وکړ خو نه سپی مړ شو او نه مار ړوند شو. پاچا شیخ عبدالرحمن ته غوسه شو.

خو هغه عذر وکړ او ویې ویل چې ما دا خبره د پخوانیو په کتابونو کې لوستې وه او فکر مې کاوه چې سمه به وي.

د کیسې په اوربدو سره چورت را ولوبد چې ما پخپله څومره داسې خبرې په پټو سترګو منلې دي.

بدل شوی وم. پخوا دا خبرې هېڅ را ته مهمې نه وې، خو اوس دې بحثونو داسې خوند راکاوه لکه له ښاپیرۍ سره نزدېکت.

هغه کسان چې هلته را ټول وو، داسې پوهان وو چې ټولې دنیا پېژندل، خو ما یې لا نومونه هم نه وو اورېدلي. سوکرات، عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیام، ابن سینا، نیوټن، اډېسن، آینشتاین، سټیفن هاوکینګ، نیل ټایسن او ډېر نور.

ما وویل: خو ځینې پوښتنې په تجربې نه ځوابېږي.

- مثلاً؟

- مثلاً همدا پوښتنه چې ورپسې ګرځم. کاینات د څه لپاره خلق شوي دي؟ د دې ځواب خو ښکاره ده چې د انسان د خدمت لپاره پیدا شوي دي نو دا خو په تجربه نه ځوابېږي.

هاوکینګ وویل: او ته همداسې فکر کوې؟

ما وویل: هو.

هغه وویل: راځه چې اول وګورو چې ستا ځواب سم دی که نه. راځه چې زه او ته له ټایسن سره یو چکر ووهو.

ټایسن په نریو برېتونو کې موسکی شو. درې واړه د هاوکینګ پر ویلچییر سپاره شوو. هاوکینګ پر ویلچییر ناست و، زه او ټایسن د ویلچییر پر پېډلونو ودرېدو. ویلچییر د سترګو په رپ کې په هوا شو.

عجیبه شیان مې ولیدل. ما یوازې یو لمر پېژانده، خو په دې سفر کې پوهېږئ چې څو لمرونه مې ولیدل؟ سل نه، زر نه، لک نه، دومره ډېر لمرونه مې ولیدل چې څوک یې په حساب پسې نه رسېږي. داسې به یې درته ووایم چې که څوک یو لک اوښان درته ودروي چې د ټولو ویښتان یو په یو وشمېره، دا کار به وکړای

(c) ketabton.com: The Digital Library

شئ؟ یا که دې سمندر ته کېنوې چې یو یو څاڅکی یې را واخله او دې خوا ته یې واچوه او حساب ورته وکړه چې څو څاڅکي کېږي، نو دا به دې په وس پوره وي؟ لمرونه تر دې هم ډېر وو. ځینې لمرونه زموږ تر لمر په کراتو لوی، په کراتو روښانه، په کراتو سره. تر هر لمر ګڼې سیارې چورلېدې.

او زموږ ځمکه څومره وه؟

داسې وګڼه چې د ځمکې سمه او غر، وچه او اوبه ټول په ونو پوښلي دي او هره ونه لک لک پاڼې لري؛ دا کاینات وګڼه. زموږ ځمکه په کې د یوې پاڼې یوه نقطه ده. لا به تر دې هم کمه وي، خو زه یې د قیاس لپاره بل مثال نه شم پیدا کولی.

همدومره پراخ کاینات مو په څو شېبو کې ګز او پل کړل. ټایسن او هاوکینګ د کاینات د هرې برخې په باره کې داسې معلومات راکول چې ته وا خپل کور یې دی او هر ځای به یې په کراتو لیدلی وي.

داسې لمرونه مو ولیدل چې نوي زېږېدلي وو او لکه نوزېږی ماشوم چې ډېر کم او ورو ورو لاس او پښې خوځوي، هغوی هم کله په یوه خوا کله په بله خوا کې تتې لمبې کولې.

داسې لمرونه مې ولیدل چې خاپوړې یې کولې، ورو ورو خوځېدل او ځرخېدل او لمبه او رڼا یې هم همداسې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځينې لمرونه بيا چست و چابک لکه زلکي ماشومان په غورځو پرځو، تېزې لمبې، چټک خوځښت، او لکه تکړه ښکلې اتڼچيانې چې د ډول درز ته د بوړبوکۍ غوندې چورلېږي.

ځينې نور لمرونه داسې وو لکه بوډا چې په لوړه وخېژي او ستمی يې وشي. د دې لمرونو له تتو لمبو نه د زګېروي وږم راته.

ځينې لمرونه بيا لکه مرګي حاله بوډا چې د ځنکدن په وخت کې ډېره شېبه وروسته يوه ساه وباسي او بيا مړ پړ پروت وي.

داسې سيارې مې وليدې چې يو مخ له کنګلو جوړې وې، د سکروټې غوندې سرې سيارې، د ځمکې په شان شنې سيارې چې سيندونه او سمندرونه په کې وو. داسې منظومې چې دوه درې لمرونه په کې وو او سيارې به يې په وار سره تر دواړو يا درې واړو لمرونو څرخېدې.

چې ببرته راغلو او د پوهانو کړۍ ته ورننژدې شوو، له پاسه مې وليدل چې هغه دايره چې دا پوهان ترې چاپېر وو، ټول کاينات هماغه دايره وو. وبه يې منئ؟

آينشتاين وويل: سفر دې څنګه و؟

ومې ويل: فکر يې را بدل کړ. که هر څه زموږ لپاره پيدا شوي وای، نو يوازې يوه ځمکه، يوه سپوږمۍ او يو لمر به بس و. دا دومره ارت و بېرت کاينات چې د ځمکې او لمر غوندې لکونه لکونه لکونه لکونه سيارې او لمرونه په کې دي، د څه لپاره؟ د هر څه لپاره به وي خو د انسان لپاره نه دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غړونو يوه ټولي وويل: خو موږ فکر کوو چې لا په ډېرو شيانو نه پوهېږو. سړی څه خبر، کېدی شي دا ټول کاينــات لــه ځمکــې سره رابطه ولري. کېدی شي د دې لپــاره چــې ځمکــه د اوســېدو شي، دغه بې شمېره ستوري، لمرونه او سيارې په کار وي. کېــدی شي يو وخت ځمکه نور د ژونــد کولــو لپــاره مناســبه نــه وي او انسان بلې سيارې ته کډه شي، له بلې بلې ته، او همداســې ډېــرو نورو سيارو ته خپاره شي. کېدی شي د انسان نسل دومــره ډېــر شي چې په ځمکه کې نور ځای نه شي او بيا نورو سيارو تــه لاړ شي. کېدی شي داسې رازونه پــه کــې وي چــې مــوږ هــېڅ کلــه ورباندې فکر نه وي کړی. نو موږ همدومره ويلی شو چې په دې نه پوهېږو چې دا خورا ستر کاينات د څه لپاره جوړ شوي دي.

سوکرات وويل: بله به وکړو. نور کاينات به پرېږدو، د ځمکــې پــه اړه به څه ووايې، ځمکه د انسان لپاره پيدا ده؟

ومې ويل: خود. ځمکه خو خاص د انسان لپاره جوړه شوې ده.

ويې ويل: ډېر ښه. په دې پوهېږې چې انسان کله پيــدا شــو او د ځمکې عمر څومره دی؟

غلی وم.

ابو ريحان ته يې اشاره وکړه او ويې ويل: دی په محاسبو کې ډېر تکړه دی.

ابو ريحان وويل: زموږ تر زمانې زر کاله وروسته ساينسپوهانو د هر شي د عمر د اندازه کولو دقيق وسايل پيدا کړل. هاغــه مهــال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکه څه باندې څلورنیم میلیارډ کلنه وه او د انسان د پیدایښــت ټول ټال دوه میلیونه کاله کېدل. څلورنیم میلیارډ ډېر لوی عدد دی خو که د ځمکې عمر یو کال وګڼو، انسان د دې کال په وروســتۍ ورځ، په وروستي ساعت، په وروستۍ دقیقه کې پیــدا شــوی دی. اوس نو فکر ورته وکړه چې توپیر یې څومره زیات دی.

سوکرات وویل: له دې خبرې څه نتیجه اخلې؟ کــه دا خــبره هــم ورسره یو ځای کړو چې ډېر نور ژوي تر انسان مخکې پیدا شوي او ختم شوي دي. تر انسان شپیته میلیونه کاله مخکې ډایناسوران او ډېر نور ژوي اوسېدل.

حیرت اخیستی وم. نه پوهېدم چې څه ووایم. فکر مې وکــړ چــې که ځمکه د انسان لپاره پیدا وای، نو د انسان له پیدا کېدو سره هم مهاله یا لږ وړاندې باید پیدا شوې وای. موږ فکر کوو چــې ټــول حیوانات او ونې بوټې، حشرات او هر څــه چــې دي زمــوږ لپــاره هست شوي دي. دا خو به ومنو خو هغه حیوانات چــې تــر مــوږ مخکې وو او اوس نشته او د هغوی هېڅ اثر په موږ باندې نشــته نو دا څنګه وبولو؟

آینشتاین وویل: بله واوره! که فرضاً پــه بلــه ســیاره کــې داســې ژوندي ساري ووینې چې تر تا هوښیار، تر تا ښه او تر تــا ګټــور وي، نو بیا به څه ووایې؟ ابن سینا! ته څنګه موسک شوې؟

ابن سینا وویل: حی ابن یحیان مې را یاد شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

آینشتاین وویل: واه! واقعاً چې ډېره په زړه پورې کیسه دې لیکلې وه. تخیل دې عالي دی او ما هر وخت ویلي دي چې تخیل تر پوهې زیات مهم دی.

ابن سینا وویل: همداسې ده. ستا هره خبره د کاڼي کرښه ده. ښه نو، پلټونکیه! نه غواړې چې دا ځل زه یو چکر درکړم؟

ومې ویل: ولې نه!

د ابن سینا له دواړو ډډو وزرې راووتې، د بوډۍ ټال غوندې رنګونه یې وو خو خورا زیات رنګونه، لس نه، سل نه، زر رنګه رنګونه.

زه یې تر لاس ونیولم او دواړه په هوا شوو.

ما یې د وزرو پوښتنه وکړه.

ویې ویل چې ښی وزر یې د تخیل دی او چپ وزر یې د تفکر.

خورا ډېر مزل مو وکړ.

بیا یوې بلې سیارې ته ورسېدو.

خورا شنه، خورا سمسوره، خورا ښکلې. په هوا کې یې د ونو بوټو د ګلانو خوشبویي ګډه وه. هلته ساه اخیستل داسې خوندور و لکه د شهوت په اوج کې چې دې پوزه له حمامه راوتلې مستې محبوبې پر اوږه وي او له هر ځل ساه اخیستلو سره د هغې د زلفو خوشبويي دې سږو ته ننوځي او په ټول بدن کې دې خپرېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ورنژدې شوو، ومې لیدل چې زرګونه خورا لوی لوی نا آشـنا حیوانات لکه عسکر په منظمو لیکو کــې ولاړ دي. هــر یــو یــې د غونډۍ هومره لوی او پر هر یو یې یو وړوکی خوځېدونکی شــی سپور و.

چې لا نور هم ورنژدې شوو، ومې لیدل چې هغه وړوکي شــیان د بنيآدمانو غوندې وو خو تر موږ درې چنده غټ.

د ابن سینا یوه وزر را ته وویل: دا غټ غټ ژوي چې وینې، د دې سیارې ډایناسوران دي.

سیالي شروع شوه. ټولو ډایناسورانو منډې پیل کړې. داسې چټک ځغستل چې په همدومره وخت کې چې تــا دغــه جملــه ولوســته، هغوی د سیارې چارچاپېره دوره ووهله.

ته به وایې چې سیاره به یې وړوکې وه.

نه، تر ځمکې لویه وه، ډېره لویه.

دوی ته غر او سمه، وچه او اوبه، لوړه او ژوره، دښته او ځنګل یو شان وو.

درې ډایناسوران تر نورو لږ وړاندې را ورسېدل. سپاره کسان یې له شا څخه را ټوپ کړل، شور او مستي یې وکړه، یو بــل تــه یــې غېږه ورکړه او خپل ډایناسوران یې ونازول.

په سر مې څه شی ولګېد. پاس مې وکتل. د ونې په څانګه کې یوه عجیبه مېوه ځړېدله. زمــوږ مېــوې معمــولاً ګــردې وي خــو دا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صندوق غونډې مکعبي وه او رنګ يې شېبه په شېبه بدلېده رابدلېده. لاس مې ور ووړ چې ويې شکوم.

ځانګې ځان را نه لرې کړ.

يوه غږ وويل: نه، نه، نه! چا ته بايد زيان ونه رسوو.

د غږ لوري ته مې وکتل. هماغه کس و چې ډايناسور يې تر نورو وړاندې رسېدلی و.

ما وويل: مېوه خو وي د خوراک لپاره.

ويې ويل: ستاسې په سياره کې به همداسې وي، خو دلته نه. موږ هېڅ ژوندي سارى نه خورو او هېچا ته زيان نه رسوو. ابن سينا آشنا! همداسې نه ده.

ابن سينا موسکی شو، را ويې کتل او ويې ويل: رښتيا وايي.

پوښتنه مې وکړه: نو تاسې څه شی خورئ؟ په څه شي پايئ؟

هغه يوه ګوته جګه کړه، لکه شاګرد چې په صنف کې د اجازې اخيستلو لپاره ګوته جګوي، په ګوته يې پورته خوا اشاره وکړه.

پورته مې وکتل. رنګارنګې کړۍ په هوا کې تاوېدې، وړې، لويې، بېخي لويې، شنې، زېړې، نارنجي، سرې، ګلابي او د زرګونو نورو رنګونو کړۍ. دغه کړۍ د همدې کس له سر څخه وتلې او په هوا کې خپرېدلې.

په خندا يې وويل: څنګه حيران شوې؟ حيرانېږه مه! دا فکرونه دي. دلته د هر چا خوراک فکر دی. موږ پنځه يو. موږ فکر توليدوو او د دې سيارې هر ژوی، هر بوټی فکرونه خوري. دغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيالي چې اوس وشوه، د همدې لپاره وه. هـر پنځـان چـې ډېـر فکرونه او ښه فکرونه په سر کې ولري، تر نـورو چټـک وي او د سيارې دوره ژر وهي. دا ځل موږ وګټله او دغه فکرونه چې ته يې وينې، موږ درې واړه پنځان يې په ګډه توليدوو.

ومې پوښتل: پنځان؟

موسک شو. ويې ويل: ته انسان، زه پنځان يعنې د پنځولو والا.

د پنځان غږ داسې پوست و لکه زما هغه ورېښمنې جـامې چـې د کيسې په سر کې مې په تن وې. د پنځان فکرونه هم دغسې پاسته ماسته وو خو ما نه شواى خوړلى.

ما چې د ابن سينا د تفکر وزر ته وکتـل، رنګونـه يـې کـټ مـټ همداسې وو لکه د پنځان د فکرونو رنګونه.

په ټوله سياره کې جشن و. ونو، بوټو، ډايناسورانو او نـورو ژوو فکرونه خوړل او ورو ورو نځېدل.

زه چورت يووړم چې موږ انسانان هر څه د ځان لپاره استعمالوو، بوټي خورو، د ونو مېوې خورو، څاروي حلالـوو، کبـان نيسـو، وحشي ژوي ښکار کوو، د مختلفو حيواناتو غوښې خورو، ونې د خپل کور د کړکۍ او دړې د جوړولو لپاره پرې کوو ... خو پنځان بيا برعکس، د خپلې سيارې ټولو موجوداتو ته خـواړه برابـروي، هغه هم فکرونه.

د آينشتاين خبره مې رايادە شوه چې ويل يې که په نورو سـيارو کې تر ځان هوښيار او ګټور موجود ووينې، نو بيا به څـه وايـې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه رښتیا ویلي وو. پنځان تر موږ ښه دي. زه هسې په ځان غَره وم چې انسان یم او اشرف المخلوقات یم او هر څه زما لپاره پیـدا شوي دي.

ابن سینا وویل: انسانه! ته لـه پنځــان سره خوالــه وکـړه. زه بـه وروسته درپسې راشم.

په زړه کې مې ډېرې پوښتنې وې چې له پنځانه مــې بایـد کـړې وای. دوی په قوم څوک دي؟ په کوم دین دي؟ د چـا پـه مـذهب دي؟ ...

خو د حیرانۍ خبره دا وه چې هغه په دې شیانو بېخي نه پوهېده.

ما چې د دین پوښتنه ځنې وکړه، پنځان وویل: ته دا راتــه ووایـه چې دین دی څه شی؟

دین خو دین دی. نو ما به څه ویلي وای؟

ومې ویل چې موږ انسانان څوک مسلمانان یـو، څـوک یهـودان، څوک نصارا، څوک هندو ... همدا مو دینونه دي.

ویې ویل: دا را ته ووایه چې دین د کوم درد دوا دی؟

لږ مې چورت وواهه. بیا مې وویل: دیییییین، دین مو پوهوي چــې چا پیدا کړي یو، ولې یې پیدا کړي یو، چې مړه شـوه بیـا چېـرې ځو، بیا څه را باندې کېږي، دغسې خبرې.

- نور؟

- نور دا چې حلال او حرام وپېژنو. وپوهېږو چې خدای په څه شي خوشحالېږي او په څه شي ناراضه کېږي. جنـت

(c) ketabton.com: The Digital Library

څنګه ګټلی شو او په کومو کارونو دوزخ ته اچول کېږو.
امممم دين را ته وايي چې څه ښه دي، کوم کارونه بد دي ...

- ډېر ښه. او ستا دين تا ته څه وايي؟

ومې ويل: زما دين د حق دين دی. را ته وايي چې موږ واحد خدای پيدا کړي يو. هغه خدای چې يوازې هغه لايق د عبادت دی. زموږ خدای د خپلو بندګانو د لارښوونې لپاره پيغمبران استولي دي.

زما خبرې يې پرې کړې: ښه نو، معنا دا چې له تاسو لاره ورکه وه او خدای مو پيغمبران درولېږل چې لاره در وښيي، همداسې ده؟

- هو. موږ لمر خدای ګاڼه، باد، وربځ، توپان، تندر، سېلاب، اور ... هر څه را ته بېل بېل خدايان ښکارېدل خو هغه بيا سمه لاره را وښوده چې خدای يو دی.

- نور؟

- نور نو دا چې موږ بايد د خدای امر ومنو. پس له مرګه بيا ژوندي کېږو او بيا تل تر تله ژوندي پاتې کېږو. که ښه کارونه وکړو، جنت ته به ځو او که مو د خدای نافرماني کړې وي، که مو پر چا ظلم کړی وي، که مو د چا حق خوړلی وي، که مو څوک ناحقه وژلي وي، بيا نو دوزخ ته ځو او د خپلو بدو کارونو جزا ګالو.

- مطلب دا چې د دواړو احتمال شته؟ يعنې تاسې انسانان پر نورو ظلم کوئ، د چا حق خورئ، خلک وژنئ ...؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ومې ویل: داسې ده چې په موږ کې شیطان دی. هغه مو دې کارونو ته هڅوي.
- یعنې کوځ یې؟
- هو.

پنځان را ته موسکی و، ویې ویل: ته په دې حیران شوې چې په پنځستان کې دین ولې نشته او زه حیران وم چې انسان ولې دین لري. ما د خپلې پوښتنې ځواب پیدا کړ. اوس نو ستا وار دی. ته په پنځستان کې وګرځه او د خپلې پوښتنې ځواب پیدا کړه.

د پنځستان ټوله سیاره مې ګز و پل کړه. رقم رقم بوټي، ونې، مرغان، او ژوي مې ولیدل خو متفاوت. ونو به د بوټو لاس نیوه چې له خاورو یې را پورته کړي. ژویو نه بوټي خوړل او نه یې یو بل سره داړل. نه د هوسۍ غوندې مظلوم په کې و، نه د پړانګ غوندې ظالم په کې و. نه په چا کې د لېوه خوی و، نه د مېږې. نه چا د ګیدړې غوندې چرګان تېر ایستل، نه چا د مار غوندې چیچل زده وو. هېچا په چا کار نه لاره.

پنځانان ټول سره یو شان وو. د ټولو کار یو شی و، د فکر تولیدول. بد، خوسا او بد بویه فکرونه چا نه جوړول، د ټولو فکرونه ښکلي وو، خوشبویه وو او هر چا به هڅه کوله چې لا زیات ښایسته فکرونه وپنځوي. که به چا ډېر فکرونه پنځول نورو به ورسره رخه نه کوله او که به څوک د فکر په تولید کې پڅ و، چا به نه رټه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خبرې چې د انسانانو په منځ کې دي، غلا، لوټ، تالا، دروغ، غیبت، بهتان، تېرى، ظلم، قتل ... هلته نه وې. هغوى د دې شیانو نومونه لا اورېدلي نه وو. نه يې غلا پېژندله، نه ظلم او نه قتـل و قتال.

په چکر کې وم چې د يوه غره له څوکې تـورې لـوخړې او سرې لمبې هوا ته پورته شوې. غرمبهار شو، د سرو اورونو سېل د غـره له سره را روان شو. اورشيندونکی فعال شوی و.

فکرونه په منډه ورغلل. يوه ډله يې د غره پر سر پـه آسـمان کـې معلقه ودرېده. لوخړې به چې ځنې تېرېدې، پاکې صافې به شوې او هوا يې نه ککړوله. د فکرونو بله جوپه د اورني سېلاب مخې ته ورغله. له ځانه يې ناوه جـوړه کـړه او سـکروټې چـې پـه کـې وبهېدې، سړې شوې.

دغه ځای را نه ډېر لرې و خو سترګو مې داسې واضح ليـده لکـه تر منځ مو چې يوازې لس ګامه واټن وي.

زه لا د دې پېښې له حيرانۍ نه وم راوتلی چې د سـيارې پـه بلـه خوا کې سخت توپان والوت. فکرونو ورمنډې کـړې. لاسـونه يـې سره ورکړل او جال يې جوړ کړ. توند توپـان چـې لـه دې جالـه تېرېده، په نرمه معطره وږمه بدلېده.

همداسې تلم تلم چې تورې ورېځې راغلې. آسـمان وغورېـده. شړکنده باران شو. سېل راغی. فکرونه يې مخې تـه ودرېـدل. زر

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښتي يې له ځانه جوړ کړل او د سپل اوبه يې د سيارې هرې خوا ته وبهولې.

لږ نور مزل مې وکړ. د ځنگل په منځ کې روان وم. ناڅاپه په ځنگل اور پورې شو. د تېښتې لاره مې کتله چې فکرونه راورسېدل او لاسونه يې سره ورکړل. لويه دايره يې جوړه کړه، تر اور چاپېر شول. ورو ورو د اور د مرکز خوا ته روان شول. وار په وار سره فکرونه وړاندې تلل او اور تتېده. په څو شېبو کې اور مړ شو. لوگي يې تصفيه شول او په پاتې ايرو کې يې نوي بوټي وبوټېدل.

نو داسې نه وه چې په دې سياره کې دې ستونزې نه وي؛ ستونزې وې او ډېرې وې خو فکرونو د هرې ستونزې چاره کوله.

پنځان ته مې کړه: په تاسو کې مرگ هم شته؟

ويې ويل: نه پوهېږم چې مرگ څه ته وايې خو دلته مرگ يعنې نه فعاليت. هغه پنځان چې فکر نه شي توليدولی، هغه تجزيه کېږي. د بدن برخې يې د نورو پنځانانو بدن ته ور جذبېږي. يوازې زړی يې پاتې کېږي. بيا دغه زړی هغه کسان چې ډېر فکرونه توليدوي، په خوا پورې نيسي او پالي يې. هغه په خپلو فکرونو تغذيه کوي او ستروي يې. بيا له هغه څخه نوی فکروال پنځان جوړېږي.

د دې سيارې هر څه عجيب وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له ځان سره مې فکر وکړ چې هلته چې ظلم نــه وي، شر نــه وي، تېرى نه وي؛ بلکې لاسنيوى وي، همکاري وي او مينــه وي؛ چــې هره ستونزه په کې په فکر هوارېږي؛ نو هلته به دين څــه کــوي؟ موږ چې په دين پورې نښــتي يــو، وجــه يــې دا ده چــې خپلــې ستونزې پخپله نه شو هوارولى. موږ مطلق عدالت نه شو راوستلى نو د سزا جزا کيسې خداى ته پرېږدو چې په بله دنيا کــې عــدالت وکړي. نو پنځستان کې چې دغه کيسې نشته، دين خو بايد چې نه وي.

ومې ليدل چې زما له ډېو ښخه هم وزرو ټېغونه وهــلي دي. لاس مې ور ووړ، ډېر نري او خورا تنکي وو. حيراني مــې وار پــه وار سره زياتېده.

د ابن سينا غږ مې تر غوږو شو: بې خوبۍ دې مبارک شه!

- بې خوبۍ؟

ويې خندل: هههههه. هو بې خوبۍ.

زما په ډېو پورې نويو زېږېدليو وزرو ته يې اشــاره وکــړه، ويــې ويل: دا پالنه غواړي، خوراک غواړي او تا به په نيمو شپو کې لــه خوبه راويښوي. دا د دې سيارې د اوسېدونکو په شــان فکرونــه خوري. نو لکه مور چې په نيمه شپه کې بايد راويښه شي او خپل بچي ته تى ورکړي، ته به هم په نيمو شپو کې له خوبه راجګېږې او فکرونه به توليدوي چې دا يې وخــوري او غــټ شي. نــو بــې خوبۍ دې مبارک شه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

يوه بل غړ وويل: ښه به دا وي چې درته ووايو چې ويښتيا دې مبارک شه!

د غړ لوري ته مې وکتل، آينشتاين و.

هغه او ابن سينا وخندل.

آينشتاين وويل: خو چورت مه ورته وهه. که خوب در نه اخلي، په بدل کې يې بل شی درکوي. الوت! د الوتلو ځواک. وزرې دې چې سترې شي، بيا نو داسې الوت کولی شې لکه ابن سينا.

ابن سينا وويل: خوښه مو نه ده چې بېرته ولاړ شو؟

آينشتاين هوا ته لاس واچاوه. له هوا څخه يې يو تار راکښته کړ، لکه د آزادې شوې باډېوې تار چې نيسې.

ويې ويل: ځو؟

ابن سينا ما ته کړه: ور وخېژه.

گورم چې آينشتاين د تار منځ راسپړلی دی. مخکې نری تار و خو اوس تر بېلر لوی نل ځنې جوړ شوی و. نه، نل و، تونل و چې په منځ کې يې څوکۍ اېښې وې. درې واړه ور وختو. پر څوکيو کېناستو. څوکۍ د تار په منځ کې داسې وښوېيدې لکه پر ښوييېندوکۍ چې ځان خوشې کړې. د سترگو په رپ کې هماغه ځای ته ورسېدو چې ور نه راغلي وو.

ابن سينا وويل: دا د فضا – زمان تار دی. ده کشف کړی و.

گوته يې د آينشتاين خوا ته چې تر موږ مخکې کوز شوی و، ونيوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وار د دوی ډله ډېره لویه وه. ډېر کسان تر یوې گنبدې لانـدې راټول وو او بحثونه یې سره کول. په گنبده کې ټـول کاینـات پـه حرکت کې وو. هر چا چې به د هر ستوري یا هر کهکشان پـه اړه خبرې کولې، هماغه ستوری یا کهکشان به په گنبده کې لوېده او را نژدې کېده به.

ورو ورو مې د دوی ژبه زده کړه. ژبه یې هماغه وه چې زمـا زده وه خو مخکې یې په خبرو نه پوهېدم. اوس لږ لږ پوهېدم چې څه سره وایي.

د ابن سینا خبره رښتیا وه. بې خوبۍ را پورې ښخې شوې. هـره ورځ به مې د نویو شیانو په باره کې فکر کـاوه. نیمـه شـپه بـه هماغه فکر راویښ کړم او په ځان پورې به یې داسې بوخت کـړم چې د وخت تېرېدلو تـه مـې پـام نـه و. خـو دغـه بـې خـوبۍ ځوروونکې نه وې. نه به د ورځې گنگس وم، نه خوبولی، نـه بـه مې په سر درد و.

وزرې مې ورو ورو لوېېدې. د آیشنتاین خبره مې یـاده وه: «خـو چورت مه ورته وهه. که خوب درنه اخلي، په بدل کې یې بل شـی درکوي. الوت! د الوتلو ځواک. وزرې دې چې سترې شي، بیا نـو داسې الوت کولی شې لکه ابن سینا.»

د الوتلو هوس را ولوېد. وزرې مې ورپولې خو هوا ته ایله دومره پورته شوم لکه چرگ چې الوځي او بیا بېرته پر ځمکه ولوېدم.

«وار وکړه، تلوار مه کوه!»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا غړ د چا و؟

غړ و خو غړوالا نه و.

هماغه غړ وويل:

صوفي نشود صافي تا در نکشد جامی

بسيار سفر بايد تا پخته شود خامی

غړ که د هر چا و، و به، خو زه يې وپوهولـوم چـې الوتلـو تـه لا وخت شته.

د فکرونو په جوړولو او پيپيلو داسې بوخت وم چې د وزرو غځېدلو ته مې پام نه و. يو وخت مې وزرې خلاصې کړې، گورم چې زمـا تر ونې درې چند لويې دي.

- اوس يې وخت دی.

شا ته مې وکتل. ابن سينا او ابو ريحان ولاړ وو.

والوتم. آسمان له ستورو ډک و. لرې او نژدې، رانه او کمځـل. پـه دې منځ کې يوه رڼا را باندې ښه ولگېده. په زړه کې مـې را تېـر شول چې دا ښکلې رڼا به د څه شي وي.

د ټايسن غږ مې واورېد: د هېڅ شي.

لاندې مې وکتل. ټايسن سېگرېټ په شونډو نيولی و.

پوښتنه مې وکړه: د هېڅ شي؟ دا نو څنگه کېدی شي چې رڼا يـې وي خو پخپله نه وي؟

- که يې نه منې نو ورشه پخپله يې وگوره.

لايټر يې بل کړ او سېگرېټ ته يې ونيو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هوا کې د رڼا خوا ته ور روان شوم. په لاره کې مې له ځان سره ویل چې دا نو عجیبه خبره ده چې ډېوه نه وي خو رڼـا یــې وي. ډېر مزل مې وکړ او د رڼا آخر سر ته ورسېدم.

خبره یې رښتیا وه. دا رڼا داسې وه لکه د کاغذ باد تار چې په هوا کې وي خو کاغذ باد ور پورې نه وي تړلی. رڼا له هېڅ ځایــه نــه راتله. رڼا د هېڅ شي نه وه. رڼا په فضا کې معلقه وه خو منبع یې معلومه نه وه. شا ته مې وکتل. دا وار رڼا ډېره لنډه شوې وه.

بېرته را وگرځېدم. هماغــه ځــای تــه ولاړم چــې ټایســن ولاړ و. سگرېټ یې په شونډو ایښی و او لایټر یې ورته لگولی و. زه چــې څنگه ور ورسېدم، د لایټر لمبه بنده او سگرېټ یې بل شو.

ومې ویل: سېگرېټ ډېر زیات نه څکوئ؟

- نه، دا مې اول دی. نن مې بل نه دی څکولی.
- دا څه وایې؟ یو دانه خو دې هغه وخت ولگــاوه چــې زه والوتم.
- دا خو هماغه دی. ته ډېر ژر بېرته راغلــې. رښــتیا د رڼــا منبع دې پیدا کړه؟
- نه. ته را ته وایې چې ډېر ژر بېرته راغلې خو ما ډېر اوږد مزل وکړ. ډېر وخت مې په دې سفر کې تېر شو.

ویې خندل: هههه. لا ډېر نور شیان بــه دې حیــران کــړي. د دې پوښتنې ځواب به د آینشتاین په فکرونو کې پیدا کړې خو اوس دا را ته ووایه چې رڼا د څه شي وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د هېڅ شي. ستا خبره سمه وه.

بیا يې وخندل: هههههه. زما خبره هره وخت سمه وي. گوره! تا د هغه ستوري رڼا لیدله چې څو میلیونه کاله مخکې مړ شوی دی.

- څو میلیونه کاله!

نور نو خبرې مې د میلیونونو او میلیاردونو کلونو کولې. په لویو فورمولونو به مې لویې محاسبې کولې.

نور به نو زه وم او فکرونه وو، نوي سوالونه وو. په یو شي حیرانېدل وو، په بل شي خوشحالېدل وو. نوې پوښتنې، نوي سوالونه، نوي ځوابونه، نوي حلونه. د هرې معما حل به داسې خوند راکاوه چې نور ټول خوندونه به يې را نه هېر کړل.

آه! زه د خوندونو تږی او دا د خوندونو نړۍ.

خو لکه هر څه دغه خوندونه هم ختمېدونکي وو.

دې حالت ډېر دوام ونه کړ. په اول سر کې هر څه را ته په زړه پورې وو، هر څه خوندور وو، فکر کول، پلټنه، الوتل، د نویو کهکشانونو کشفول، د نویو رازونو راسپړل ... خو ورو ورو يې خوند په کمېدو شو.

ابن سینا، ابوریحان، آینشتاین، هاوکینگ، ټایسن ... ټولو لا هم له دې هر څه نه هماغسې خوندونه اخیستل خو زما لپاره نور هغسې خوندور نه وو. د دوی خبرې را باندې غمېدلې. بې خوبۍ مې وار په وار سره کمې شوې. بې خوبي کمه وه خو ځوروونکې. وزرې مې ورو ورو مړاوې شوې، بیا ورژېدې او بیا یو مخ ورکې شوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ځل بيا نو هغه زه وم، ځورېدل وو. هره خوا منډې وهل وو. په څه ورکې پسې تلل وو. د خوندونو لټول وو.

رڼا، رنګونه؛ غرونه، سيندونه؛ بوټي، ګلونه؛ څپې، موجونــه؛ ټــول ښايستونه؛ هر څه پخوا غوندې وو خو زه بدل وم.

نور نو رڼا را ته يوازې د مختلفو څپو ټولګه ښکارېده، نه د خوند اخيستلو منبع. د رڼا په ليدو به مې يوازې په دې خبرې فکر کولی شو چې د رڼا هره څپه ځانته اوږدوالی، مختلفــه انــرژي او بېــل رنګ لري.

رنګونه را ته بې معنا ښکارېدل. رنګونه ښايستونه نه وو، بلکــې د هرې مادې خپل خاصيت و چې د رڼــا کــومې څپــې جــذبوي او کومې منعکس کوي. رنګ اصلاً زما له ذهنه د باندې نه و. دا زما د سترګو او مغزو خاصيت دی چې مختلف رنګونه ويني، ګنې رنګ له سره نشته نو څه چې نه وي، خوند به په کې څنګه وي؟

بر او بحر، سمه او غر، هــر څــه را تــه يــوازې د مــاليکولونو او اټومونو ټولګې ښکارېدې او ښکلا له هر شي نه کډه کړې وه.

د ګلونو وږم را ته يوازې هغه ماليکولونه ښکارېدل چې له ګلانــو تښتي او زما پوزې ته را ننوځي او که زما پــه پــوزه کــې د بــوی مخصوصې آخذې نه وي، بوی له سره نشته.

د مېوو او خوړو خوند يوازې زما د ژبې او ماغزو کمال و. که مې په ژبه کې د خوند د څکلو آخذې کار ونه کړي يا مې ماغزه د دې آخذو سيګنالونه تفسير نه کړي، نو خوند به نه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه يې منې؟ که داسې نه وي نو کله چې زوکام را پورې وي، ولې په خوند نه پوهېږم؟ که خوند مستقل وي نو هر وخت بايد وي. اصلاً هر څه په ما کې دی. رنګ، بوی، خوند، ښکلا ... ښايي ټوله دنيا يوازې زما د درک محصول وي.

له هرې خوا غږونه پورته شول:

«د آدم د نظر تول دی

که دا تور دی که دا سپين

د آدم د ژبې خيال دی

دا سپلمۍ او انګبين»

دا غږونه له ونو بوټو او ګلونو راتلل. دوی ټولو په ګډه دغه شعر په ترنم کې ويل.

ښه نو، که زه يم نو هر څه شته دي او که نه يم، هېڅ هم نشته؟

نه. داسې هم نه ده. زه هم وم او هر څه هم وو خو په خوند نه پوهېدم. پوزه مې بنده نه وه خو په بوی نه پوهېدم. په ژبه مې هېڅ نه وو شوي خو خوند مې نه احساساوه.

په خوندونو دې اور پورې شي يوازې د خوند خبره خو نه وه، مهمه خبره دا وه چې زما باورونه پوچ شوي وو. هغه باورونه چې راسره يو ځای زېږېدلي وو او ورسره يو ځای لوی شوی وم؛ «زه اشرف المخلوقات يم، ټوله هستي زما لپاره هسته شوې ده او ...» فکر کول او پوهې دغه ټول باورونه داسې راته ړنګ کړل لکه واورين سړی چې د اوړي لمر ته يې ودروې او شېبه وروسته هېڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وي يا چې د شوتلو پر تنيکو بوټو اوبه بندې شي او د اوړي لمر پرې را شي.

آه! زه د خوندونو تږی، خو کاينات هغه کنجوسه ابۍ چې له بچي نه پټاسې پټوي.

زه د خوندونو تږی، خو کاينات هغه ناځوانه جينۍ، هغه د ښکلي بدن پېغله جينۍ چې ښايستونه په جامې پټوي.

زه د خوندونو په اوبو پسې راوتی تږی خو دا دنيـا هغــه صــحرا چې صرف سراب پېژني.

ښاپېرۍ باید پیدا کړم.

هغه سکون چې د هغې په غېږ کې يې احساسوم، په هېڅ شي کې نشته. هغه دنيا او مافيها را نه هېروي.

رهي شوم.

يوه کور ته ورسېدم. د کور له شمالي دېوالــه سره جــوختې دوې ځنګ په ځنګ کوټې وې. مخې ته يې چوتره. د چوترې مخـــې تــه انګړ يو متر ژور و او د انګړ په منځ کې د اوبو ځاه وه.

يوه سپين ږيري له کوهي نه اوبه راوايستې، پــه کــوزه کــې يــې واچولې. پايڅې يې ورپورته کړې او لستوڼي يې بډ وهل. اوداسه ته کېناست.

نيمه شپه وه. زه د کانکريټي چوترې په پوړيو کښته شوم. د انګړ په بل سر کې وطني تشناب (کناراب) و. د تشناب خــوا تــه روان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپين ږيري غږ مې واورېد: «دا څه رقم مسلمان دی چې روژه نه نيسي، لمونځ نه کوي، کلمه نه وايي خو په خوله وايي چې مسلمان يم.»

دا خبره يې چا ته کوله؟ څوک يې يادول؟

په زړه کې مې وويل: ښه ده چې زه خو د پېشلمي په وخت کې پاڅېږم او د کوټې څراغ بلوم. دی چې بل څراغ ويني، بيا فکر کوي چې زه هم پېشلمي ته راويښ شوی يم او روژه نيسم.

د چوترې په سر کې دوې خوا په خوا ختيځې کوټې وې چې لويې لرګينې کړکۍ يې د چوترې خوا ته خلاصېدې. د دواړو کوټو تر منځ يو کوچنی دالان و چې ختيځې پوړۍ ورنه دوهم چت ته ختلې وې.

د دوهم چت کوټې ته چې ورسېدم، ګورم چې بام يې نشته. په دېوالونو کې د لاړو (تيرانو) ګردي ګردي سوري ښکاري او د دېوالونو سرونه رژېدلي دي. لکه د جهاديانو په وخت کې چې د کابل د کورنو سرونه يې لوڅ کړي او تيران يې غلا کړي وو.

ښاپېرۍ مې څنګ ته ولاړه وه. ما يې پر اوږه لاس ايښی و او دې مې پر تخرګ سر لګولی و.

دا کټ مټ هماغه ځای و چې هاغه بله شپه مې په خوب کې ليدلی و.

ښاپېرۍ وويل: هو. هماغه ځای دی. ما هم په خوب کې ليدلی و.

ور وټکېد.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلم. نجیبه وه. لاسونه یې زما له غاړې نه چاپېر کړل. ښکل یې کړم. ویې ویل: زړه مې! څنګه یې؟

ما یې لاسونه له غاړې ایسته کړل. په اشــاره مــې وپوهولــه چــې ښاپېرۍ دننه ده.

غږ یې لوړ کړ: زما یې څه؟ ته زما یې زما. پوه شوې که نه؟

ما یې پر شونډو لاس کېښود چې غلې شه.

احساس مې وکړ چې ښاپېرۍ د وره شا ته راغلې ده او له چــولې څخه موږ ته ګوري. شا ته مې وکتل. څوک نه و.

دې بیا په لوړ غږ وویل: چې یو ځل مې ګوتو ته راشې، بیا به زه د دې ښاپېرۍ خوښه شم.

بېرته کوټې ته ورغلم. ښاپېرۍ ســتوني ســتغ پــر کــټ پرتــه وه. سترګې یې آسمان ته نیولې وې.

ما ویل اوس به لانجه کوي، بې عزته کوي به مې چې نجیبې ولــې داسې ویل. خو هېڅ یې ونه ویل.

غلی یې له څنګه تېر شوم. پر غولي کېناستم.

هماغسې غلې وه. نه یې پوښتنه وکړه چــې «څــوک وو، څــه یــې ویل؟»، نه ښه، نه بده. د هغې چوپتیا لا ځورولم.

غږ مې پرې وکړ: ښاپېرۍ!

مخ یې راواړوه. سترګې یې سرې وې، نرې نرې سره رګونه په کې جوت وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه څنګ په څنګ ناست وو. د اورسۍ پر تاخ پتنوس ایښــی و. په پتنوس کې د شنو چایو یوه پیاله زما مخې ته او یوه د ښاپېرۍ مخې ته ایښې وه او تر منځ یې په یوه بشقاب کې غوزان او شــنه ممیز. ښاپېرۍ مې پر زنګانه سر ایښی و او سترګې یې پټې کــړې وې. ما یې په ګوړګوتو ویښتانو کې ګوتې تېرولې راتېرولــې. پــه انګړ کې هماغه سپین بډیري له کوهي نه اوبه را ایستلې. د کــوهي په څنګ کې خټینه کوزه ایښې وه. ده له څا نه بوکــه را وایســته، کوزه یې ډکه کړه. اوبه څه کوزې ته تویېدې او څه یــې شــاوخوا ته. تویې شوې اوبه په کانکرېټي ناوه کې لاړې او د ګندنې په پټي کې وبهېدې.

ښه شوه چې هغه بله پېښه رښتیا نه وه. هغه مې پــه خــوب کــې لیدلې وه. که په ویښه کې وای، تباه به وم. پورتــه مــې وکتــل. د کوټې بام جوړ و. لاړې یې په خپل ځای کې و او سر یې هم پــټ و. نو په خوب کې مې ولې لوڅ لیدلی و؟

رښتیا، نجیبه څوک ده؟ نجیبه خو زه نه پېژنم. له رنګه خو را تــه آشنا وه، لکه زه یې چې له ډېر پخوا نه پېژنم. رایــاده مــې شــوه. هغه نجیبه نه وه، د هېندارو ښاپېرۍ وه.

ښاپېرۍ سترګې پرانیستلې، زما له زنګانه نه یې سر لږ هسک کړ، ویې ویل: د هېندارو ښاپېرۍ خو زه یم.

ومې ویل: زه یې نه باوروم.

- ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې، امممم. ستا سترګې خو تورې دي.
- نو څه؟
- د هېنداري د ښاپيرۍ سترګې نيلي وې، د آسمان په رنګ.

که ګورم چې د سترګو رنګ يې نيلي شو او ويښتان يې خرمايي.
له سترګو يې داسې نيلي رڼا را وتله چې سترګې يې را وبرېښولې.
زما په غاړه کې يې لاس واچاوه. سر يې نور هم پورته کړ.
زما سر يې د ځان خوا ته راکښته کاوه.
فکر مې وکړ چې ګوندې غواړي پر شونډو مې ښــکل کــړي خــو سترګې يې سوکه سوکه غټې شوې، ډېرې غټې شوې، لکه د زمري خوله چې خلاصه شوې وي او غواړي د هوسۍ مرۍ ونيسي.
شا ته مې زور وکړ چې سر مې ورنه لرې کــړم خــو د هغــې لاس کښته خوا زور کاوه.
يو لاس مې يې پر سينه کېښود او لاندې خوا مې ټېلــه کــړه خــو خاشه ونه خوځېده، بلکې لا را نژدې شوه.
په بل لاس مې يې مړوند ونيو چې له غاړې نه يې ايسته کړم. خــو لاس يې دومروه زورور و چې زما سر يې لا پسې ټيټ کړ.
په يوه لاس مې يې سينه تکيه کوله او په بــل د هغــې لاس خــو د هغې د را نژدې کېدو مخه مې نه شوه نيولی.
له ډېر زوره مې پر دواړو مټو ســخت درد و. تــه وا هــډوکي مــې کړس کړس ماتېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغې غڼې سترګې وار په وار را نژدې کېږدې چې سر مې له کومي تېر کړي. لا مې هم زورونه وهل، خو ګټه يې نه کوله.

راويښ شوم، خو له ځايه نه شوم خوځېدلی. ستوني ستغ پروت وم او دواړه لاسونه مې تر سر لاندې کرخت شوي وو. داسې ستمی مې کېده لکه لوړې غونډۍ ته چې په منډه وخېژې. سوکه سوکه مې لاسونه د سر له لاندې نه را وايستل. داسې وچ وو لکه د بل چا لاسونه چې وي. کېناستم. ګوتې مې وښورولې. په سترګو مې ليدلې چې ښوري خو حس کولې مې نه.

آه! دا نو څه رقم خوب و؟ څومره ډېره موده وروسته ويده شوی وم. هېڅ مې نه يادېږي چې وروستی ځل کله او چېرته ويده شوی وم.

بيا هم زه وم، بې خوندي وه. بې مطلبه ګرځېدل وو، پاڅېدل او کېناستل وو. ونې ګڼې، مېوې ډېرې؛ د ګبينو او شيدو څه کمی نه و، د شرابو خواري نه وه. د رنګونو نڅاګانې، د عطرونو الوتل وو. خو دا هر څه د ښکلاوو بدرنګي وه، د خوندونو بې خوندي وه.

زه څوک يم؟

دا کوم ځای دی؟

ولې هر څه را نه تښتي؟

ولې خوندونه له بې خوندۍ ډک دي؟

ولې ښايست په بدرنګۍ اوړي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې ته ګناهکار یې!
دغه سپین غږ د چا دی؟
ویونکی یې نه معلومېږي خو غږ یې وینم.
پوښتنه مې وکړه: ګناه مې څه ده؟
سپین غږ مخامخ راغی او ویې ویل: هېره دې ده که هسې ځان ناګاره کوي؟
ومې ویل: د هېندارو ښاپېرۍ خو ویل چې دلته ګناه نشته، دلته هر څه بس ثواب ګڼه.
سپینه خندا مې واورېده: هاهاها، هغه ځای خو نو جنت و.
ښا و خوا ته مې وکتل. دا خو هم هماغه ځای و چې د هېندارو ښاپېرۍ سره وم. ونې، بوټي، چمن، ګلونه، د ښاتو او شیدو ویالې، هغه مرمرینه ماڼۍ چې د شرابو ډنډ په کې و ... ټول کټ مټ هماغه پخواني وو.
نو سپین غږ ولې وایي چې هغه ځای خو جنت و؟ یعنې دا بل ځای دی؟
ویې ویل: هو. دا بل ځای دی. دا دوزخ دی.
دا مې نه شو باورولی چې دا دې دوزخ وي.
په دوزخ کې خو اورونه وي، لمبې وي. ماران وي، لړمان وي. سوځېدل، اېرې کېدل وي. عذابونه وي، دردونه وي.
ویې ویل: نو دا در ته عذاب نه ښکاري چې هر خوند له بې خوندۍ ډک دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتيا يې ويل. لوی عذاب و. شات، شيدې، شراب؛ ګل او بلبل؛ غر او غونډۍ، ماڼۍ، باغونه؛ اوبه، هوا، نرى شمال، خوشـبو او ورېم ... هر څه را ته تيار وو خو ما له هېڅ شي نه خوند اخيسـتلی نـه شو.

نو ګناه مې څه وه چې دغه عذاب ګالم؟

سپين غږ مې پر سترګو لاس را تېر کړ.

غوړو لوګيو آسمان پټ کړی و. يو موټر چې سر په ځېږۍ اوښتی و، په لمبو کې سوځېده. څو موټرې سورۍ سورۍ وې او ښېښـې يې ماتې وې. د يوه بل موټر يوازې د فرېم يوه لويه ټوټه پر سړک پرته وه. غربو او شور وو. چا نارې وهلې چې لرې شئ، دې خوا ته مه راځئ. چا ژړل، چا بوغارې وهلې او چا زګيروي کول. د چا خرهار پورته و، او څوک غلي پلي غځېدلي وو.

د چا پښې نه وې، د چا لاسونه. د چا سر خـچ پـچ و، د چـا ټټـر سورى سورى و. محشر و، محشر.

هرې خوا ته مړي او زخميان پراته وو. هرې خوا ته د بدن غړي او اندامونه او د غوښو ټوټې. زه هم د هغوی په منځ کې خو يـوازې سر او د سټې نيمايي مې هلته وو، هغه هم ټوک ټوک او پـه وينـو لژند.

ځای مې سهي کړ. دا هماغه ځای و چې څو شيبې مخکې ما موټر بم په کې چوولی و.

سپين غږ وويل: اوس پوه شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی ولاړ او زه یې یوازې پرېښودم. تنـدې اخیسـتی وم. د شـیدو لښتي ته ورغلم. د شیدو رنګ سور اوښتی و. لپه مـې تـرې ډکـه کړه. چې خوله مې ورته ونیوه، داسې بوی مې په سـپږمو ننـوت لکه اوسپنه چې زنګنه وي. په نه زړه مې خولې تـه واچـولې. ژر مې بېرته تو کړې.

اخخخخ، توف.

د وینو خوند په کې و.

ژبه مې د لاس په څټ باندې تېره کړه چې پاکه شي خـو پـه لاس کې مې هم د وینو بوی او د وینو بې خوندي وه.

څو ځله مې ناړې په خوله کې واړولې او تو کړې. خو د وینو بوی او خوند مې په خولې پورې هماغسې نښتي وو. له معـدې او لـه سږو نه مې د وینو وږم را وته.

یو بل کس راغی. د سرو شیدو ویالې ته کېناست، لپـه یـې ورتـه ونیوه.

ومې ویل: مه یې څښه! د وینو خوند لري.

ده لپه ځنې ډکه کړه.

ومې ویل: تا ته وایم! دا شیدې نه دي، وینې دي. نه یې وینې چې رنګ یې سور دی؟ د وینو رنګ په کې نه وینې؟

ده لپه خولې ته ورنژدې کړه، ویې ویل: دا خو تکې سپینې شیدې دي. وینه په کې له کومه شوه؟

پوزه یې وسوڼله، ویې ویل: واه! څه خوندور وږم یې دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوه شوم چې خبره څه ده.

لږه لاره مې ووهله. هوا د غـوړو لوګيـو بـوی کـاوه او ورسره د انسان د وريتې شوې غوښې بوی ګډ و.

خوا مې وګرځېده.

کېناستم.

کانګې مې شروع کړې.

وينې مې قی کړې. خو يوازې وينې نه وې. لږ وروسته د وينو په منځ کې د ماشوم د ګوتې بندونه هم را ووتل.

سترګې مې رډې ختلې وې. ما ويل اوس به مې سترګې له ژورغالو راوځي او کښته به لوېږي.

ساه مې نه شوه اخيستی.

بيا مې له معدې څخه د کانګو داره را ووته.

په وينو کې يوه سترګه هم وه.

بيا مې په مرۍ او ستوني باندې سخت زور راغی، د ژامې هډوکي مې ارتې شوې، ستونی مې بهر خوا ته پورې وهل کېده. ما ويـل اوس به شکېږي. خوله مې لويه شوه، يو ورغوی مې له خولې نـه راووت او پر ځمکه ولوېد. بيا پوره لېچه، ورپسې يو سر، بيـا يـو لينګی ... د انسانانو د بدنونو مختلف غړي مې له معدې څخه قی کړل. د هر غړي قی کول دومره په عذابولم لکه د لنګون درد چـې ګالم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سخت بې سېکه شوی وم. پړ مخې پروت وم. له پـوزې او خـولې نه مې د وينو ډومبکي ځړېدل.

هغه بل سړی مې له څنګه تېر شو. لويه ساه يې واخيسـته. ويـې ويل: واه! عجبه خوشبويي ده.

په لستوڼي مې خوله پاکه کړه. په دوو ګوتو مې پوزه ټينګـه کـړه چې د وينو ډومبکي ترې وڅڅېږي.

را ولاړ شوم. لکه له اوږدې تبجنې ناروغۍ چې تازه رغېدلی يـم، بدن مې سست او کمزوری و.

ګومان مې کاوه چې پښې مې د ستې د وړلو تاب نه لري.

سوکه سوکه روان شوم.

هره خوا د وينو بوی، د سـوځېدلو غوښـو وږم، د غـوږو لوګيـو وريځې.

له هرې خوا د چاودنې غږونه راتلل. هر ګام به مې چې پر ځمکې ايښوده، يو درز به يې کاوه. داسې درز چې ځمکه يې لړزولـه او غوږونه يې را کڼول. تر هر ځل کڼېدو وروسته، بـه مـې غوږونـه بېرته ښه شول او له بل ګام سره به بيا کڼېدل.

په غوږونو مې د لاسونو ورغوي کېښودل خو د چاودنو تندرونـه لا زورور شول. بېرته مې لاسونه لـرې کـړل. منـډه مـې کـړه. د مرمرينې ماڼۍ لاره مې ونيوه. د چاودنو غږونـه لکـه د خيـاطۍ ماشين چې ښه يې تېز وچلوې، پر له پسې شول: درز، ټنـګ، ډم، بم، ګړمب ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماڼۍ ته چې څنګه ننوتم، غږونه ورک شول.

پر ملا کړوپ شوم. لاسونه مې پر زنګنو کېښودل. ساه مې تېزه وه. د وینو او سوځېدلو غوښو بوی نه و. شا و خوا ته مې سترګې وغړولې. هوا رڼه وه، د غوړو لوګیو وریځې نه وې.

بېرته نېغ شوم. لويه ساه مې واخیسته. چې بېرته مې ساه وایسته، له سږو مې یو تت غږ راووت. غوږونه مې ورته څک کړل، ویل یې: قاتله!

ساه مې د مرمرینې ماڼۍ د ګنبدې خوا ته پورته لاړه. په ګنبده کې تاوه شوه را تاوه شوه، بچې یې وکړل او یو لښکر ورنه جوړ شو. قاتله! قاتله! قاتله!

ډېر بد شور جوړ شو.

د ماڼۍ له دېوالونو، له ګنبدې، له ښیښو، له غولي او ان د شرابو له ډنډه همدغه ناره پورته کېده او پر ما یې حمله کوله.

ما مې مخې ته د لاسونو ورغوي ونیول خو د «قاتله!» ناره به مې د ورغوي د هډوکو له منځه تېرېدله او پر مغزو مې کلکه لګېدله.

د وره خوا ته مې منډه کړه. د «قاتله، قاتله!» غږونه را پسې شول.

د توربېدلو مچیو غونډې یې له هرې خوا راباندې حملې کولې.

ډېره موده په دې بد خونډۍ کې لالهانده وم او هرې خوا ته تښتېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنت را ته دوزخ شوی و. دومره یې عذاب راکړی و چې مرگ تــه مې راضي وم خو چې د دې غږونو له شره خلاص وای. خــو نــه مرگی و، نه له عذابه خلاصی.

نه پوهېږم چې څومره وخت همداسې را باندې تېر شــو. ښــایي د هغو وینو د ټولو څاڅکو په اندازه چې زما په وجه تــویې شــوې وې.

بیا ورو ورو هر څه بېرته سم شول. د وینو بوی، د انسان د ورېتو شویو غوښیو وږم او لوگي ختم شول.

د شیدو سوروالی ورک شو.

هوا پاکه صافه شوه.

د «قاتله!» نارې هم وار په وار سره کمې شوې، سوکه شوې، تتــې شوې، ورکې غوندې شوې خو لا هم پاتې وې.

د غږ لوری نه را معلومېده چې له کومه راځي. هرې خوا تــه مــې غږونه څک کړل، خو پته یې ونه لگېده.

گورم چې خپل زړه مې دغه غږونه کوي، له هر درز سره وایي: قا – تل، قا – تل، قا – تل.

په اول سر کې خوښ وم چې ځوروونکي غږونه تــت شــول خــو وروسته بیا همدغو تتو غږونو دومره ځورولم لکه هغه جگو نارو چې په عذابولم.

اوس به نو له زړه سره څه وکړم؟

کاش دغسې بوټ مې را ایستلی شوای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیا دی ولې د قاتل، قاتل غږونه را ته کوي. ما خو هر وخت د ده منلې وه. هر څه مې د ده په خوښه کړې وو نو اوس مې ولې څوروي؟

خو ښه خبره دا وه چې زما په گومان نورو دا غږونه نه اورېدل. نور نه پوهېدل چې زه په دوزخ کې یم او دوی په جنت کې دي.

نو ما به هم داسې ښودله چې هر څه سم دي.

یوه ورځ چا منې خوړلې. د منو د خوند صفتونه یې کول.

ما هم یوه دانه را واخیسته. چې ځنگه مې چک پرې ولگاوه، خوله مې له تور او خوسا خونده ډکه شوه. خو په خوله مې وویل: واه! عجب خوند یې دی.

بل خرپ مې ترې وایست او په وچ زور مې له ستوني تېر کړ.

چې یوازې شوم، خوا مې وگرځېده. کانگې مې وکړې. په کانگو کې مې له وینو سره د انسان د غوښو ټوټې را ووتلې.

مرمرینۍ ماڼۍ ته ولاړم. د شرابو له حوض نه ډېر کسان چاپېر وو. هر چا به ورنه جام ډکاوه. جامونه به یې سره کړنگول او په سر به یې اړول.

ما چې جام ډکاوه، ومې لیدل چې د شرابو په منځ کې څوک گرځي. بدن یې ټوک ټوک او په وینو لت پت و. یوه پښه یې د حوض په یوه څنډه کې پرته وه. هغه یې پورته کړه. په سرېښنې پورې یې ولگوله. څو گامه ها خوا ته یې خپل له ځنگله غوځ شوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس وموند. بیا په حوض کې کېناست. د حوض په تـل کـې یـې گوتې وهلې.

ښه ورته ځیر شوم. ومې پېژاند. دی هم په هاغو کسانو کې و چې زما د موټر بم په چاودنه کې وژل شوی و.

خو هغه دلته په شرابو کې څه کول؟

گورم چې د حوض له تله یې څه پیدا کړل. بیا یې په مینځلو لگیـا شو.

سترگې مې تنگې کړې، گورم چې په ورغوي کې یې خوټې نیولې دي او په شرابو یې مینځي.

شا و خوا مې نورو ته وکتل. هر څوک په خپل مجلس لگیا وو.

تر ټولو نژدې کس ته مې وویل: دا سړی د شرابو په حـوض کـې څه کوي؟

حوض ته یې وکتل. ویې ویل: کوم سړی؟

په لاس مې هغه ځای ته اشاره وکړه چې هغه سړی په کې ناسـت و.

ویې ویل: زه خو څوک نه وینم.

بل ته مې دغه خبره وکړه.

ویې ویل: سد دې په سر کې دی؟ سړی له کومه شو؟

سر مې چټک دې خوا ها خوا وخوځاوه. سـترگې مـې څـو وارې وځمبلې. ما ویل زما په نظر کې به ستونزه وي خو چې ور ومـې کتل، بیا مې هم په شرابو کې ناست سړی لیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکر مې وکړ چې دا نور به يې ځکه نه ويني چې نشئه دي. يو بل کس چې ماڼۍ ته تازه را ننوتلی و، د ډنډ خوا ته روان و. په منډه ورغلم، هغه مې تر لاس نیولی د حوض غاړې ته راوست.

ومې ويل: هغه ځای ته وګوره، څوک درته ښکاري؟

ويې ويل: لکه چې ډېر دې ځښلي دي.

هېڅ هغه نه ليده، خو ما ته ښکارېده.

ټولو جامونه پورته کړل.

دې خوا ها خوا مې وکتل.

څو کسانو غږ را باندې وکړ: پورته يې کړه! تـل دې وي جنـت او شرابونه يې!

ناچـار جـام مـې پورتــه ونيـو او د دوی لــه جـامونو سره مــې وکړنګاوه.

چې غوړپ مې ورنه وکړ، سږمې مې د خوټو په بوی ډکې شوې.

په منډه له ماڼۍ نه ووتم.

په يوه ګوښه ځای کې کېناستم.

کانګې مې وکړې. له خولې نه مې خوټې را ووتې.

پاڅېدم. په چمن کې وګرځېدم.

ناڅاپه شور ما شور شو.

ډېرش پنځه ډېرش کسانو دې خوا ها خوا منډې وهلې. د هر چا له بدنه وينې روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د يوه پښه له زنگونه پرې وه. هغه خپله غوځه شوې پښــه پورتــه پورته غورځوله او خوشحالي يې ورته كوله. ما ته يــې پــام شــو. پښه يې زما خوا ته وار كړه. پښــه يــې پــه هــوا كــې ځرخېــدلې ځرخېدلې راغله. نږدې وه چې پــه سر مــې ولگېــږي خــو بېرتــه وگرځېده او د خپل څښتن خوا ته ورغله.

د يوې ښځې له نسه كولمې راوتلې وې. هغې د خپلو كولمو له دوو سرونو نه نيولى و او د رسۍ غوندې يې تاوولــه او ټوپونــه يــې وهل. ما ته يې چې وكتل، كولمې يې را پســې خطــا كــړې. كــولمې راغلې او له غاړې نه مې چاپېرې شوې. سختې را پورې ونښــتې. راكش يې كړم. په ځټ ولوېدم.

هاهاهاها. ټولو وخندل.

بېرته را پورته شوم.

د بل چا سر نه و. گورم چې سر يې تر تخرگ لاندې نيولى و.

په بل باندې يې غږ وكړ: واليبال كوې؟

هغه چې يوه سترگه يې مخې ته غورځېدلې وه، خپله ســترگه يــې پورته كړه، ويې ويل: راځه!

پرې سري خپل سر ور واچاوه. دواړو واليبــال ور بانــدې شروع كړ.

څو دقيقې يې واليبال وكړ او بيا يې سر زما خــوا تــه ډېــر كلــك شوټ كړ. سر په چټكۍ زما خوا ته راغى.

منډه مې كړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سر کټ کټ خندا مې اورېدله چې وار په وار را نږدې کېده.

منډه مې تېزه کړه. له شا را پسې شور جوړ و.

مخ مې واړاوه. د چا سترګه، د چا غوځ شوی لاس، د چا پرې شوې پښه، د چا سر، د چا کولمې ټول را پسې وو.

هر یوه نارې کړې:

- ویې نیسئ!
- را ټینګ یې کړه!
- مه یې پرېږده!
- هلئ!

زه مخکې او دوی په منډه را پسې وو.

ځغله ځغله، یوې سمڅې ته ورسېدم.

ورننوتم. څو پورې چې مې سترګو کار کاوه، منډې مې په کې وهلې. بیا نو تیاره زیاته شوه.

ودرېدم.

غوږونه مې څک کړل.

شور ما شور نه و. یوازې خپله ساه او د زړه دربا مې اورېدله.

شا ته مې وکتل. سر او پښه او سترګه او کولمې ... را پسې نه وو.

ساه مې بنده بنده کېده. حلق مې وچ و.

کېناستم.

د سمڅې ډډې ته مې تکیه وکړه. خولې را باندې ماتې وې. شېبه وروسته لوند خیشت وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورو ورو مې ساه سمه شوه.

اوس څه وکړم؟

بېرته له سمڅې نه وځم که همدلته پاتې شم؟

د باندې مې څه دي نو چې ورشم؟

نور نو د زغملو نه و.

دا څه حال دی چې هر څه نورو ته نعمت دی خو ما ته عذاب دی. که په دوزخ کې وای نو زغمل به یې آسانه وو ځکه چې ټولــو بــه زما غوندې یو شان عذاب ګاله. خو اوس هر چا خوندونه اخیستل خو ما بد خوندي.

زما دوزخ که په دوزخ کې وای نو باک به یې نه و خو غم دا و چې زما دوزخ په جنت کې و. بلکې جنت پخپله زما دوزخ و.

پاڅېدم.

په سمڅه کې وړاندې روان شوم.

په اول سر کې څه نا څه رڼا وه. د پښو د اېښودلو ځای مې سهي کولی شو. څومره چې وړاندې تلــم، رڼــا هماغــومره کمېــده. نــه پوهېدم چې ګامونه مې پر څه شي ږدم او مخې ته مــې څــه دي، بس روان وم.

لاسونه مې د ړندو غوندې مخــې تــه نیــولي وو. د هــر ګــام پــه اېښودلو سره ډارېدم چې تیندک ونه خورم یا مې سر په څــه شي ونه لګېږي خو بیا هم روان وم.

همداسې تلم تلم تلم او په مطلقه تاریکي کې ډوبېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بالاخره په تیارو کې پسې ورک شوم.

پای

۲۰۲۲ د مارچ ۳۰

بامبرګ، جرمني

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library